

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ РЕКЕТЪТ

Част 2 от „Дизмъс Харди“

Превод от английски: Владимир Германов, 1997

chitanka.info

1

Една сряда в края на септември, в два и петнайсет следобед, Дизмъс Харди седеше на бара в „Литъл Шамрок“ — от страната на клиентите — и обработваше върховете на стреличките си за дартс с много фин шмиргел. Халбата „Гинес“, източена преди половин час и вече загубила пяната си, стоеше недокосната до улея на плота пред него. Харди си подсвиркуваше монотонно, по-щастлив от всякога през последните десет години.

Беше отворил бара точно в един и бе сервирал бутилката бира на Том и — редовният клиент, който се бе пенсионираше като учител преди няколко години, а сега прекарваше повечето следобеди на масата под големия прозорец и разговаряше с всеки, който проявеше готовност да го слуша. Днес обаче Томи бе казал, че има среща и си бе тръгнал след първата бира. Не че имаше нещо против Томи, но и това, че бе останал сам, не го разстройваше особено.

Приключи с върха на поредната стреличка и вдигна глава. Съзря бирата и отпи глътка. През прозореца над масата на Томи се виждаше булевард „Линкълн“, по който сега нямаше кой знае какво движение. Вечнозелените храсти и евкалиптите, които ограждаха парка „Голдън Гейт“ от другата страна на улицата, помръдваха на лекия бриз. Тази сутрин не бе имало мъгла и Харди бе предположил, че вятърът ще е топъл. Ако искаш да прекараш лятото в Сан Франциско, планирай отпуската си за есента.

На отсрещната страна на улицата спря автобус. Когато отново потегли, там, на ъгъла, стоеше мъж. Стори му се самотен, изоставен.

Минута след това двойната врата на бара се отвори. Харди събра стреличките и заобиколи плота. Застана от другата страна, зад порцелановите ръчки на автомата за бира и кимна на клиента.

Ако изобщо беше клиент. Още на пръв поглед си личеше, че не разполага с пачки и не се вози в лимузини. Изглеждаше съмнително дори дали има достатъчно пари за бира. Ризата му беше разкопчана на яката и много протрита. Торбестите му панталони се нуждаеха от

ютя. Очите му под достигащото чак до тила чело се присвиха, за да свикнат с полумрака в бара, макар и да не бе тъмно като в пещера. Трябваше да се избърсне.

— Какво ще обичате? — попита Харди, но когато се вгледа повнимателно, нещата започнаха да застават по местата си. — Ръсти?

Мъжът пусна една нисковолтова усмивка, която сякаш изискваше усилие. Приблужи се към бара.

— Право в десетката. — Подаде ръка през плота и Харди я пое. — Как я караш, Диз?

Гласът му беше тих и уверен, културен.

Харди го попита какво ще пие и му каза, че е за сметка на заведението.

— Както винаги.

Затвори очи, за да си припомни, после се обърна, свали от рафта бутилка „Уайлд търки“ и хвърли поглед на човека, с когото бяха делили един кабинет навремето, когато и двамата работеха при областния прокурор.

Ръсти Ингреъм беше остарял. Разбира се, косата — или по-скоро липсата ѝ. На двацет и пет Ръсти имаше буйна оранжево-червена грива и мустак като кормило на велосипед. Сега, без никаква растителност по лицето, освен небръснатата четина, с голото теме и сивите кичури отстрани, изглеждаше стар — все още хубав, но стар.

Харди му наля двойно.

— Цяло чудо — отбеляза Ръсти Ингреъм и кимна към чашата.

Харди сви рамене.

— Ако изобщо познаваш някого, значи знаеш какво пие.

— Явно си намерил призванието си. — Вдигна чашата, Харди взе бирата и двамата казаха „наздраве“.

— Е? — Харди остави чашата си. — Още ли си адвокат?

Устните на Ингреъм се присвиха, но по лицето му се долавяше някаква мекота, която Харди не бе виждал преди. Знаеше, че преди да напусне областната прокуратура Ингреъм не беше лишен от чувствителност, но тя никога не се бе проявявала в мекота. Полуусмивката му беше като на човек, който гледа само назад. Добрите времена, каквито и да са били, нямаше, не можеха да се върнат никога. Отпи бавно от уискито.

— И ти трябва да си стоял настрана доста време... ако все още ги наричаш адвокати.

Харди се засмя. Това беше стара шега.

— Тогава „юридически пълномощник“... още ли си юридически пълномощник?

Усмивката му затрептя отново, като пламък, който се мъчи да се улови на фитил. Харди имаше чувството, че Ингреъм не е говорил с никого от дълго време.

— Все още имам тази чест. — Замълча за миг. — Макар че не понасям тази титла в кореспонденцията си и, както виждаш — посочи дрехите си, — практиката ми е в застой. — Отпи отново, като човек, който си попейва, но не жадно, не като алкохолик. Имаше разлика и опитните сетива на Харди бяха в състояние да я долавят. — Ти само с това ли се занимаваш?

Харди огледа заведението собственически.

— От девет години. Моя е една четвърт от бара.

— Това е добре. Още ли си с Джейн?

— Е, веднъж се разведохме, но сега пак се сдобряваме. — Сви рамене. — Уверен съм, но и предпазлив.

— Да, както винаги.

— Ами ти? Видях те, че слезе от автобуса.

Погледите им се срещнаха за миг, после пламъчето от усмивката на Ръсти изчезна.

— Откраднаха ми колата преди месец. Още я няма. Голяма бъркотия. Е, сега прекарвам много време в очакване на Ен-Годо.

Харди хареса това — „Ен-Джуда“, автобусната линия, която минаваше край заведението, беше кошмарно нередовна.

— Иначе виждаш и сам — продължи Ръсти. — Губя си времето. Живея на една баржа. Долу, на Чайна Бейсън. Тичам след линейките веднъж-два пъти месечно, за да хвана пострадалия за клиент, от време на време по някой развод... Останал ми е един добър костюм. Лъскам си обувките и мога да изкарам ден-два.

Изпи уискито си и попита Харди дали може да му върне почерпката. Хвърли на плота десет долара. Харди напълни чашите, но не взе парите.

— Всъщност, Диз, дойдох тук по конкретен повод. Помниш ли Луис Бейкър?

Харди се намръщи. Помнеше Луис Бейкър.

— Осем, с утежненията — тринайсет.

— Последно се оказаха девет и половина.

— Девет и половина — повтори Харди. — Едва ли си струва усилията.

— Не си струва никак.

Харди отпи глътка бира, остави чашата и изруга.

— Трябва да съм изпратил по дяволите поне сто души. Ти също — каза той.

Ингреъм кимна.

— Аз лично съм прибрал на топло точно двеста и четиринайсет задници.

Харди подсвирна.

— Доста си се потрудил, нали?

— Да, но Луис Бейкър е само един.

Бейкър беше тумор за полицията едва ли не от раждането си. Имаше огромна глава, добре оформена афроприческа и тяло, навяващо мисълта за ненакърнима неприкосновеност. Въпреки че в досието му имаше всичко — от дреболии като хулиганство, кражби на коли, грабежи и обири с взлом в по-крехка възраст, до най-зловещи изстъпления по-нататък, Бейкър бе убеден, че не го очакват тежки времена — и не без основание.

Областният прокурор се бе виждал принуден да оттегля обвиненията срещу него няколко пъти — за две убийства и четири изнасилвания. Бейкър умееше да не оставя улики и да внушава на свидетелите нежелание да говорят.

Единственият път, когато бе изправен пред съда за опит за убийство и умишлено осакатяване — на някакъв мъж, позволил си да разговаря прекалено дълго с приятелката му в един бар — жертвата в края на краищата бе отказала да го изобличи. Тогава мъжът седна на свидетелската банка, но само един поглед към Бейкър на масата на защитата бе достатъчен, за да реши, че ако го посочи с пръст, няма да дочака внуци. В резултат на това най-неочаквано не можа да си припомни дали обвиняемият е онзи, който бе отрязал ушите му и го бе наръгал в корема посред бял ден.

Обвинител по това дело беше Харди.

Областната прокуратура — този път в лицето на Ръсти Ингреъм — най-накрая бе успяла да закове Бейкър за въоръжен грабеж на четирима души, единият от които бе ранил, но тъй като това беше първата му присъда, тоест в очите на съда обвиняемият не беше закоравял престъпник и следователно имаше шанс да се превъзпита, съдията бе склонен да прояви снизходителност и му даде само осем години.

Когато произнесоха присъдата, Бейкър наведе глава за момент, а после впери поглед към масата на обвинението, сякаш за да запечата прокурора в паметта си. Харди също беше там, до Ингреъм, защото искаше да види как най-накрая Бейкър си намира майстора.

— Копеле гадно — просъска Бейкър. — Ти си труп.

Съдията удари с чукчето. Ингреъм поиска увеличаване на присъдата заради заплахата и съдията моментално му лепна още пет години.

Приставът повика двама помощници, накара огромния Бейкър да стане и тримата го задърпаха през съдебната зала. Докато го извеждаха, той не отдели поглед от прокурора.

Тогава Харди направи нещо глупаво.

Позърството на Бейкър, заплахите, свирепия му поглед за миг му се бяха сторили смешни. Само за миг, но това бе достатъчно.

Тази отрепка на двацет и една си мислеше, че с идиотския си бандитски поглед може да сплаши прокурора, задето го е изпратил там, където му е мястото. Когато мина покрай него, окован, Харди присви устни и му изпрати въздушна целувка за сбогом.

В този момент Бейкър освирепя — откопчи се от пристава и двамата му помощници и се втурна към масата на обвинението. Успяха да го укротят, с палки, малко преди да я достигне.

Харди сънуваше случилото се месеци след това — писмото, което му изпрати Бейкър от затвора още първата седмица никак не му помагаше да се успокои. Беше разбрал кой е от адвоката си и обещаваеше, че ще убие и него, когато излезе.

Харди изпрати копия от писмото на директора на затвора и на съдията, произнесъл присъдата, но тъй като с подобни въпроси се занимаваше съветът по помилванията, а и Бейкър вече бе получил удължаване на присъдата заради заплахи, не последва нищо.

Директорът на затвора, също с писмо, обясни на Харди, че повечето осъдени в началото се чувствали ядосани заради присъдата си, но после се държали образцово и се стремели към предварително освобождаване с изпитателен срок.

Повечето. Може би.

А Бейкър? Харди не беше много убеден.

— Значи е на свобода?

Ингреъм дръпна маншета си назад и погледна часовника си. Дизмъс не видя добре, но му се стори, че е страхотен „Ролекс“.

— Ако не са закъснели, вече от два часа.

— Как разбра?

— Имам приятел в съвета по помилванията. Той ми се обади, а аз позвъних на директора на затвора. Никой не го очаква на портала. Кой би го направил? Вероятно ще дойде до града с автобус.

Харди подсвирна.

— Проверил си!

— Този тип си заслужава вниманието.

— А какво смяташ да правиш?

Бившият му колега отпи от чашата си.

— Какво можеш да направиш? Всички ще умрем така или иначе.

Или трябва да се заключа по-добре?

— Носил ли си някога пистолет?

Ингреъм поклати глава.

— Тези железа са за вас, ченгетата. Ние, почтените господа, които вярват във върховенството на закона, нямаме нужда от тях.

Харди бе постъпил в областната прокуратура след служба във Виетнам и няколко години в полицията. Ингреъм бе дошъл от Станфорд и юридическия университет „Хейстингс“.

— Смяташ ли да разговаряш с Луис Бейкър?

— Нямам никакво намерение да го виждам.

— Ами ако той дойде да те види?

— Когато се обадох на директора на затвора, той ми каза, че е бил образцов, че е открил Бога и че го пускат максимално рано заради доброто му поведение. Нямамо за какво да се тревожа. Ти също. Очевидно.

Харди се наведе над бара.

— Тогава защо си тук?

Усмивката на Ингреъм най-накрая припламна.

— Защото всичко това, според мен, е купчина глупости. — Облегна се на облегалката на столчето и добави: — Мина ми през ума, че няма да е зле седмица-две да поддържаме връзка... аз и ти.

Харди не разбра и зачака.

— Искам да кажа, че можем да се чуваме всеки ден по едно и също време... нещо такова.

— И какъв е смисълът?

— Ами... Диз, полицията няма да ни осигури защита. Никой няма да се хване да следи Бейкър, за да провери дали не се навърта около нас. Ако някой ден не се чуем, поне ние двамата ще знаем, че нещо е станало. Единият може и да пострада, но другият ще бъде предупреден.

Харди взе халбата си и пресуши останалите четири сантиметра.

— Значи смяташ, че наистина може да направи нещо.

— Да. Боя се, че е така.

— Боже...

— И още нещо.

— Да?

— Посъветвай ме какъв пистолет да взема.

Джейн беше в Хонконг, за да купи дрехи за И. Мейнин. Трябваше да се върне в края на седмицата.

Все още не живееха заедно официално, макар че някои от костюмите на Джейн висяха в гардероба в спалнята на Харди. Тя все още държеше старата си къща, тяхната, на „Джаксън“ и от време на време спеше там, когато работеше до късно в центъра, но от три месеца прекарваше по три-четири нощи седмично с бившия си съпруг.

Докато обикаляше стаите, Харди все по-ясно си даваше сметка колко много се нуждаеше от нея. Всъщност, не беше точно нужда. За да оцелееш, не ти е нужен никой. Когато обаче нещата не опират до едното оцеляване, а отидат по-нататък, имаш нужда от някого, ако искаш да се чувстваш цял или жив, или каквото и да бе това, което те кара да очакваш сутринта с нетърпение, а не с ужас.

След като приключи смяната си и Моузес Макгуайър беше дошъл в бара, за да го смени, Харди поигра малко дартс, за да се

поддържа във форма. Стреличките бяха подострени добре и той се удържа на ниво, докато най-накрая стана време да си тръгне, без да загуби.

Подкара към дома по тъмно и паркира своя „Сузуки Самурай“, който наричаше „сепуку“, на улицата пред единствената бяла ограда в околността. Влезе вътре, направи си пържола в черния чугунен тиган и я изяде с кутия грах. Нахрани тропическите рибки в спалнята, прочете стотина страници от книгата си и осъзна, че светът вероятно винаги е бил толкова хубав, колкото днес. Отиде в кабинета си, за да хвърли едно око на pistolетите в сейфа.

Препоръча на Ръсти да си купи полицейски специален, трийсет и осми калибър. Това беше сериозно оръжие, с което шега не бива — ако улучиш с него някой по рамото с кух куршум, ще се завърти като балерина и едва тогава ще се срути на земята.

Харди извади големия колт от сейфа. Беше четирийсет и четвърти калибър, много тежък, по-скоро за сплашване. Малкият, дваисет и втори калибър, спортен, би могъл да спре нападащ плъх, но само толкова. Взе големия.

Извади кутийка патрони и го зареди внимателно. Почувства се неприятно и веднага отиде в спалнята, за да го сложи в чекмеджето на нощното шкафче.

Беше десет без дванайсет минути. Реши да остане в кабинета, за да изчака обаждането на Ръсти точно в десет, да погледа малко телевизия и да си легне — спокойна вечер.

Извади трите стрелички от мишената срещу бюрото и започна да ги хвърля — спокойно, разсеяно. Мъчеше се да не мисли за Луис Бейкър, Джейн или Ръсти Ингреъм.

Някой му беше казал как можеш да превърнеш водата в злато — отиваш в джунглата, палиш огън и оставяш кофа вода да заври. И ето как ставал номерът — в продължение на половин час не мислиш за лъв, после вземаш кофата със злато и се прибираш у дома.

Погледна часовника на бюрото — десет и дванайсет. Може би не се бяха разбрали както трябва и Ръсти щеше да се обади в десет сутринта. Кой знае.

Взе листчето, на което бе записал телефонния номер на Ръсти и го набра. Изчака осем позвънявания и затвори. Бяха се разбрали Ръсти да го търси вечер, а той него — сутрин, ако случайно някой от двамата

не си е у дома. В тези дни трябваше да сменят последователността. В продължение на две седмици.

В десет и трийсет и пет опита пак. Изглежда се бяха разбрали за следващата сутрин.

Харди не се чувстваше уморен. Всичко това му се струваше доста нереално, но въпреки това се изтегна върху леглото, зави се с някакво одеяло както беше с дрехите и извади колта от чекмеджето. Погледна часовника — единайсет и една.

Телефонът мълчеше.

2

Когато телефонът в кухнята иззвъня, беше тъмно. Харди, с револвера в ръка, се събуди от поредната неспокойна дрямка, запали лампата и вдигна слушалката преди второто позвъняване.

— Ръсти?

— Кой е Ръсти? — попита далечен женски глас след кратка пауза.

Главата на Харди започваше да се прояснява.

— О, боже, радвам се да те чуя.

— Спеше ли?

Часовникът на рафта показваше три и десет.

— Тук е три сутринта — каза той. — Какво си мислиш? Че тичах за здраве около къщата и случайно чух телефона?

— Три сутринта? Съвсем се обърках.

— Няма нищо.

— Дори не знам кой ден е. Там, при теб, имам предвид.

— Няма нищо. Аз съм тук и пак не знам кой ден е.

— А кой е Ръсти?

Джейн беше на другия край на земята и нямаше смисъл да я безпокои.

— Бивш колега. Трябва да съм сънувал нещо.

Държеше слушалката в едната си ръка и изведнъж осъзна, че в другата стиска револвера. За малко да й каже: „Слушай, скъпа, стоя в кухнята и стискам зареден патлак, защото един тип, който сигурно си го бива за тези неща, ще се опита да ме убие. Но не се безпокой. Приятно прекарване в Хонконг. Не мисли за лъвовете“.

Вместо това я попита как е.

— Добре съм — отговори Джейн. — Само че май ще се наложи да остана още една седмица. Или десет дни.

— Страхотно.

Тишина.

— Дизмъс?

— Тук съм. Само направих няколко лицеви опори.

— Случват се и такива неща, нали?

— Да, съжалявам. Просто искам да те видя.

— Аз също. — Впусна се в обяснения за хаоса в снабдяването на Изтока, за корабите с платове от евтините фабрики в Корея, Тайланд и Филипините, които отивали в Хонконг, за да се превърнат в модни облекла при сравнително евтината работна ръка там.

— Но не можем да се обвържем... имам предвид да купим, преди да сме видели материала, преди да сме почувствали качеството му.

— Знам — каза Харди. — Качеството трябва да се почувства...

— Два от корабите закъсняват. Могат да дойдат и по-рано, но дори и така ще минат няколко дни, докато прегледам платовете.

— Разбирам, наистина — отвърна Харди и остави револвера на плота. — Не съм във възторг, но все някак ще го преживея. — Горкият Дизмъс. — Иначе как е?

— Ами... хората започват да се безпокоят за деветдесет и седма. Усеца се. Никой не желае да прави дългосрочни планове, защото не е много ясно какво ще стане, след като англичаните си отидат. Странно е.

— Така е по-добре — отбеляза Харди. — Човек не бива да забравя, че след година може и да го няма.

Джейн замълча за момент.

— Вечно веселят ми бивш съпруг!

— Е, не чак толкова „бивш“, нали?

— И не толкова весел. „След година може и да го няма“! Човек не може да живее с тази мисъл!

На Харди му се прииска да ѝ каже, че не само може, а е и по-добре, че в края на краищата, една година звучи даже оптимистично. Изкушаваше се да ѝ припомни, че синът им не бе преживял дори толкова, но се въздържа. Джейн нямаше нужда от напомняне.

— Права си — каза вместо това. — Не може да се живее с тази мисъл.

— Дизмъс, добре ли си? — попита тя. — Забавляваш ли се достатъчно?

— Вилнея из целия град. Просто предпочитам да го правя с теб. — Даде си сметка, че се държи глупаво. — Слушай, съжалявам. Три

часа е и ти ми казваш, че няма да си дойдеш още една седмица. Малко съм объркан, това е. Нещо като вюжаде.

— Вюжаде ли?

— Аха. Обратното на дежавю. Чувството, че никога преди не си бил на някое място.

Джейн се засмя.

— Добре, нищо ти няма.

— Нищо ми няма.

— Обичам те — каза тя.

— Може би като си дойдеш, ще поговорим за бъдещето.

Пауза, съвсем кратка. Или беше поради дългото разстояние?

— Възможно е — отвърна Джейн.

Франк Батист вече не беше сигурен, че е доволен от това, че бе станал лейтенант. Получаваше повече пари и нямаше нищо против това, но седенето в кабинета по цял ден, за да препраща заповеди надолу и доклади нагоре, го изтощаваше сериозно.

Някога хората убивали приносителя на лоши новини и той започваше да разбира защо. Може би така новините биха си отишли или поне не би било необходимо да се мисли за тях.

Просто не беше в състояние да стои в този кабинет и да се крие по цял ден. Насили се да стане от стола и да отвори вратата. Гърбът започваше да го боли.

Отдел „Убийства“ бе заприличал на съблекалня на провинциален голф клуб. По бюрата бяха подпрени няколко чувала със стикове.

Тръгна през помещението. Кимаше на момчетата и вместо съчувствие за негодите си, получаваше презрение. По дяволите, не беше негова вината! Винаги беше на тяхна страна. Може би трябваше да си подаде оставката и да натовари някой друг да се занимава с тази гадост. Но какво би постигнал така? На мястото му щеше да дойде човек без капка съчувствие към момчетата.

Защо градските власти, които някога се справяха с всичко, не знаят какво правят? — мислеше той. И това никъде не личеше така ясно, както в отдел „Убийства“. Тези четиринайсет души — звучеше смешно, но беше самата истина — бяха най-солидният ударен корпус срещу най-лошите престъпници в града. Никой не можеше да постъпи

в отдела, ако преди това не е прекарал поне десет години на сериозна полицейска работа, ако няма гордост и една особена смесица от инстинкт на убиец, упоритост и ум. Тези мъже бяха елитът и ако някой се осмелеше да подкопае духа им, щеше да си има сериозни проблеми.

Миналата седмица обаче, за първи път от седем години, бяха предявени обвинения към двама от хората му. Преди седмица двамата офицери — Кларънс Рейнс и Марио Валенти — бяха отишли да арестуват един от изпълнителните директори на телефонната компания, Фред Тредуел, който бе убил бившия си любовник и неговия нов приятел. Тредуел бе оказал съпротива при ареста — изритал прозореца на втория етаж на апартамента си, срязал си главата, докато се измъквал през него, паднал на улицата долу, счупил си глезена и си пукнал черепа, защото се ударил в кофите за боклук. След това пеша се довякъл до адвокатата си.

Адвокатът веднага свикал пресконференция — защото Тредуел и двамата убити били хомосексуалисти — показал горкия Фреди със синините му и обвинил полицията в излишна бруталност.

Изведнъж се бе оказало, че Валенти и Рейнс, двама от най-добрите, с великолепни служебни характеристики, не са били в състояние да овладеят предразсъдъците си към обратните (вероятно в резултат на собствения си латентен хомосексуализъм), пребили са Фред почти до смърт и са го захвърлили на улицата зад дома му.

Някой бе взел налудничавата история на Тредуел (или благородния гняв на хомосексуалната общност) достатъчно на сериозно, за да започне официално разследване.

И сякаш това не беше достатъчно, ами и горе-долу по същото време обявиха поредното съкращаване на бюджета. Влизаше в сила незабавно, без никакви отлагания за довършване на „рутинни задачи“, което означаваше писане на доклади и връчване на призовки.

Голяма част от разследванията за убийство сега бяха класифицирани като НЗХ или „няма замесени хора“, което меко казано означаваше, че извършителите и свидетелите са в най-добрия случай дребни престъпници.

Те не обичаха полицаите и бе трудно да ги откриеш в нормалното работно време. Връчването на призовките трябваше да става рано призори или късно вечер, а ченгетата, които търсеха свидетелите, работеха извънредно, защото знаеха, че само така ще

могат да свършат каквото се иска от тях. Сега градът беше решил, че вече няма да плаща за това.

Кое то бе довело до голфа — момчетата излизаха в осем или девет часа, чукаха на вратите, не намираха никого, отиваха да поиграят голф, връщаха се пак на адреса, отново не намираха никого, после отиваха в службата и пишеха отчети за деня.

Тази история вонеше и всички бяха наясно с това.

Джес Мендес кимна към лейтенанта и извика през рамо:

— Ей, Лание, в колко ще се видим?

Батист не се обърна. Чу отговора на Лание зад гърба си:

— Най-напред имам три призовки. Ще се видим към девет и половина.

Бюрото на Ейб Глицки беше недалеч от прозореца в дъното, от който се виждаше магистралата и, по-нататък, центъра. Днес обаче, в осем без десет, не се виждаше нищо, освен сивота.

На бюрото на Глицки не бе подпряна торба със стикове за голф. Той беше един от двамата в отдела, които работеха без партньор. С Батист бяха постъпили в една и съща година. Двамата не даваха пет пари, че са от малцинствата — Глицки бе наполовина евреин, а Батист имаше „испанска фамилия“, така че помежду им съществуваше нещо като близост.

Батист дръпна стол и седна.

— Забравил си стиковете, а, Ейб?

Глицки, който пишеше нещо, вдигна очи.

— Тъкмо се канех да дойда при теб.

— Трябва ви четвърти ли?

Ейб изкриви лице според представата си за усмивка. Имаше ястребов нос и белег, който разсичаше устните му от горе надолу. В миналото усмивката му бе предразполагала някои лоши хора към откровеност. Може би в душата си беше мил човек, но по външността му това не личеше.

— Не мисля, че е смешно.

Ейб остави химикалката.

— С Фло решихме, че можем да се преместим.

— Какви ги дрънкаш? — Това беше по-лошо от стиковете за голф.

— В Лос Анджелис търсят хора. Може би известно време ще поработя в отдел „Кражби“, но нямам нищо против.

Батист се наведе напред.

— Какви ги дрънкаш? Колко време прекара при нас? Деветнайсет години ли?

— Почти, но там ще ми признаят повечето от тях. — Посочи листа пред себе си. — Тъкмо се чудех как да попълня това заявление. Виждаш ли тук? Има графа „Причини за напускане на предишната работа“. Дали да използвам „купчина конски лайна“, или да спазя приличието с „бюрократично безумие“?

Батист се наведе към бюрото.

— Ейб, чакай малко. — Нямахте намерение да го убеждава, че не може да напусне, защото можеше, но все пак трябваше да каже нещо. Сложи ръка върху листа. — Почакай малко, по дяволите!

Ейб го погледна в очите.

— Разбира се. Мога да чакам цял ден.

— Знаеш, че нещата ще се променят.

Ейб поклати глава.

— Не, не знам, Франк. Вече не знам. Все същото е навсякъде, в целия град. Те нямат нужда от нас и аз нямам нужда от тях.

— Не е вярно, градът има нужда от нас...

— Няма да споря по това. Обади ми се, когато най-после са наясно какво искат. — Ейб взе листа и го прегледа. — „Конски лайна“... това е по-силният израз, не смяташ ли?

Харди паркира в края на уличката и включи отоплението на колата. „Самураят“ му не беше добре уплътнен и вятърът свистеше през пролуките на брезентовия покрив. Сградите от двете страни бяха по на четири етажа, а мъглата скриваше канала и доковете отпред.

Беше осем и половина. Револверът, все още зареден, се намираще в жабката. Регистрирано оръжие. Вероятно едно от малкото в Сан Франциско, които можеш да носиш скрити съвсем законно. Бившият тъст на Харди бе съдия Анди Фаулър и когато Харди напусна полицията, подаде заявление за право да носи скрито оръжие, което в града не се даваше почти никога. Съдия Фаулър обаче бе влиятелен човек, а и не желаше дъщеря му да остане вдовица. Не че носенето на

оръжие непременно би предотвратило подобно нещо, но все пак бе убедил Харди да го вземе. Сега го носеше за първи път.

Е, добре, щеше да го носи законно, дори и скрито, щом се налагаше.

Угаси двигателя и бавно завъртя барабана на револвера, за да провери още веднъж патроните. Излезе навън в гъстата мъгла и с лявата ръка вдигна яката на якето си. Колтът тежеше в дясната, като че ли бе двайсеткилограмов.

Поколеба се.

— Глупак — каза гласно.

Но продължи напред.

Уличката излизаше на дървен кей, който опасваше канала Чайна Бейсън. Вляво от Харди имаше индустриален склад, който, струваше му се, бе надвиснал над водата и се губеше нататък в мъглата. Приливът беше в разгара си и вълните се плискаха в подпорите под краката му. Не се виждаше никакво течение. Повърхността бе зеленикавокафява, нашарена от мазни петна.

Чуваше шума от движението по моста на Трета улица. Малко по-нататък имаше още един мост. Ингреъм му бе казал, че баржата му се намира на четвъртото място от моста на Трета, по посока към другия.

Тръгна, свил рамене, за да се предпази от студа. Револверът бе насочен към земята.

Първото място — всъщност, то представляваше понтон, с привързани по краищата автомобилни гуми и кутия за свързване с електрическата мрежа — беше празно. Приближиха се мъж и жена, китаЙци, които крачеха забързано. Кимнаха му. И да бяха видели оръжието, не пролича по нищо.

На второто място бе привързан шлеп, дълъг може би двайсет метра, на който не се мяркаше жива душа. След това видя корабче за излети, истинска красота, с име „Атлантида“.

Не беше убеден, че би дал на кораб името на нещо, което е потънало във вълните.

Ингреъм бе нарекъл дома си „баржа“. Описанието бе доста точно — голям, плосък покрит сандък, привързан до гумите на понтона, чийто покрив едва достигаше до коленете на Харди.

Когато стигна там и видя, че електричеството е включено, цялата работа отново му се стори безумна. Държеше се като параноик.

Погледна часовника си — осем и четирийсет.

Ръсти би трябвало да е станал.

Наведе се и извика:

— Ръсти?

Някъде далеч изсвири корабна сирена.

— Ей, Ръсти!

Харди мушна револвера в джоба си и скочи на палубата на баржата. Пред вратата бяха оставени три платнени стола, като за къмпинг. Саксии със зелени растения и един доматен храст, който трябваше да се обере, оживяваха пейзажа.

В средата на вратата беше завързана голяма оловна тежест за въдица, която служеше за чукче. Харди я вдигна и я пусна. Вратата се отвори. Вътре нищо не помръдна, не се чуваше друго, освен плискането на водата и ръмженето на колите по моста, който сега не се виждаше в мъглата. Дървото около бравата бе разцепено.

Харди бръкна в джоба си, стисна револвера и го извади. Наведе глава, за да мине през вратата и слезе по три дървени стъпала.

Високо горе имаше редица малки прозорчета, които биха осигурявали достатъчна светлина, ако не бяха покрити с пердетата. Беше студено. По-студено от вълн.

На слабата светлина от отворената врата не личеше нещо да е разбъркано. Пред ниско, стилно канапе се намираше малка масичка, а върху нея — телефон. Харди вдигна слушалката, чу нормалния сигнал и я остави на мястото ѝ.

Тогава видя лампиона, който се търкаляше на пода в другия край на помещението. Протегна ръка и дръпна едно от пердетата, за да влезе малко повече светлина. Глобусът на лампата беше счупен на парчета, пръснати по пода.

На задната стена видя люлееща се врата, която водеше по-нататък. До нея имаше още една врата, откряната. Харди я бутна леко с крак. Отвори се наполовина, после се опря в нещо. От вратата към стената се виждаше широка тъмна ивица.

Харди я прескочи и се промуши през свободното пространство. Стомахът му се сви, сякаш го бе хванала морска болест. Трябваше да се облегне на стената.

Вратата бе опряла в женска ръка. Беше гола, изтегнала се, сякаш искаше да достигне нещо, като че ли бе пълзяла... може би, за да

излезе? Около шията ѝ имаше нещо — нещо странно, метално — което придържаше главата ѝ в неестествена поза. Даде си сметка, че е шина за врат. Огледа стаята. Беше оплискана с кръв.

Някъде горе чу звук, сякаш някой изпусна нещо. Приклепна на коляно и насочи револвера към вратата.

— Не мърдай, полиция! — чу глас. — Хвърли оръжието и излез с вдигнати ръце.

3

Както и другите жилищни райони на Сан Франциско, Холи Парк навремето също беше приятно място за живеене. Двуетажните постройки бяха леки и просторни. Боята и украсите някога бяха свежи. Жителите, които не поддържаха дворовете си според нормите в квартала, на теория можеха да бъдат глобени, но това ставаше много рядко, защото хората се гордееха с домовете си.

През 1951 година бяха засадени евкалипти, кипариси и магнолии, за да облагородят мястото и да му придадат приятен вид. В карето, което ограничаваше Холи Парк, в началото имаше три обществени градинки и детска площадка с люлки, катерушки и пързалки. Зад отворените прозорци се вееха шарени пердета. В четирите буренявали пространства между къщите, които сега пустееха като ничия земя и се наричаха „дялове“, защото ги владееха пласьорите на наркотици, хората някога простираха пране и поправяха велосипедите си.

Повече от сто осемдесет и шест души над осемнайсет години твърдяха, че живеят в Холи Парк. Освен тях имаше още сто и седемнайсет деца и подрастващи. Всички жители бяха чернокожи. Сто петдесет и девет души от възрастните имаха полицейски досиета. Шейсет и пет процента от юношите между дванайсет и осемнайсет бяха прибирани за хулиганство, кражба от магазин, притежание на наркотици, въоръжен грабеж, взломни кражби, изнасилване и убийство.

В Холи Парк имаше четири пълноценни семейства — мъж, законна съпруга и децата им. Останалото беше неясна бъркотия от жени с деца. Тъй като кварталът бе изграден от градските власти в помощ на нуждаещите се, по принцип всички там бяха на социални помощи, но двайсет и две жени и трийсет мъже имаха „редовна“ работа. Официално регистрираният доход на глава от населението беше 2 953,13 долара — доста под границата на бедността.

В полицията на Сан Франциско оценяваха годишните приходи от продажба на кокаин на 1,5 до 3 милиона долара или по 50 до 75 долара на час на пласбор, двайсет и четири часа в денонощието, седем дни от седмицата.

Досега, само тази година — а беше септември — шейсет и два процента от жителите на Холи Парк, навършили седем години, бяха станали жертви, извършители или свидетели на тежки престъпления, свързани с насилие.

При повикване полицията се явяваше в квартала след двайсет и една минути. За разлика от там, в луксозния Сейнт Франсис Удс, в съседство, пристигаше за три и половина минути и шефът на полицията Ригби се ядосваше, че е твърде много.

Някои хора бяха убедени, че решението на проблемите с престъпността и наркотиците в подобните на Холи Парк квартали е в това, около тях да се изградят стени и да се оставят обитателите им да се избият помежду си.

Има всякакви стени.

На Луис Бейкър му стана студено.

Той отвори очи, вече буден, без да знае къде се намира. В стаята беше тъмно, но през пролуката на закования с издут шперплат прозорец влизаше лъч сива светлина. Кушетката, на която бе спал, имаше позната миризма. Луис стана и уви широките си голи рамене с войнишкото одеяло.

Най-накрая вън от панделата, помисли си. Слава богу!

Спусна босите си крака на пода и потрепери. Обу панталона от костюм, който му бяха дали при освобождаването предния ден. Отиде до пролуката между шперплата и прозореца и надникна навън, към един от дяловете.

Както преди — сиви къщи, сива мъгла, вечният вятър. Никакви дървета, никакви цветя, няма къде да избягаш, няма къде да се скриеш. Марта Рийвз. Сега беше рап. Долиташе от три-четири места. Страхотно. Лицата се променяха, музиката се променяше, променяха се, понякога, и хората. Но теренът беше същият. Територия. Терен. Ако я владееш, би могъл да живееш добре. Факт.

Загърна се с одеялото още по-плътно и дръпна шперплата, за да види хубаво. Хлапета. Може би въртяха някакъв бизнес.

Отдолу подвикна Мама.

— Стана ли, дете? Чух те да ходиш!

Не му беше майка, но я наричаше „Мама“. Дори не беше убеден, че са роднини. Чисто и просто откакто се помнеше тя беше край него, беше „Мама“.

— Слизам — извика той.

Мама се обличаше по един и същи начин. Тук, в Холи Парк, нямаше мода. Нямаше политика. Нищо външно не би могло да промени нещата на това място. Луис го знаеше. Всичко бе вътре — както с него самия.

Мама беше огромна. Седеше на гетинаксовата си маса и пиеше нескафе. Косата ѝ бе прибрана с фиби и покрита — повечето — със забрадка. Носеше бархетна риза, над панталоните, и протрити джинси, които се пукаха по шевовете под напора на щедрата ѝ плът.

Луис я целуна, изсипа лъжичка кафе в една чаша, наля топла вода и седна срещу Мама.

— Добре е да си си у дома.

— Какво ще правиш сега?

Луис сви рамене и задуха кафето си.

— Ще си намеря работа. Каквото и да е. Трябва да работя.

— И ще внимаваш, нали?

Той протегна ръка и я докосна по лицето.

— Не се безпокой, мамче. Ако не друго, научих се да внимавам.

Но тогава се замисли, за миг, дали това беше истина. Когато го пуснаха, изобщо не му мина през ум, че трябва да внимава. Обаче видя Ингреъм — почти веднага след като излезе — и всичко се върна. Сега, отново на улицата, трябваше да си отваря очите на четири, всяка секунда.

Видя Ингреъм пак — най-напред работата, още преди да се е обадил на Мама — и кръвта му кипеше. Гневът все още не се бе уталожил... Трябваше да го превъзмогне.

Стисна чашата с две ръце и я приближи до устата си.

Но онова беше стара работа. Надяваше се вече да е приключила. Нямаше да му се налага пак да мисли за тези неща. Всичко беше уредено.

— Защото там, вън... знаеш... — добави Мама и кимна към задната врата.

Луис проследи погледа ѝ, после се озърна. Боята над печката се лющеше на големи ивици. До религиозния календар бе залепен плакат на Мохамед Али — Луис забеляза страдащия Христос.

Мама поддържаше мястото доста чисто, но вече беше стара. Какъв смисъл имаше да слага стъкло над умивалника? Шперплатът нямаше да се счупи никога и пазеше от вятъра. Е, кухнята бе тъмна, но пък тъмнината беше безопасност. Цялата къща бе тъмна.

— Знам как е навън, мамче — каза Луис. — Ето какво ще направя, така че да не се тревожиш. Ще отида при човека. Или ще се оправя с него, или няма. После се връщам и започвам да разчиствам.

— Какво ще разчистваш?

Той стана и се наведе, за да я целуне.

— Къщата, мамо. Ще изчистим къщата.

— Харди окован — каза Глицки. — Това ми харесва.

— Аха, забавно е — съгласи се Харди. Когато Глицки влезе във всекидневната, той стана и един от полицаите отключи белезниците му. — Дявол да го вземе, тези неща вършат добра работа. — Стисна и отпусна пръстите си, разтри китките, за да възобнови кръвообращението си. — Ако тази история ми навреди в играта на дартс, ще съдя града.

Глицки не му обърна внимание и попита полицай Томас дали би застанал отвън, за да заведе екипа от криминалисти на местопроизшествието, когато пристигне.

Щом той излезе, другият полицай, Лин, се обади:

— Трупът е там, вътре.

Глицки кимна.

— Какво правиш тук? — попита той Харди.

— Дълга история.

— Със зареден револвер?

— С него е по-дълга. — Сви рамене и добави: — Регистриран е. Имам разрешително.

Като се обърна към Лин, Глицки си даде сметка, че той е най-ниското ченге, което някога е виждал. Когато самият той бе постъпил

на служба, имаше изискване за ръст най-малко един и седемдесет, но някакъв съд бе преценил, че след като повечето азиатци са по-ниски, изискването представлява дискриминация към цяла група хора и следователно трябва да отпадне. Лин беше един и шейсет и два, но го бяха оставили сам да се справя с Харди, в случай че реши да върши дивотии, и Глицки стигна до извода, че умее да се грижи за себе си.

— Може ли да видя оръжието? — протегна ръка той.

Лин му го подаде. Глицки провери барабана и неодобрително зацъка с език.

— Зареден е — изсумтя и погледна към Харди.

— Зареден върши по-добра работа.

Глицки отвори барабана и остави патроните да изпаднат в дланта му един по един. Прибра ги в джоба на синьото си яке и помириса цевта.

— Не е стреляно с него.

— Не е, сър — кимна Лин. — Проверих го.

— Ейб, не съм застрелял никого — намеси се Харди.

— Приятелят ми има богата фантазия — отбеляза Глицки и върна пистолета на Лин. — Какво си мислиш, че това тук е Дивия запад ли? Ще си го получиш в Съдебната палата.

— Ейб, оръжието е законно.

— Диз, намираме се на местопрестъплението. Извършено е убийство. Няма да навреди, ако проверим документите.

Харди се обърна към Лин и го попита:

— А вас кой ви повика тук?

— Семейството, което живее на съседната лодка. Излезли да направят сутрешния си крос и те видели да идваш насам с пистолет в ръка. Прибрали се и ни се обадили веднага.

— Единствените добри граждани на Сан Франциско и аз да попадна точно тях, докато правят сутрешния си крос.

— Добри граждани има колкото искаш — подхвърли Глицки.

— Китайци са — добави Лин, сякаш това обясняваше всичко.

— Е, добре, да вървим да видим трупа.

— Надявам се, че вече си закусвал — подхвърли Харди.

Според личната карта, намерена в дамската чанта край леглото, мъртвата беше Максин Уиър, трийсет и три годишна. Живееше на улица „Буш“, номер 964.

По кървавите следи можеше да се съди, че първият изстрел я е пронизал, когато е излизала от банята, след като е взела душ. Този куршум беше минал през кърпата, която бе увила около тялото си.

На стената край вратата имаше размазана кръв, което подсказваше, че Максин или се е завъртяла от удара на куршума, или е сложила ръка на раната си и след това се е подпряла на стената, за да запази равновесие.

Бе невъзможно да се определи последователността на останалите изстрели. Един куршум бе проникнал високо над дясната гърда, но не беше излязъл, така че вероятно бе попаднал на ребро и бе рикоширал надолу. Друг беше пронизал корема странично и бе излязъл през гърба. Трети беше разкъсал дясното бедро. Явно бе паднала до вратата на банята и бе лежала там няколко минути — може би се бе преструвала на мъртва. Там имаше локва кръв. След това бе пропъзляла през помещението до коридора, където я бе намерил Харди.

Глицки се отдалечи от трупа. Гледаше стъклено, предпазливо. Нареди на Лин да чака криминалистите във всекидневната. Харди седна на тапицирания стол в ъгъла, опря лакти на коленете си и отпусна надолу ръце.

— А леглото? — попита той.

— Ще стигна и до него.

Втора кървава следа започваше от леглото, което беше оправено. Някой бе лежал върху завивките и бе застрелян там. Следата прекосяваше стаята като тънка нишка сироп и отиваше към задната врата. Глицки я отвори.

Видя коридорче, широко около метър, което бе използвано предимно за склад — вляво имаше кутии с боя, кашони, велосипед и всевъзможни други боклуци. Дясната страна беше покрита с изкуствена трева. До отсрещната врата, която водеше към външната кухня, имаше голяма скара. На стената до тази врата висяха множество кухненски пособия. Кръвта очертаваше линия по средата на това място, свиваше над пътеката от изкуствена трева, излизаше вън на палубата, събираше се на локвичка край парапета и изчезваше зад борда.

Глицки влезе отново вътре и потрепери, макар и да беше с яке. Харди застана до леглото.

— Ходещият мъртвец — каза Глицки.

— Погледни това. — Харди много добре знаеше, че не бива да пипа нищо. Навремето беше добро ченге.

В средата на кърваво петно, върху завивките, имаше дупка, на нивото на раменете, ако главата на човека е била върху възглавницата.

— Ръсти е бил първи, предполагам — продължи Харди. — Може да е бил заспал. Лежал е във всеки случай. Тя е била в банята, чула е изстрела, излязла е и е получила своето.

Глицки мушна ръце още по-дълбоко в джобовете си.

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш? Какъв Ръсти?

— Не знаеш ли?

— Не.

Харди въздъхна.

— Ингреъм. Ръсти Ингреъм. Живее... живееше тук. Застрелял го е Луис Бейкър.

Глицки гледаше някъде над рамото на Харди, разфокусирано, мъчеше се да схване.

— Луис Бейкър — промърмори той.

— Аз съм следващият.

— Един чийзбургер с всичко.

Младежът издрънча с касовия апарат.

— Желаете ли лук и мариновани чушки?

Глицки кимна.

— Всичко, моля.

— Тук ли ще го ядете?

— Не, ще го взема вън.

— Един чийзбургер за вкъщи — подвикна младежът, натисна още няколко копчета, изчака, докато машината престане да бръмчи и каза с облекчение: — Струва два шейсет и седем.

Харди, който току-що бе преминал през същата процедура, поръчвайки си два сандвича с риба, пържени картопки и диетична кола, направи удивена физиономия.

— Тук ли ще си изядеш сандвича, Ейб? — попита той, когато момчето отиде да донесе поръчката.

Лицето на Глицки остана сериозно.

Седнаха на малка жълта маса на тротоара между моста на Трета улица и гара „Саут Пасифик“. На всеки няколко минути чуваха влакови свирки — пронизителни и далечни.

Беше ранен следобед. Мъглата бе изчезнала напълно и започваше да става топло. Цяла сутрин бяха на баржата на Ръсти Ингреъм, докато чакаха експертите да направят снимки, да съберат интересните неща и да вземат отпечатъци, докато съдебният лекар огледа трупа на Максин Уиър, докато организират претърсване на дъното.

Харди отвори чантата си.

— След цялата тази история, ми дадоха нарязан лук. Не казах ли пържени картофи?

Глицки захапа сандвича си и кимна.

— Два, струва ми се три пъти.

— Ядрен физик — каза Харди.

— Не е по-тъпо от това да се разхождаш сутрин със заредено оръжие. Трябваше най-напред да ми се обадиш.

— И ти щеше да дойдеш, така ли? — Вече му бе разказал защо е отишъл на баржата и за уговорката да се чуват по телефона с Ръсти.

Ейб отхапа още един залък и подъвка малко.

— Може би нямаше.

— Тук няма „може би“.

Глицки протегна ръка и грабна чашата на Харди.

— Имаш ли нещо против? — Отпи през сламката. — Значи Луис Бейкър, а?

Харди си взе чашата.

— Луис Бейкър ме плаши, Ейб. Не се шегувам.

— Да... Звучи правдоподобно. Мисля, че и аз бих се притеснил. Бейкър знае ли къде живееш? Ако не се лъжа, премести се след като напусна прокуратурата, прав ли съм?

— Ръсти също се премести.

Глицки сдъвка хапката и преглътна.

— А как го е намерил?

— Може да е бил в справочника. Работел е. Като адвокат.

— Престани да говориш за него в минало време, а?

— Той е мъртъв, Ейб. Знаеш го, както и аз.

— Не го знам. Максин Уиър е мъртва. Трябва да претърсим дъното на канала, да проверим кръвната група от леглото, да видим дали е същата като на Ръсти, ако е възможно... да опитаме да го открием. Когато се убедя, че е мъртъв, ще ти се обадя.

— Мъртъв е — настоя Харди.

Глицки сви рамене.

— Щом предпочиташ...

— Е, а какво да правя аз?

— Не знам. Защо питаш?

— Заради шибания Луис Бейкър, ето защо.

— Не се вълнувай, Диз. Ще хапнем сега, ще отида да намеря Луис, ще го закарам при нас и ще поговоря с него.

— А ако в това време той седи пред къщата ми или пък направо в нея и ме чака с пистолет в ръка?

С напълно сериозно изражение, Глицки заяви:

— Това ще представлява нарушение на условията по изпитателния срок. — Инспекторът приключи със сандвича, взе отново чашата на Харди и отпи за последно голяма глътка. — Няма да правиш нищо, Диз. Мръщим се, когато гражданите се стрелят помежду си.

— Аха, добре. Е, аз пък се мръщя, когато стрелят по мен. Ако го видя около къщата си, ще стрелям първи.

Глицки се наведе напред.

— Направи ми една услуга. Дай му възможност да се прояви. Трябва да си сигурен, че е въоръжен.

— По правилата, а?

Глицки кимна.

— По правилата, точно така. — Стана.

— Не смятам, че Луис е обяснил тези правила на Максин. Или пък на Ръсти.

Глицки взе чашата на Харди и мушна в устата си бучка лед. Подъвка малко.

— Сигурно е забравил — каза той. — Мислел е за други работи.

— Кога мога да си получа колта? — попита Харди.

4

— Сержант, не трябва да забравяте, че всички, с които си имаме работа тук, са осъдени престъпници. Не някои от тях, не повечето, а абсолютно всички.

Главната инспекторка по условните присъди и изпитателните срокове беше сериозна на вид обикновена жена, която някак си успяваше да се държи топло. Може би изглеждаше така заради очилата — малки тънки лещи, увеличаващи очите като яйца на червеношийки. Името, изписано на табелката край вратата, беше г-жа Хамънд и Глицки я хареса от пръв поглед. Офисът ѝ беше във Фери Билдинг и имаше изглед към Трежър Айлънд, до Голдън Гейт и Алкатраз. Хората плащаха по три хиляди долара на месец за такава гледка. Вероятно това бе една от добрите страни на работата ѝ — беше ясно, че не получава толкова пари.

Кабинетът ѝ бе чист и функционален, освежен от гледката и една малка горичка, посадена в саксии. Пред нея се отчитаха двама и един инспектори.

— Имах предвид...

— Не, всичко е наред. Просто е добре да помним откъде идват тези хора. Какво ги чака навън.

— Възможно е нашият човек... Луис Бейкър... да е убил човек само час, след като е излязъл на свобода.

Госпожа Хамънд въздъхна тежко и кимна.

— Да, случват се и такива неща. — Тя се плъзна със стола от очуканото зелено бюро към очукания зелен шкаф. След около минута, през която гледаше нещо, тя въздъхна отново. — Трябва да говорите с Ал Ноулън.

— Това лоша новина ли е? — попита Глицки.

Жената си погледна часовника.

— Два и половина е. Ако е обядвал нормално, вече би трябвало да се е върнал.

Глицки се зачуди дали цялата бюрокрация не потъва, удавена в недоверие и глупости. Но госпожа Хамънд бе срещу него и свиваше рамене с безразличие. Свиване на рамене и въздишки. Сигурно дори не знаеше, че го е направила.

— Някои от тези хора трябва да бъдат наблюдавани по-внимателно от останалите. Ще ви покажа къде е.

Поведе го по дълъг коридор, който му напомняше за полицията, и в голяма стая, разделена на кутийки.

Ал Ноулън, бял мъж приближаващ трийсетте, тъкмо бе отворил плик с рекламата на близката закусвалня и изваждаше съдържанието му върху бюрото. Носеше спортна фланелка с надпис „Ралф“, избродиран над дясното джобче. Дългата му кестенява коса не изглеждаше особено чиста и бе привързана на конска опашка.

— Ал — каза госпожа Хамънд, — това е сержант инспектор Ейб Глицки...

Ноулън подаде ръка.

— Добре де, но сега съм в обедна почивка. Възразявате ли?

Глицки чу как госпожа Хамънд поема дъх.

— Обедната почивка трябва да е от дванайсет до един и половина или някъде по това време, Ал.

— На обяд трябваше да закарам колата си в сервиза, а типът там нямаше понятие какво ѝ е, така че се наложи да я оставя и да се върна с автобуса. Знаеш какви са автобусите, нали? — И той сви рамене.

— Ал, струва ми се, че си използвал около два часа и половина от личното си време.

— Да, така е, но още не съм обядвал.

— И за това ви плащат? — намеси се Глицки. — Извинете ме — добави той и погледна госпожа Хамънд.

— Ей, какво толкова? Да не обядвам ли? Хората имат право да обядват.

Госпожа Хамънд започна да губи търпение.

— А какво според теб ще поиска в замяна щата Калифорния?

Ноулън лапна няколко пържени картофчета.

— В замяна срещу какво?

— В замяна срещу обедната ти почивка.

— Слушай, аз работя колкото всички останали тук. Дори повече от някои.

Глицки чакаше.

Госпожа Хамънд се усмихна. Топлотата бе изчезнала.

— Ал, знаеш, че това не е вярно. — Тя улови Глицки за рамото и добави: — Господин Ноулън в момента е на разположение на щата, сержант. Ако това, че се храни, ви безпокои, ще трябва да изхвърли... хм... следобедната си закуска в кошчето.

Обърна се и излезе.

Ноулън погледна тавана, посочи стол на Глицки и отбеляза:

— Триумфът ѝ за този месец. Е, за кого ще говорим?

Глицки се изкушаваше да го подхване. Подобно отношение го вбесяваше. Зачуди се дали в края на краищата причината не се криеше в милата майчинска природа на госпожа Хамънд и дали не беше крайно време всички от горните етажи да започнат веднага да се държат като твърдоглави задници от висш порядък, за да вкарат нещата в ред с камшик в ръка. Да ритат задници и да записват имена. Да уволнят типовете като Ал Ноулън. След това си спомни... от администрацията не уволняваха никого. Ако искаш убий съседите си, ходи на работа пиян, стой си у дома цял месец и се прави на болен... уволнението подкопава човешкото достойнство, нали?

Глицки въздъхна.

— Луис Бейкър — каза той. — Ще говорим за Луис Бейкър.

— Да, видях го тази сутрин. Стори ми се окей. Готин тип.

— Да... добре. Смятаме, че е възможно снощи да е убил човек.

Ноулън захапа сандвича си.

— Сериозно? Е, тези типове умеят да се държат абсолютно хладнокръвно.

— Дори когато са пречукали някого, нали?

— Да, дори тогава. Всъщност, те не се изповядват пред нас. Регистрират се, лъжат, че са си намерили работа или имат предложения за работа, после се чупят и толкова.

— Луис Бейкър каза ли, че си е намерил работа?

— Не, като че ли не — замисли се над това. — Е, излязъл е преди един ден. Рано е още.

Глицки се наведе напред.

— За какво разговаряхте?

— За бейзбол, струва ми се. За „Джайънтс“. — Глицки би могъл да се досети и сам. В момента „Джайънтс“ се бореха за купата. —

Мисля, че трябва да останат в града.

— Кои?

— За кои говорим бе, човек? „Джайънтс“. Искам да кажа, че трябва да вземем купата. Ако я вземем, няма начин да ги пуснат да се преместят в Сан Хосе. Отборът ще покаже какво може. Кого е пречукал Бейкър?

— Не сме сигурни, че е той. Подозираме го, това е всичко.

— Вероятно го е направил.

— Защо? Нали бил готин тип.

Ноулън сви рамене. Глицки се зачуди дали хората тук нямаха проблеми с раменните стави и гърба от това движение.

— Е, готин тип е. Това означава, че има добри маниери. Том Бънди, например. Всички казват за него, че бил най-приятният човек, когото можеш да срещнеш, а на колко души е видял сметката? Трийсет или четирийсет?

— Значи според теб е възможно Бейкър да е убил човек. Защо? Спомена ли нещо за предишната вечер?

— Тези типове се избиват помежду си.

— Жертвата е бял човек, Ноулън.

— Сериозно? Само предположих.

— Бяла жена.

— Е, може да е решил да се поразтовари след толкова време зад решетките. — Погледна Глицки, посочи чатала си и каза съзаклятнически, като мъж на мъж: — Знаеш, в дранголника не позволяват съпружески отношения. Това е първото, което правят повечето типове, като излязат.

Глицки изведнъж се почувства много уморен и поклати глава.

— Не, не е било това.

Ноулън продължи да дъвче замислено.

— Понякога убиват и бели хора — отбеляза след малко.

Все още беше рано следобед, спокоен, с лек ветрец. Глицки бе свалил и двете странични стъкла на плимута. Бе тръгнал по „Мишън“, с намерението да отиде до Холи Парк, за да поговори с Луис Бейкър.

Само че Ал Ноулън го бе ядосал — млад, отракан, с опашка и раздърпана фланелка по модата от петдесетте, който май наистина

смяташе, че върши някаква важна работа. И че е твърде умен, за да го изритат. Най-вече с това, че според него всички бивши затворници рано или късно пак се връщат зад решетките. За момент Глицки се замисли дали да не привика Ал в полицията и да го задържи за възпрепятстване на разследване за убийство. Да види дали ще му се стори чак толкова смешно.

Забарабани с пръсти по волана. В полицията обаче бяха Марсел Лание и останалите ченгета с проклетите им стикове за голф. Каква полза от всичко?

Опита се да върне мислите си към Луис Бейкър. И защо трябваше да говори с него. Разбира се, Харди имаше свои причини, но за него самия... А нима не приемаше, че Бейкър е виновен, поради същите причини, поради които и Ал Ноулън? Защото е чернокож бивш затворник?

Нямаше никакви сериозни доказателства, че е замесен, освен подозренията и страховете на Харди. Харди, изцяло бял, посочваше с пръст Бейкър, изцяло черен, а той, Глицки, наполовина бял, наполовина черен, скачаше и с двата крака в каруцата на белите. По дяволите, Ейб, защо?

Погледни фактите. Добре, Харди е твой приятел и бивше ченге. Бившите ченгета също извършват убийства. Освен това беше заловен — заловен — на местопрестъплението със заредено оръжие в ръка. Разбира се, бе обяснил присъствието си там, но нима нямаше основания също да бъде заподозрян? Наистина, познаваше Харди добре. Революертът му не беше стрелял. И все пак...

Спря колата и погледна бележника с жълти листа на съседната седалка, в който бе записал фактите.

Започни от началото, Ейб. Както си правил стотици пъти. Проучи жертвата. Все още няма две жертви. Независимо какво мисли и говори Харди... жертвата засега е една. Името ѝ е Максин Уиър и е живяла на улица „Буш“, номер 964.

Луис Бейкър и Холи Парк можеха да почакаат. Трябваше да види към кого сочат фактите. Включи на скорост, мина разклона за магистралата и подкара по „Ван Нес“ към „Буш“.

Харди не се чувстваше в безопасност дори в Съдебната палата.

Пристигна тук още предобед, за да се опита да си вземе пистолета. Беше се обадил на Моузес Макгуайър, за да го помоли да поеме смяната му в заведението. Опитал се бе да се обади и на съдия Анди Фаулър, бащата на Джейн, но се оказа, че в момента няма заседания и не е в кабинета си.

За пистолета бяха готови да се заяждат. Глицки нямаше нищо против да даде на приятеля си малък практически урок по спазване буквата на закона и бе занесъл оръжието в Съдебната палата, така че да се наложи да препотвърдят разрешителното му. Благодаря, Ейб.

Отгоре на всичко, досега дори не бяха вписали револвера му в дневника и никой не се бе разбързал да го прави.

Най-накрая, когато разбра, че няма да има късмет, се качи на асансьора и отиде на третия етаж, където бяха кабинетите на помощник-прокурорите. Тръгна по дългите коридори и установи, че тук диша по-леко. Надяваше се да срещне някой познат и да намери претекст да постои в кабинета му, вместо на улицата. Тук, горе, почти всички бяха облечени с костюми или униформи и повечето служители бяха бели. Харди не смяташе, че Луис Бейкър би облякъл костюм, за да му види сметката. Всички негри долу му заприличаха на Бейкър — свободен като птичка, понесъл куршум, специално приготвен за него. След като се чувстваше така в Съдебната палата, при все че на всички входове имаше детектори за метал, не му се мислеше как би се чувствал навън.

В Сан Франциско имаше близо сто помощници на областния прокурор. Почти всички те — освен няколкото политически назначения, които работеха за самия шеф, областен прокурор Кристофър Лок — упражняваха професията си по двама в кабинет, пет на шест метра, обзаведен с две бюра и всички папки, шкафове, плакати, растения, сувенири и други, които могат да съберат хора, занимаващи се с прекалено много дела за твърде кратко време.

На вратите нямаше табелки с имена, нито пък означения за ранг или титла. Повечето врати бяха затворени, а в кабинетите, чиито врати бяха отворени, нямаше никой. Харди не можа да си спомни дали и по негово време положението беше същото. Вероятно, защото почти нищо не се бе променило.

Отиде в архива със съдебните дела, облегна се на плота и заразглежда редиците папки с цветни етикети.

— Какво искаш, Харди?

Беше Тоува — дребна закръглена жена, с коса като тел за съдове, която се бе превърнала в институция, още преди той да започне работа там. Не забравяше нищо и описваше документите с невероятна педантичност — дори и нищо друго да не вървеше в някое дело, човек поне можеше да е сигурен, че когато поиска, може да получи папките си. Изглежда го нетърпеливо и по всичко личеше, че не е обърнала внимание на факта, че не работи там вече близо десет години.

— Как си, Тоува?

— Имам много работа, естествено. Кой е номерът на делото ти, Харди? Нямам време за приказки.

— Нямам дело.

— Добре тогава. Друг път.

Пренебрегнат, продължи нататък. Няколко физиономии му се сториха смътно познати, но с изненада откри, че не вижда никой, с когото би могъл да поговори. Толкова ли време бе минало? Имаше чувството, че се е върнал в началното си училище.

Най-накрая стигна до врата, пред която един седнал на стол младеж усърдно изучаваше няколко снимки от тези, които Харди не би искал да разглежда много внимателно. Тази сутрин бе видял предостатъчно подобни неща. Вече бе решил с кого трябва да поговори.

— Къде е кабинетът на Арт Драйсдейл? — попита той.

Хлапето се откъсна от заниманието си.

— Вероятно е добра идея.

— Моля?

— О, извинете. Говорех си сам. Може би е добра идея да оставя това за малко. Драйсдейл ли казахте?

Върнаха се назад, покрай архива. Кабинетът на Драйсдейл беше две врати по-нататък, от другата страна на коридора. Когато Харди почука, хлапето, отново погълнато от работата си, бе изминало половината от разстоянието до мястото си.

— Влез.

Драйсдейл говореше по телефона. Седеше с крака върху перваза, с гръб към вратата. Зад второто бюро нямаше никой. Харди свали няколко папки от стола на пода и се настани, за да почака.

— Не — каза Драйсдейл. — Не, не знаем такова нещо.

Замълча. Харди забеляза, че пръстите, стиснали слушалката, са побелели.

— Ако питаш мен, това не е много вероятно. Смятам, че е голяма грешка.

Няколко пъти каза „аха“ и „добре“ и разхлаби яката на ризата си с другата ръка. Онази, с която стискаше слушалката, продължаваше да е бяла.

— Добре. Решението е твое. — Последва пауза и после почти крясък: — Разбира се, че ще го направя! Това ми е работата, нали? Само че тази история вони, Крис... Наистина вони. — Тресна слушалката. — Кучи син!

Завъртя се със стола.

— Да, какво има? — Позна Харди, усмихна се, стана и тръгна към него с протегнатата ръка. — Ей! Ето ти гледка за възпалени очи. Какво те води насам?

Макар и да приближаваше шейсетте, Драйсдейл все още приличаше на човек, който може да облече екипа и да изглежда съвсем на място сред професионалните бейзболисти. Преди да се захване с правото беше станал звезда и бе играл в няколко отбора от националната лига, включително и в „Сан Франциско Джайънтс“, през 1964 година. На стената в кабинета му висеше поставена в рамка вестникарска статия, озаглавена „Драйсдейл не е роднина на Дон“, а това бе съществено уточнение в града, в който ненавиждаха отбора на Дон Драйсдейл, с когото Арт нямаше нищо общо, освен съпадението на името. Арт бе работил в прокуратурата повече от трийсет години, като по едно или друго време бе завеждал отделите по дребното хулиганство, пороците, икономическите престъпления и убийствата, а сега беше нещо като министър без портфейл и неофициално вършеше голяма част от работата, с която трябваше да се занимава Крис Лок по волята на избирателите.

Самият Драйсдейл не беше станал областен прокурор, защото прагматичните му възгледи за живота не бяха в синхрон с политическата структура на Сан Франциско. Той не беше привърженик на съглашателството от страна на институцията и бе имал неблагоприятното да го заяви пред група репортери и редактори, които подготвяха политически портрети на потенциалните кандидати за поста.

„Ако ви изберат за областен прокурор...“

„Не смятам да се кандидатирам за областен прокурор или каквото и да било друго.“

Тъй като в началото на кампаниите всички отричаха, тези думи не ги бяха обезкуражили. „Ако все пак ви изберат за областен прокурор, какъв процент от екипа ви ще бъдат чернокожи, хомосексуалисти, латиноамериканци, жени?“

Отговорът на Драйсдейл беше останал в градския фолклор: „Ако могат да се справят с работата, ще назнача и шимпанзета. Ако не могат, не са ми нужни“. Разбира се, пресата изтълкува тези думи, в смисъл че на Драйсдейл не му трябва жени, негри, обратни и всякакви други малцинства. Бе последвало по-умерено изявление, в смисъл че за някои професии — като пилот, неврохирург и прокурор — са нужни компетентни хора и че тези длъжности не могат да се заемат на квотен принцип. Репортерите на Сан Франциско обаче знаеха кое е новина и кое не, а да заявиш, че шимпанзетата се по-умни от малцинствата, си беше направо откровение, независимо, че Драйсдейл не го бе казал, а още по-малко пък го бе имал предвид.

Сега всичко това вече беше стара история. Арт Драйсдейл не се безпокоеше за такива неща. Беше треньор на общинския отбор по бейзбол, който бе завършил втори в състезанията от Полицейската атлетическа лига миналата година, прибираще се у дома при жена си, която имаше собствена дизайнерска фирма, а иначе инструктираще младите чернокожи, обратни, бели, латиноамерикански или (както понякога му се струваше) маймунски прокурори, които не успяваха да вкарат престъпниците зад решетките, което беше основното им задължение. Беше най-популярният човек в прокуратурата.

— Какво прави той?

— Някой трябва да разследва две ченгета.

— Гадно.

— Да. Освен това става дума за нещо, за което сами никога не бихме повдигнали обвинения, но се налага непрекъснато да показваме колко сме чувствителни към страданията на изтерзаните педераста, несправедливо преследвани от фашистката полиция. С такива тънки неща се занимаваме.

— А защо му се развива?

Драйсдейл се ухили.

— Защото е кисел като лимон. Иска да даде делото на един новак и, бам, край на кариерата или поне край на добрите отношения с полицията за година-две. Аз, струва ми се, съм неуязвим. Старшинство. Огорчавал съм всеки поне по веднъж. По-лошо не мога да направя.

— Кой са двамата?

— Кларънс Рейнс и Марио Валенти. От отдел „Убийства“. Познаваш ли ги?

— Не. Но хора от „Убийства“...

— Тъпа работа. — Драйсдейл взе една бейзболна топка с автографи и я заподхвърля. — Плюс добре известното ми твърдоглавие. — Хвърли топката на Харди и попита: — А ти? Да не би да се връщаш в занаята?

Харди се засмя, каза „не“ и разказа за последните двацет и четири часа.

Драйсдейл се замисли за момент.

— Ингреъм напусна прокуратурата след теб, нали? — Затвори очи и се опита да си спомни. — Нещо се обърка.

— Какво?

— Дай ми топката.

Харди му я хвърли. Той зажонглира с нея толкова бързо, че не можеше да се следи с поглед. Отново затвори очи, като циркаджия, изпаднал в транс. Най-накрая престана.

— Не, не е това.

Харди сви рамене.

— Е, вече е мъртъв, така че е без значение.

— Все пак, познавам един тип, който го мрази и в червата. Може би ще искаш да поговориш с него. Тони Фийни.

— Трябваше да умре отдавна.

Фийни беше от реколтата на Харди, но друг сорт грозде. Черна коса, изгладен костюм с жилетка, стройно тяло, лъснати обувки. Никакъв признак за застаряване.

— Е, умря тази сутрин.

Фийни сякаш мобилизираше нещо в себе си. След малко стъписа Харди, като му показа вдигнат палец и извика:

— Десетка! — сякаш току-що бе спечелил голяма игра.
После си даде сметка какво е направил и се приближи до Харди.
— Ако ти е бил приятел, извинявай, но...
— Вчера го видях за първи път от години.
— Как е станало?
— Някой го е застрелял.
— Надявам се да отърве кожата... който го е направил.
— Е, който го е направил, е видял сметката и на приятелката му.
— Знае ли се кой е бил?
— Да. Мислят, че знаят. Аз също.

Фийни отвори бюрото си и извади бира. Предложи една и на Харди.

— Скапаният Ингреъм! Винаги около него има жена. Последната му мадама е трябвало да знае с кого си има работа.

Харди не разбра какво иска да каже, но щеше да се върне към въпроса.

— Какво ти е направил?

Фийни имаше гладко четвъртито лице с по една малка бенка симетрично на двете бузи. Харди си помисли, че би могъл да бъде фотомодел — беше не само хубав, а направо красавец.

— Имаше едно ченге на име Хектор Медина — започна Фийни.
— От отдел „Убийства“. Сега е шеф на охраната в „Сър Франсис Дрейк“.

И Фийни разказа как преди седем години по време на приятелска вечеря с хора от областната прокуратура Ръсти Ингреъм обяснил на компанията как „всички знаели“, че Хектор Медина е убил Раул Гереро, вместо да го арестува. Гереро бил изпаднал тип, който сводничел от години в долния край на „Мишън“ и бил заподозрян в убийство и изнасилване. Когато Хектор отишъл, за да го разпита, според официалната версия, Гереро извадил пистолет и Хектор се видял принуден да го застреля.

Както при всеки подобен случай, последвало официално разследване, при което Медина бил оправдан.

Тогава, на онази вечеря, Ингреъм отново повдигнал въпроса. Искал да се покаже пред жената, с която бил, да я впечатли, както предполагаше Фийни, с факта, че разполага с вътрешна информация.

Казал на всеослушание, че Медина подхвърлил пистолета на Гереро и просто го застрелял.

Е, не било забранено хората да говорят глупости един за друг, но онази история стигнала до областния прокурор, оттам повикали Ингреъм и той заявил, че казаното от него е истина и че всеки го знаел.

Така започнало второ официално разследване срещу Хектор Медина и този път задачата се паднала на Фийни.

— Знаеш ли какво е да се занимаваш с ченге?

Харди кимна.

— Драйсдейл тъкмо ми говореше за това.

— Паднаха му се Валенти и Рейнс, нали? Горкият. Надявам се да не му се налага да разследва нищо поне две-три години след това.

— Изолират те, така ли?

— А ти как мислиш?

Харди, бившето ченге, знаеше. Никой не беше по-сплотен от полицаите.

— Значи Ингреъм е дал показания, така ли?

Фийни поклати глава.

— Не, не се стигна до това. Просто нямаше никакви доказателства. Нямаше как да стигна до дело. Но... знаеш как става. По време на моето разследване Медина беше отстранен от служба за втори път. Хората се разприказваха. Скоро всички повярваха, че е убил Гереро нарочно, а той, разбира се, беше боклук. Назначиха Медина отново, изплатиха му невзетите заплати, но той се задържа на работа само три месеца и напусна. Хората не обичат ченгета убийци, дори и да...

— Но той не е бил.

— Нямаше доказателства. Понякога обаче и обвиненията са достатъчни, особено ако са две, за да приключиш с кариерата си.

— А Ръсти?

— Единственото, което постигна, беше, че ми навлече страхотни неприятности за следващите няколко години. Имам предвид... независимо дали Медина беше убиец или не, аз бях човекът, длъжен да изрови достатъчно мръсотия, за да накисне един сержант от отдел „Убийства“. И, естествено, ченгетата започнаха да се разболяват в деня, когато трябваше да дават показания, оказваше се, че веществените доказателства не са регистрирани или са се загубили, че

докладите са попаднали в други папки, че свидетелите не живеят на посочените адреси. Ченгетата от „Убийства“ са страшно изобретателни, когато решат. За всичко това можем да благодарим единствено на Ингреъм.

Харди се облегна, кръстоса крака и погледна към града зад гърба на Фийни. Всичко това бе интересно, но едва ли имаше нещо общо с Луис Бейкър или смъртта на Ръсти.

— Това ли е всичко? — попита той.

Фийни сложи ръце на тила си и се разкърши. Харди чу няколко пуквания.

— Не. Хубавото беше, че старият Ръсти изгуби доверието на Лок. Престана да получава дела. Задържа се на работа само четири месеца след Медина.

— Уволниха ли го?

— Схвана посланието и, както се казва, отиде да си търси друга подходяща работа.

— Значи не си го виждал от...

Фийни се намести на стола си.

— От много години. Кога каза, че е бил убит?

— Снощи.

Кимна.

— Добре. За протокола, снощи играх карти с четирима други. Мога да ти дам имената и адресите им, ако искаш.

Страхотна работа. Ако движиш с Дидо, внимаваш с патъците си.

Лейс ги провери. В „дяла“ това беше нещо като знак, че там ти е мястото. Погледна надолу, към краката си, към високите маратонки „Адидас“ и връзките, които се виеха като изпосталели змии около краката му.

Оттласна се от стената на къщата, с ръце в джобовете, и се огледа. Дидо имаше бизнес. Двама бели задници чакаха в лъскава черна кола. Третият беше вън и говореше със своя човек.

Дидо изглеждаше лош. Винаги изглеждаше лош, но днес, гневен и притихнал, му личеше особено. Носеше „Адидас“, както винаги, но нали затова го наричаха Дидо. Както беше, с черната, впитана фланелка с къси ръкави, се виждаше силата му — черната кожа беше като

намазана с олио, блестеше на слънцето. Ръце като краката на Лейс. Когато бяха малки, Лейс и Скокльо го язدهа — по един на всяко рамо.

Единственият по-силен от Дидо току-що бе излязъл от дранголника. Живееше в дяла на Дидо, така че бе грижа на Лейс.

Тръгна бавно през голото място, а връзките на маратонките му се влачеха в прахоляка. Кимна на Скокльо да дойде — беше по-млад от него, но по-едър. Още на тринайсет не му достигаше съвсем малко, за да забие топката в баскетболния кош с подскок.

Лейс не знаеше дали този човек смята да остане на улицата, дали има име. Дидо му каза — Мама също — че бил Луис Бейкър, но те нямаше да го наричат така. Както самият Лейс — казваше се Лутър Ф. Уошингтън. Само че беше Лейс. Скокльо — същото. Викаха му Скокльо откакто бе проходил. Лейс не знаеше другото му име. Онези имена нямаха значение.

Мъжът работеше гол до кръста. Подреждаше няколко флакона бяла боя, спрей. Беше с широки панталони с тънък черен колан и груби обувки, без чорапи. От рамото му, назад към гърба, до подмишницата, минаваше дълъг белег. Беше стар, по-черен и по-блестящ от останалата кожа. Гръдният му кош напомняше на Лейс за кон — може би три пъти по-широк от неговия, покрит с къдрави черни косъмчета, между които на места блещукаха капчици пот.

— Як е — отбеляза Скокльо, впечатлен.

Ръцете. Движеше ръцете си без да се напряга, а се виждаше как мускулите играят под кожата му. Тананикаше.

Застанаха в сянката на къщата срещу него, за да го наблюдават. Той разклати единия от флаконите и започна да пръска бяла боя върху графитите, които покриваха страничната стена на къщата на Мама.

Лейс провери какво става в другия край, вдясно. Дидо още говореше с онзи. Бутна Скокльо по лакътя и двамата тръгнаха през карето, на слънце.

Едрият боядисваше творенията на Лейс. Дидо харесваше в дяла му да има тъмносиньо. Разбира се, имаше и стари неща — думи, знаци, пениси, магически символи. Преди синьото беше предимно червено и зелено.

Работеше съсредоточено. Започна от ъгъла и вече бе стигнал почти до средата на стената. Не боядисваше всичко — пръскаше само рисунките — така че сега имаше старо и ново бяло, но не цветове. По

нищо не личеше, че Дидо е шефът тук. Лейс малко се разтревожи от това, но може би нямаше защо. Този приятел бе излежал своето и им вдъхваше респект.

Лейс и Скокльо се приближиха достатъчно. Той се обърна към тях и им кимна.

— Как е, момчета?

Лейс усети, че Скокльо отстъпи крачка назад, но онзи се обърна и продължи да пръска. Може би не знаеше.

— Тук ли ще останеш? — попита Лейс.

Спря, колкото да кимне.

— Така смятам.

Пръс, пръс, пръс... Пълно перде.

— От панделата ли се връщаш?

Отново спря и се изправи. Доста нагоре.

— Да не би да ми четете писмата?

— Нали няма да махнеш името на Дидо? — Скокльо заговори направо по въпроса.

— Синьото — обясни Лейс.

Онзи отстъпи назад, огледа какво е свършил.

— Сега това е моята къща. С Мама. Искам да е бяла и хубава.

Показа им блестящите си зъби и пак се приближи до стената.

Лейс трябваше да каже нещо.

— Аз и Скокльо можем да направим хубави шарки.

Едрият отново отпусна ръце.

— Не, не... не искам. Трябва да е бяла.

— Това е наша работа — каза Скокльо. Леко повиши тон, но Лейс забеляза, че продължава да стои зад него.

Онзи поклати глава.

— Нямам повече боя. Трябва да се пести. — Приблечи се до стената и напръска един червен кръг. — Ето така. Да не се хаби. Човек се научава на тези неща в панделата. И Господ не обича пилеенето.

— И аз мога така — каза Лейс.

Едрият клекна, за да е на една височина с тях.

— Ако можете, ще сте ми от помощ, щом искате. Аз в това време ще сложа стъклото. Не знам обаче...

— Аз и Лейс можем да боядисваме — настоя Скокльо.

— Това е наша работа — повтори Лейс.

Едрият им даде по един флакон.

— Добре. Само че внимателно. Искам да видя как го правите.

Луис Бейкър ги сложи на три метра един от друг и те започнаха да пръскат с боя драсканиците по стената. Той свали шперплата от страничния прозорец.

— Какво става тук?

Момчетата се стреснаха и се обърнаха. Луис Бейкър тъкмо щеше да сложи стъклото на мястото на шперплата. Остави го на земята. Дидо стоеше със скръстени ръце.

— Стената е бяла — отбеляза той. — Тези тукашни момчета помагат ли ти?

Луис Бейкър кимна.

— Да, помагат. Ще пооправя къщата.

Дидо стоеше без да помръдне и гледаше с присвити очи. Без да е казал дума, Лейс и Скокльо оставиха флаконите и заотстъпваха назад.

Двамата силни мъже — единият на двайсет и една, а другият на повече от трийсет — бяха на два метра един от друг. Луис Бейкър се изпъна и скръсти ръце на гърдите си като Дидо. Лейс и Скокльо гледаха отдалече.

На улицата се чу клаксон. Дидо погледна стената още веднъж, сви рамене и забърза през карето. Бизнесът си е бизнес.

Луис Бейкър пак затананика и отвори кутия маджун.

5

Джони Лагуардия не разбираше защо хората не проумяват. Цялата работа беше толкова проста, а тези дървени глави — двама само през последните два дни — или изобщо не я схващаха правилно, или направо проваляха всичко.

Елементарно — изпадаш в ситуация, при която ти трябват пари. Хазарт, жени, спекулации с общински облигации — за Анджели Тортони, Ангела, това не беше от значение. Банките по една или друга причина не желаят да ти помогнат. Може би не смятат, че е разумно да вземеш заем, за да го заложеш на някой кон следващата неделя. Може вече да си вземал пари и да не си ги върнал навреме. Може гаранцията, която си имал, вече да ти е отнета. Все едно.

Господин Тортони, Ангела, беше готов да помогне. Джони Лагуардия бе виждал как възрастни мъже падат на колене пред него и със сълзи в очите му благодарят за банкнотите, дошли в момент, когато е било невъзможно да ги вземат от друго място. Знаеше от първа ръка, че с парите на Ангела бяха плащали такси в колежи, бяха покривали дългове от хазарт, бяха помагали на омъжени дами, които не желаят да имат четвърто дете. Този човек, Ангела, се грижеше за тези хора.

И повечето от закъсалите, на които бе помагал, го уважаваха. Плащаха си лихвата, „рекета“ — разумни десет процента седмично — докато съумееха да изплатят главницата. Тогава повечето идваха при него не само с парите, но и с подарък, за да му засвидетелстват благодарността си — защото господин Тортони им бе повярвал тогава, когато никой друг не бе готов да го направи, бе ги подпомогнал в тежък момент със собствените си трудно спечелени пари.

И повечето си даваха сметка, че господин Тортони е в състояние да се занимава с тази полезна за обществото дейност единствено, защото си оставаше добър бизнесмен. Никога не губеше от дадени заеми. Винаги имаше пари, заради рекета.

Повечето хора разбираха всичко това.

Джони Лагуардия беше на сегашната си работа заради другите.

Стоеше пред входа на Жирардели Тауърс и гледаше назад, през рамо, наситеното с пурпур небе. Над моста „Голдън Гейт“ бяха надвиснали ниски облаци, блеснали в оранжево, като тези, които като малък смяташе, че са дело на ангелите.

На стъпалата на Морския музей някой свиреше на бонгоси доста добре, а светлините над площад „Жирардели“ бяха току-що запалени. Топлината на деня все още се усещаше и откъм залива подухваше лек ветреца — аромат на готвени раци откъм кея.

Това бе любимото време от годината на Джони, а също така от деня и от живота му засега. След час имаше среща с Дорийн, за да вечерят при Малкия Джо. Щяха да хапнат, да изпият бутилка вино и да отидат у дома ѝ.

Би трябвало да се чувства отлично.

Снощи обаче беше Ръсти Ингреъм, а сега имаше лошо чувство заради Брам Смит, който трябваше да го чака в един бар в четири и половина — преди близо три часа.

Мина му през ума, че е редно да поговори с господин Тортони. За хората, които не си плащат дълговете. След това размисли и реши, че няма смисъл. Господин Тортони нямаше нужда от неговите съвети как да управлява бизнеса си, но така или иначе, на тези типове не можеше да се разчита.

Отвори вратата към фойето и прекоси мраморния под към стената, на която имаше редици пощенски кутии с бутони отдолу. Брам и Сали Смит живееха в апартамент 200.

Натисна бутона, изчака десет секунди и го натисна пак. Погледна си часовника, защото знаеше, че нетърпението му може да го накара да направи нещо прибързано. Този път отброи трийсет секунди.

Добре.

Отговориха му от сто и дванайсет — третия бутон, който натисна. Обясни, че има пратка за господин... погледна името на едната от двете пощенски кутии, от които не му се бяха обадили... Ортега от сто и десет. Попита дали би могъл да я остави при нея.

Застана пред вътрешната врата и изчака да забръмчи бравата. Отвори бързо и влезе. След това се качи пеша до третия етаж —

трудно му беше да си обясни защо е толкова лесно да влезеш в тези уж сигурни сгради.

Площадката на третия етаж беше просторна, покрита с килим и тиха. Вратата на Смит беше първата вдясно, гледано от стълбището. Опря ухо на вратата и се вслуша. Вътре имаше някой — чуваше говор.

След миг разговорът престана. Джони си представи как Смит шътка, с пръст на устните.

Хайде, хайде. Не усложнявай живота на всички ни.

Джони Лагуардия имаше няколко оръжия, които използваше в различни ситуации, но общо взето предпочиташе узито със заглушител. Носеше го във въртящ се кобур под мишницата — като типовете от тайните служби. Оръжието беше доста малко за огневата си мощ и лесно можеше да се прикрие под най-обикновено сако.

Дръпна сакото си и вдигна оръжието нагоре. Нещо вътре, в апартамента, се раздвижи.

Би могъл просто да изчака. Не се съмняваше, че след пет минути Смит щеше да се промъкне на пръсти до вратата и тогава, без да сваля веригата, щеше да откrehне сантиметър. Само че Джони имаше среща с Дорийн и не искаше да закъснява. Беше дал на Смит достатъчно възможности да бъде почтен.

Отиде в отсрещния ъгъл на площадката и се прицели в ключалката. Това си беше забавление — узито изпука съвсем леко, а вратата хлътна навътре. Спря я веригата.

Направи няколко крачки напред с рамото и блъсна вратата — веригата се откъсна като детска играчка.

Брам Смит и Сали, както предположи, бяха наполовина станали от масата за вечеря и гледаха втренчено към вратата, към него. Спомни си, че все още държи оръжието насочено.

— Брам, дявол да го вземе! — каза той и започна да развинтва заглушителя.

Смит напълно приличаше на това, което беше — борсов агент, юпи. Още беше с вратовръзка и мокасини с пискюлчета.

— Нямахме ли уговорка?

Брам хвърли поглед към жената и пусна мазна усмивка.

— Днес ли беше!? Мислех си, че е утре. Съжалявам, имам...

Джими поклати глава.

— Не чу ли звънеца? Наложих се да дойда дотук и да почукам.

Брам разпери ръце в неясен жест.

— Джони, имаме романтична вечеря... Имахме.

Пак се усмихна на жена си. Всичко е под контрол, сякаш ѝ казваше, с този скапаняк, само дето изкърти вратата с куршуми.

— Понякога човек не позволява да го прекъсват. — Пак разпери ръце. — Лош момент, струва ми се, а, Джони?

Джони погледна жената — беше седнала отново, с кръстосани крака, и отпиваше бяло вино. Справяше се чудесно, мъчеше се да преглътне случилото се, но ръцете ѝ трепереха.

Джони скри узито старателно, кимна на Сали, усмихна се на Брам.

— Ще ме извините, нали? Брам, би ли дошъл да поговорим отвън?

Излязоха на площадката, дръпнаха разбитата врата.

— Ще ги имам утре — каза Смит. — Джони, кълна се, бях разбрал за утре.

— Утре осемстотин.

Очите на Смит се разшириха.

— Джони, бяха четиристотин.

Джони поклати глава.

— Откога обещаващ, че ще стане следващия четвъртък? Четири месеца? Пет? Утре е нова седмица и лихвата се увеличава.

Типът щеше да напикае новия си костюм след около две минути.

— Слушай, Джони, бизнесът с акциите е непостоянен. Понякога съм пълен с пари, друг път нямам нищо, разбираш ли?

Джони вдигна ръка.

— Ти имаше нужда от пари. Господин Тортони ти помогна заради доброто си сърце и уговорката беше да му ги върнеш, когато поискаш, но през това време да плащаш лихва, нали?

Смит наведе глава.

— Да, добре. Кажу ми, че му се извинявам. Утре, става ли?

— Става. — Джони протегна ръка. — Вратата ти е счупена. Трябва да повикаш майстор.

Смит погледна протегнатата ръка на Джони.

Джони му се усмихна.

— Е? Няма да ти счупя ръката.

Смит въздъхна, усмихна се и пое ръката. Джони я стисна здраво и улови с лявата лакътя му. Чу се пукане. Брам Смит се свлече на земята, стисна счупеното си крилце и погледна Джони с разплакано лице.

— Осемстотин — напомни Джони. — Утре.

Глицки непрекъснато си повтаряше, че не го прави заради парите. Въпреки това, фактът, че нямаше да получава добавки за удължено работно време щеше да му се отрази.

Рей Уиър, съпругът на убитата жена, цял следобед не си беше у дома — както повечето хора, които ходят на работа. Уби остатъка от времето, като разпита потенциален свидетел на друго убийство в Центъра за насочване на младежта. Момчето, седемнайсетгодишен костариканец с невероятното име Гваделупи Уотсън, не беше от приказливите. Негов приятел бе казал, че се е намирал на тротоара пред къщата на Рита Салцедо, когато съпругът ѝ я подгонил през вратата и я застрелял в гърба, докато тя бягала от него.

Но дори и да е бил там, Гваделупи не си спомняше такова нещо.

Отсъствието на желание за съдействие не бе по вкуса на Глицки, макар и да се натъкваше на това всеки ден. Някои хора не обичаха да говорят с ченгета — никога, за нищо. Това, смятаха те, би могло единствено да се обърне против тях самите.

И така, Ейб се видя принуден да изслуша безкрайна поредица от „да“ и „не“, защото Гваделупи отговаряше само на зададените му въпроси, без да добави нищо от себе си и когато нямаше как да не промърмори някоя друга сричка, по всяка вероятност лъжеше.

След това Глицки се бе прибрал у дома, бе вечерял с Фло и децата и сега се изкачваше по стълбите към къщата на Рей Уиър, като си мислеше за удължено работно време. Повече или по-малко. Или никак.

Отвори вратата и влезе в малко фоайе. Вляво се намираше стълбата, която водеше към апартамента на втория етаж. На стената до нея беше нарисувана стара кинокамера на триножник, в която бе изписано името Уиър. Качи се горе и спря на площадката, за да се послуша. Понякога се чуваха разни неща.

Не и този път. Натисна бутона до вратата, но звънецът не работеше, така че почука.

Отвори мъж, който не приличаше на никой или на всеки друг. Глицки се представи, показа служебната си карта и се опита да отгатне що за човек е Уиър.

Рей Уиър беше чиновникът, при когото си откриваш разплащателна сметка в банката, служителят от средна ръка, с когото се возиш в асансьора, братовчедът на приятеля ти, да кажем, от Небраска. Имаше светлокестенява коса, правилни черти. Не беше нито слаб, нито пълен, нито висок, нито нисък. Тих, приятен човек, самотник, който някой ден би могъл да влезе в някой небостъргач, с автоматично оръжие в ръка.

— Официално ли е посещението? — попита той.

Глицки не разбра точно какво искаше да каже.

— Водя официалното следствие за убийството на жена ви, ако това имате предвид.

— Е, влезте тогава.

След вечеря Глицки се бе обадил в отдела и бе научил, че са открили Рей по нещо, намерено в портмонето на Максин Уиър. Двама униформени бяха отишли при него в работата му и го бяха уведомили за смъртта на жена му. Сега изглеждаше примирен и потиснат. Веднага попита Глицки дали е заподозрян.

— Защо? — Докато прекосяваше всекидневната, Глицки си каза, че би могъл да опита. — Вие ли я убихте?

Уиър седна на канапето на цветя и посочи на Глицки креслото.

— Не, но... може би, защото бяхме разделени...

— Искате ли да я убиете?

Уиър се вторачи някъде над рамото му толкова напрегнато, че Глицки се обърна. Стената отзад бе почти изцяло покрита от лъскави снимки на красива жена. Стана, за да ги разгледа. На някои от тях беше написано „Максин Уиър“ и Глицки се опита да свърже тази ослепителна жена с онази, която бе видял сутринта на баржата на Ингреъм, с шина на врата. Не успя.

Рей се приближи и застана зад него.

— Искях да се върне. Не исках да умира.

— А приятеля й?

— Щеше ми се да е мъртъв.

— Но не сте го убили?

Рей погледна към снимките.

— Седем години — каза той и поклати глава. — Знаете ли какво е да сте с толкова красива жена и тя да ви обича? Не може да се сравни с нищо друго. Влизаш някъде и си най-гордият човек на света. Нищо друго в живота ти няма значение. Сценариите ми, например. Никой не ги иска? Добре, аз имам Максин. Значи струвам нещо. Разбирате ли?

Глицки не можеше да приеме такива разсъждения. Жена му, Фло, също беше хубава, но той в никакъв случай не би могъл да свързва представата за себе си с нещата, които мислят за нея хората. Освен това забеляза, че Рей не отрече, когато го попита дали е убил Ръсти. От друга страна обаче, Ръсти официално не беше обявен за мъртъв, така че попита:

— Дълго време ли бяхте разделени?

— Днес стават пет месеца и единайсет дни.

Глицки не отделяше поглед от снимките. Имаше няколко актови — с вкус, еротични. Тази сутрин не изглеждаше така, с надупченото от куршуми тяло.

— Как се е запознала с Ингреъм?

Мъжът опита да се засмее, но не се получи.

— Жалка история. Трябва да я познавате, за да разберете.

— Опитвам се да разбера що за човек е била — поясни Глицки.

Седнаха. Рей пушеше „Кемъл“ без филтър. В пепелника имаше фас със следи от червило.

— Значи жалка история?

— Максин си беше такава... Трябваше да има някаква мечта. Предполагам, защото беше актриса. Може би и ние, писателите, сме донякъде така. Мисля, че тъкмо заради това бяхме заедно толкова дълго. Имахме обща мечта.

— Каква беше тя?

— Е... типичната. Слава и богатство. Тя става звезда, а аз написвам великия американски сценарий. — Дръпна от цигарата и изпусна дълга нишка дим. Облегна се. — След това претърпя катастрофата, срещна Ингреъм и мечтата стана друга.

— Каква?

— Пари. Внезапно всичко се сведе единствено до пари. По някакъв начин Ингреъм успя да я убеди, че е твърде стара, за да стане

звезда. На трийсет и три. Погледнете я... нима е стара?

Не беше нужно да се обръща, за да си спомни как изглеждаше.

— Но Ингреъм ѝ е казал, че е.

Рей поклати глава.

— Не ѝ го е казал. По-скоро я е накарал да почувства, че мечтата ѝ, нашата мечта, просто е невъзможна. Че не е реална... като че ли мечтите трябва да са реални. Боже!

— И какво стана после?

— Съзря възможност да получи пари веднага, без да се лишава от нищо, без да полага усилия да се поддържа, за да е готова, когато се появи шансът.

— Как?

Рей погледна Глицки изненадано, сякаш не разбираше как така е възможно да не е научил досега.

— Застраховката.

— Каква застраховка?

— Една кола блъсна нейната отзад, много силно. Вратът ѝ за малко да се счупи. Ингреъм буквално е дебнел клиенти в болницата, когато са я закарали. Какъв боклук е този тип!

„Е“, а не „беше“, отбеляза мислено Глицки.

— Както и да е. Ингреъм ѝ обяснил, че може да претендира за обезщетение от около сто хиляди, дори повече, и тя се хванала на въдицата. После започна да си мисли, че ако има толкова много пари, ще може да ги вложи някъде и да живее от дивидентите, без да прави нищо. Скоро престанах да съм ѝ интересен, защото не бях съгласен с това. Колкото и да съм богат, пак ще искам да пиша. — Угаси цигарата и продължи: — Мечтата ѝ се промени. Предполагам, че Ингреъм е бил по-убедителен от мен. — Вторачи се в пода.

Доста солиден мотив, каза си Глицки.

— С какво се занимавате през деня, Рей?

Уиър вдигна поглед, сякаш въпросът го завари неподготвен.

— Куриер съм. В центъра. Разнасям пратки с велосипед.

— Ще ми кажете ли къде бяхте снощи?

Погледна надолу, после пак нагоре.

— Бях тук цяла нощ.

— Сам?

Пауза.

— Боя се, че да. Това прави ли ме заподозрян?

Глицки се опита да бъде откровен.

— Бяхте заподозрян, преди да дойда тук. Опитвам се да ви елиминирам, защото нямам чувството, че сте в състояние да убиете жена, която сте обичали толкова много. Имате ли пистолет?

— Не. Всъщност, да. Имах.

Глицки слушаше.

— След катастрофата Максин взе... — Млъкна. — Всъщност, стана след като се изнесе. Каза, че живеела сама и трябвало да има с какво да се защити, ако се наложи. Страхуваше се, беше я обзела направо параноя. Най-накрая поиска да ѝ го дам и аз се съгласих.

— Значи е бил при нея.

Рей кимна.

— Какъв беше? Може би ще го намерим в жилището ѝ.

— Играчка. Двайсет и втори калибър.

На Глицки му беше известно как изглеждат дупките от такива куршуми. Тази сутрин бе видял няколко.

— Знаете ли, Рей... — заговори Глицки, но млъкна. Щеше да му каже, че започва да му прилича на доста сериозно заподозрян. Всъщност, ако разполагаше и с най-малката улика, подсказваща, че предната вечер е бил на баржата на Ингреъм, щеше да го арестува веднага.

Рей чакаше.

— Кога видяхте Максин за последен път?

Замисли се.

— Може би преди три седмици. Имаше нужда от малко пари за наема и се отби тук. Каза, че когато получи застраховката, и двамата ще имаме достатъчно пари.

— Щяхте да я разделите?

Запали нова цигара.

— Да. Обща собственост. Това е един от случаите, в които законът на Калифорния е добър за съпруга.

— И ѝ помогнахте?

Рей пак заби поглед в пода.

— Най-напред ме накара да омекна.

— Как така?

Рей Уиър сви рамене, като дете в неловко положение.

— Правихте любов? Преди три седмици?

Рей започна да нервничи.

— Знам, че не изглежда нормално, но все пак ние сме... бяхме... женени. Тя дойде, толкова красива, направо ослепителна.

— Изглеждала е ослепителна с шината на врата? — Нямаше как да не попита.

Рей поклати глава.

— Не беше с шината. Махна я преди два месеца.

— Но... — Глицки не беше забравил, че Максин бе намерена с шина. — Нищо, продължавайте.

— Няма нищо повече. Правихме любов. Дадох ѝ парите и тя си отиде. — Угаси току-що запалената цигара. — Помислих си... както и да е. Тогава я видях за последен път.

Глицки изчака малко, за да се сгъсти тишината и после стана.

— Рей — каза той, — на ваше място бих наел добър адвокат.

— Но аз бях тук цяла нощ.

— Вие го твърдите.

— Не ми ли вярвате?

— Щях да повярвам, ако някой ви се е обаждал по телефона или ако сте поръчвали пица, например.

Рей понечи да каже нещо, но замълча.

— Е, засега толкова.

Глицки изчака секунда, докато Рей отвори вратата.

— Засега толкова — повтори той.

Обикновено Харди работеше от дванайсет и половина до седем и половина вечерта, а Моузес Макгуайър идваше в шест и стоеше до два сутринта. Почти всеки ден двамата оставаха заедно зад бара в продължение на час и половина.

— Кой поръча това? — Моузес беше привърженик на чистите питиета. Харди изстискваше лимон в чаша „Манхатън“. — Който пие такива гадости заслужава да умре.

Харди погледна надолу към чашата, сякаш я виждаше за първи път. Изруга и изля съдържанието ѝ в мивката. Чукна с пръст слепоочието си, взе нова чаша и се протегна към бутилката със сладкия вермут.

— Добре че ме видя.

— На „Манхатън“ се слага черешка — каза Моузес. — Искаш ли да ти дам книгата с рецептите?

Харди занесе питието на масата и се върна пред бара, където Моузес разговаряше със сестра си, Франи.

— Като термос е — отбеляза Харди.

Франи отпи глътка сода. Изглеждаше фантастично — блестяща червеникава коса, зелени очи, почти усмихнати. Отново.

— Като термос ли?

— Нали знаеш... термосът запазва топлите неща топли, а студените студени?

— Е?

— Ами... — замълча за миг. — Термосът винаги помни какво трябва да направи.

Франи се засмя. Беше невъзможно привлекателна — секси. Невъзможно, защото беше малката сестра на Моузес, бременна в петия месец. Невъзможно, защото Харди я познаваше още откакто беше ученичка в гимназията. Невъзможно, защото беше дошла толкова далеч — Харди не я бе виждал от втората седмица след смъртта на Еди. Еди, мъжът ѝ.

Погледът му се премести от нея към Моузес, който се облегна на стола си.

— Когато видя някой да слага лимон в „Манхатън“, все едно че ми бърка в стомаха.

— Е, тази вечер съм малко разсеян, това е всичко.

— Може би е заради пистолета.

Моузес не обичаше заредените оръжия, но Харди беше дошъл направо от града и нямаше намерение да остави колта навън, в открития „Самурай“.

— Какъв пистолет? — попита Франи.

— Никакъв — каза Харди.

Моузес обаче обясни. Донякъде.

— Тази сутрин? — възкликна Франи и изведнъж на лицето ѝ се изписа тревога.

— Не е кой знае какво — отвърна Харди.

— Някакъв тип се опитва да те убие и това не е кой знае какво?

— Опита се да сложи лимон в „Манхатън“.

— Добре де, това наистина ми се заби в главата... — Погледна Франи, после Моузес. — Освен това не е сигурно, че се опитва да ме убие.

— Въпреки това обаче се разхождаш с оръжие?

Харди се наведе над бара. Усети уханието на жасмин.

— Франи, взех пистолета с мен тази сутрин. Още не съм се прибирал у дома. Толкова по въпроса.

— И нямаш намерение да се прибиращ, нали?

Харди се изправи.

— Премислил съм... това, че живея там и всичко останало.

— Ами ако наистина се опита да ти види сметката? Ако отиде в къщата ти?

— Да си призная, повече се безпокоя какво би станало, ако се наложи или ако се изкуша да му видя сметката аз, в случай че го видя. Приятелят ми Ейб Глицки ми каза, че тогава ще си имам сериозни проблеми.

— Мисля, че не бива да се прибиращ у дома. Опасно е.

Харди потупа Франи по ръката.

— Добре — съгласи се той и сложи край на разговора.

Моузес стана и отиде да напълни една халба наливна бира.

— Имаш ли нещо против да се погрижиш за бара?

— Разговарям със сестра ти.

— Тя е с мен тази вечер. Не съм на смяна, но въпреки това трябва да наливам бира. Нещо не е наред тук.

Изненадващо, Франи сложи ръка върху дланта на Харди и я стисна.

— Говоря сериозно.

Размениха погледи. Харди си казваше, че няма защо да се безпокои чак толкова. Естествено, мислеше за станалото, но страхът, който бе изпитал в напоената с кръв спалня на Ръсти, вече бе преминал.

Франи, която чуваше всичко това за първи път, събуждаше част от този страх отново. И наистина беше сложил лимонов сок във вермута. Направи опит да се успокои с мисълта, че жените са такива, особено Франи, чийто съпруг наскоро бе починал. Нервни. Изведнъж обаче престана да е убеден, че само това е причината.

— Две „Маргарити“ без сол — извика Моузес и Харди се зае да ги приготвя. Моузес се приближи до него и добави: — И без захар, ако е възможно.

Харди не беше в състояние да се овладее и продължаваше да обърква коктейлите. Джин и кола. Ром с джинджирил. Потръпваше само при мисълта.

Минаваше полунощ — бе затворил бара рано. Нямаше смисъл да продължава изтезанието. Клиентите щяха да го преживеят. В края на краищата заведението беше създадено през 1893 година и нямаше да фалира заради едно затваряне малко по-рано. Моузес сигурно щеше да му опява, но щеше да му обясни по-късно.

Просто не беше в състояние да се съсредоточи при мисълта, че всеки момент можеше да дойде онзи тип и да го застреля, докато се протяга към някоя бутилка на рафта, докато бърше бара с парцала или прави коктейли.

След разговора с Тони Фийни Харди поне бе успял да си вземе револвера, който сега бе мушнат в колана му отзад. Броеше парите за шести път тази вечер. Безполезно. Имаше 597 долара в брой, а касовият апарат сочеше, че са 613. Сметката не излизаше.

Отиде до буркана с бакшишите, взе от него разликата и се приближи до мишената за дартс с последна халба бира в ръка. Опитваше се да реши какво да прави.

Беше се обадил на Глицки и бе разбрал, че не е разговарял с Луис Бейкър, че бившият затворник все още се разхожда по улиците.

Глицки бе започнал да му обяснява нещо за някакви други заподозрени, но Харди имаше работа на бара и не му се слушаха дивотии за стандартни полицейски процедури. По дяволите заподозрените. Луис Бейкър се бе заканил да го убие, а се разхождаше на свобода. Благодарение на Ейб.

Беше сигурен в едно — нямаше да се прибере у дома. Ръсти Ингреъм се бе прибрал.

Винаги носеше стреличките за дартс в износена кожена торбичка, най-често във вътрешния джоб на връхната си дреха. Извади ги и завинти пластмасовите стабилизатори за двайсетграмовите стоманени върхове.

Над бара светеше само една лампа, беше оставил и две други, край мишената. Бе намалил светлината им максимално. Вдигна поглед към часовника на стената срещу бара, който бе спрял при голямото земетресение през 1906 година и нямаше изгледи да затиктака отново. Пригответи се да поиграе малко, но преди това отиде до вратата и се увери, че е заключена.

После реши да провери тоалетните. Имаха прозорчета с решетки към задния двор, но все пак... Увери се, че всичко е наред.

Застана на линията и хвърли първата стреличка. Не улучи даже мишената. Харди се вторачи в нея, забита в стената отстрани, като че ли беше някакво видение. Струваше му се невъзможно да не улучи мишената. Това не се случваше дори и когато загряваше.

Е, поне съм сам, така че никой не видя. Извади стреличката от стената, после измъкна колта от колана си и го остави на масата до бирата.

Даде си сметка, че проблемът не е само с прибирането му. Тук, в бара, също беше опасно. Бейкър лесно би могъл да разбере къде работи, а Харди нямаше намерение да обслужва клиентите си със зареден полицейски револвер, мушнат в колана. Или дори на рафта под барплота.

Започна да хвърля пак, но много внимателно, без да се цели. Всички стрелички попаднаха в двайсетте.

Първата му мисъл беше да отиде в къщата на Джейн, но не само че нямаше ключ — когато беше прокурор, живееше там.

Моузес? Всички знаеха, че с Моузес са приятели, знаеха и къде живее.

Ейб? Да върви по дяволите.

Пико и Анджела Моралес? Имаха много деца и твърде малко жилище.

Хотел? Откакто туризмът се бе превърнал в основна индустрия на Сан Франциско, човек не можеше да вземе стая за по-малко от 150 долара, а Харди, колкото и да беше добре, не би могъл да си позволи такава сума. Кой би могъл да каже колко време ще се наложи да се крие?

Е, нямаше да е дълго. Ако Глицки не направеше нещо, щеше да направи той. Би могъл да склещи Бейкър, да го накара да говори.

После какво? Да го застреля? Мисълта го стресна, но пък в това имаше някакъв разум.

Изпи бирата и извади стреличките от мишената. Взе револвера, занесе празната чаша на мивката и угаси лампите. Излезе навън, заключи и застана в тъмнината пред вратата с ръка върху колта. Ослуша се, огледа сенките.

Имаше високи разкъсани облаци и не беше много студено. Движението по „Линкълн“ бе слабо. Харди излезе на тротоара, тръгна надясно и забърза към ъгъла на Десета улица, където бе паркирал.

В притеснението си бе забравил покрива на „Самурая“ свален и когато седна на влажната седалка зад волана, забеляза, че някой е отворил жабката. Съдържанието ѝ, предимно документи, беше пръснато по пода и на съседната седалка.

Огледа се пак, но не долови никакво движение. Отвъд ниските сгради зад гърба му се виждаше върхът на Сутро Тауър — небостъргачът се издигаше край непълната луна като скелет, протегнал нокти към облациите.

Включи на скорост, излезе на „Линкълн“ и подкара към Сутро. Не беше скелет. Беше конструкция от желязо и болтове — идол на великия бог на телевизията. Може би ако го погледнеше отблизо щеше да се почувства по-добре? Нямаше смисъл да се поддава на въображението си, да се оставя собственият му ум да му погажда номера.

Но Ръсти Ингреъм бе изчезнал, беше мъртъв. Това не бе плод на въображението. Бил си е у дома, дори беше предупреден какво може да очаква, но Луис Бейкър пак бе намерил начин да се добере до него.

Харди беше сигурен, че ще намери начин да се добере и до него.

Продължи да шофира, без да знае накъде.

6

— Защо продължаваш да работиш?

Кафето беше повече от добро — най-доброто, което може да се направи с еспресо машина. Харди, все още уморен от тежката нощ върху канапето на Франи, беше с дрехите, с които бе пристигнал малко след два часа през нощта. Погледна към Франи Кокрън над димящата чаша.

Последния път, когато я бе видял, все още не се бе отърсила от смъртта на мъжа си.

Преди четири месеца смъртта му бе потресла всички. Най-вече защото в началото изглеждаше, че Еди Кокрън — на двайсет и пет, идеалист, щастливо женен, с наскоро забременяла съпруга, приет в Станфордския университет, където трябваше да започне да учи през есента — се е самоубил.

Нито Харди, нито Моузес обаче повярваха и искаха Франи да получи застраховката от четвърт милиона долара, която ѝ се полагаше, ако е бил убит. Тогава Моузес предложи на Харди една четвърт от заведението, ако отново влезе в ролята на ченге и докаже, че Еди не се е самоубил. Беше се справил.

Историята около смъртта на Еди бе дала нещо и на самия Харди. Първоначално целта в живота му не беше да стане барман в ирландски бар, в Сан Франциско. Както и Еди Кокрън, някога и той бе изпълнено идеализъм и мечти за добри дела, но пламъкът бе угаснал заедно с края на кариерата му на юрист и брака с Джейн, след смъртта на сина им. Когато Майкъл беше на седем месеца, една нощ Харди бе забравил преградите на креватчето му спуснати и бебето бе паднало на пода от около метър. На главата си.

След това Харди се бе отказал от всичко, бе решил, че няма никакъв смисъл да мисли за каквото и да било, след като реалността е в състояние да се отнесе така с теб. Моузес Макгуайър, чийто живот Харди бе спасил във Виетнам, го бе взел на работа в бара и след това годините се занизаха една след друга, напълно еднакви.

До смъртта на Еди. До убийството. Фактът, че го бе открил, че се бе наложило да изостави обзелото го безразличие, накара нещо в него да се събуди. В същото време всичко това бе убило нещо у Франи.

Сега тя отново изглеждаше жива. Разцъфтяла. Буквално. Бебето, което носеше, едва личеше. Още не бе минала на широки дрехи, макар и да беше в петия месец. Понякога при първа бременност е така — когато Джейн беше бременна с Майкъл изглеждаше по същия начин. Нямаше почти никакви външни промени, освен уголемените гърди, а след това, в шестия месец, коремът ѝ се бе издул и положението изведнъж бе станало по-истинско.

Харди я изгледа — червената ѝ коса блестеше току-що измита, зелените ѝ очи искряха, присвити. Пиеше кафе без кофеин и беше започнала да използва лек грим около очите, малко червило. Хълмнатините, образували се на лицето ѝ от скръбта, бяха изчезнали и тя сякаш отново можеше да се смее както преди. И сега се засмя.

— А какво да правя, ако не работя?

— Яж бонбони. Гледай сапунени опери. Ходи на пазар. Бъди човек, който няма работа.

— Хубава представа за днешната жена.

— Добре тогава. Стани космонавт, кандидатирай се за Конгреса, дирижирай петата на Бетовен.

— По-добре е.

— Но ти си бременна. Не трябва да се напрягаш, докато не се роди бебето.

— Ако се отпусна, ще надебелея.

— Това ще стане при всички случаи.

Нацупи му се.

— Няма да съм дебела. Ще съм бременна. Има известна разлика, господин Харди, и ще съм ти благодарна, ако го запомниш.

Той погледна към несъществуващия ѝ корем.

— Съжалявам, бебе. Не можах да ти помогна.

Сложи длан върху корема ѝ. Франи я притисна със своята и я задържа за секунда.

— Аз самата още не мога да повярвам. Ако поне ритне или помръдне... засега няма никакъв признак.

Харди дръпна ръката си и погледът му се спря върху гърдите ѝ.

— Има — каза той.

Франи се засмя смутено и отпи глътка кафе.

— Не знам. Просто реших да продължа да работя, докато се роди. Приятно е да знаеш, че не го правиш, защото ти трябва пари, но искам да се занимавам с нещо. Да не ми остава прекалено много време за мислене.

Харди знаеше какво означава да разполагаш с прекалено много време за мислене. Франи бе получила близо четвърт милион долара от застраховката на Еди. Беше на двайсет и пет. Можеше да си позволи да не работи известно време, ако иска.

Протегна ръка и улови нейната.

— А сега имаш и досаден гостенин.

— Съжалявам за канапетото — каза тя.

— Канапетото си е много хубаво.

— А ти наистина си загазил, нали?

Харди поклати глава.

— Не съм загазил. Може би съществува известна опасност, това е. Затова трябва да съм някъде, където никой няма да се сети да ме търси.

— И затова се разхождаш с пистолет.

— Да, затова.

Франи остави чашата си.

— Трудно ми е да повярвам, че е възможно някой да стане сутрин с намерението да убие човек.

Харди кимна.

— А сигурен ли си, че онзи човек...

— Луис Бейкър.

— Луис Бейкър. Сигурен ли си, че той е убил приятеля ти?

Харди се замисли, колкото да преглътне кафето и кимна отново.

— Да.

— Тогава защо Ейб Глицки не го арестува вчера?

Предната вечер Харди бе мислил доста по въпроса. Защо Ейб чисто и просто не отиде и не го прибра? Това го безпокоеше, но й каза, че според Ейб имало и други заподозрени.

— Не може ли да арестува няколко души, за да ги разпита?

Харди поклати глава.

— Не обичат да арестуват някого, ако не са в състояние да му предявят обвинение. Според Ейб моите подозрения не са

доказателство.

— А няма ли други доказателства?

— Не знам. Ще се появят.

— Значи си сигурен, че е бил той?

Седяха на масата от тиково дърво в малката трапезария до кухнята. Харди погледна покрай Франи, през прозореца, надолу по склона, към спирката за ученическия автобус на ъгъла. Десетина деца чакаха там, повечето чернокожи. За миг се зачуди дали увереността му, че Луис Бейкър е убиецът, не се дължеше на факта, че е чернокож. Не беше изключено на баржата на Ръсти да се бе случило нещо друго. Все пак вероятността, голямата вероятност беше Бейкър. Подозренията на Харди не се дължаха на расата му. Дявол да го вземе, Глицки, един от най-добрите му приятели, също беше наполовина черен. Усмихна се.

— Някои от най-добрите ми приятели...

— Дизмъс?

Франи видя как усмивката му изчезва. Той отново се съсредоточи, фокусира я.

— Извинявай. Замислих се за нещо.

— Видя ли нещо?

— Да. Група деца там долу. Зачудих се дали не ставам расист. Само че си спомних Бейкър... той не прилича нито на теб, нито на мен, нито пък на онези хлапета.

Франи бе отгледана от брат си Моузес и познаваше Харди още откакто двамата се върнаха от Виетнам. Харди бе спасил живота на брат й там. Като малка бе седяла на коленете му и си бе фантазирала за приятеля на брат си, героя, сега полицай, хубав и елегантен в безупречно изгладената синя униформа. След това Харди бе отишъл да учи право и бе станал помощник областен прокурор. Беше се оженил за Джейн Фаулър и имаше дете от нея. После детето бе умряло, той се бе развел, бе напуснал работа и бе започнал да се появява по-често — най-напред пиеше в бара на брат й, после започна да работи там.

Тогава го бе опознала още веднъж — когато се отбиваше в бара при брат си. И ако не беше навъсеното му лице, което сякаш казваше: „Стой настрана“, вероятно пак щеше да започне да фантазира. Вместо това го бе превърнала в нещо като критерий — не излизаше втори път с момче, ако не беше „поне толкова свястно, колкото Дизмъс Харди“,

както казваше на приятелките си от колежа. И бе намерила едно — Еди Кокрън. Беше се омъжила за него и го бе загубила...

Вгледа се в тревожното му лице, толкова различно от лицето на Еди. Видя бръчки и хлътнатини, цели глави от живота му. Сега си мислеше, че е по-скоро интересно, отколкото хубаво. Но Харди беше като Еди — или Еди беше като него — и двамата толкова много се стремяха да постъпват правилно, и двамата бяха тласкани от толкова благородни мотиви!

Дизмъс никога не би се съгласил с това, но Франи го познаваше и това беше самата истина.

Сега някой се опитваше да го убие, но той не желаше да го подозира поради непочтени причини. Стана, отиде зад него и опря ръце на раменете му.

— И аз, и ти много добре знаем, че не си расист. Дори не си и далечно подобие.

Харди сви рамене.

— Не знам. Вече не го смятам за сериозен проблем. Може би вече не давам пет пари. Единственото, което знам, е, че преди десет години Бейкър беше животно и ние го вкарахме в клетката. Тогава се закле, когато излезе, да убие мен и Ръсти. Ръсти умря, изчезна в деня, в който той излезе на свобода. Какво би си помислила ти? Какви доказателства повече са нужни?

Франи се замисли за момент, после се наведе и го целуна по главата.

— Аз не мисля много.

— Това е правилният отговор — каза Харди.

Ейб Глицки, леко закъснял за работа, паркира колата си на улицата зад Съдебната палата и мина през задния вход, като кимна на двамата униформени, които стояха край рамката на детектора за метали. Сви вляво покрай приемното гише и тръгна към асансьорите, като по пътя се отби да си купи шоколадова вафла.

Асансьорите бяха шест и, по негови изчисления, се наложи да чака три минути и половина, преди да се отвори първата врата. Докато чакаше, не размени нито дума с когото и да било. Ядеше вафлата и разсъждаваше върху проблема на Харди, като в края на краищата

реши, че наистина има проблем. Дължеше на приятеля си да поговори с Луис Бейкър — поне да поговори, да провери къде е бил в онази нощ. На етажа цареше мъртвешка тишина. За миг си помисли, че всички са се разболели или че са организирали някакъв по-официален протест, вместо стиковете за голф. Отвори вратата на „Разследвания“, но не видя никого. Никого.

Спомняше си, когато Дан Уайт уби кмета Москоун и Харви Милк — тогава атмосферата в Съдебната палата беше същата. Отвори вратата на отдел „Убийства“, мина през малката приемна и влезе.

Стори му се, че в голямата стая са се събрали всички служители — от „убийства“, „грабежи“, „белите якички“, „порока“ — всички. Самият шеф, Дан Ригби, говореше пред кабинета на лейтенант Франк Батист.

Никой не обърна внимание на пристигането на Глицки. Той се облегна на стената до вратата, през която бе влязъл, и скръсти ръце. Ригби говореше много тихо:

— ... отговорните за това ще бъдат освободени. Ако някой има да ми каже нещо... който и да е от вас... по-добре да се яви лично... или да напише докладна. И това ще приема. Но тази история е... е... — Замълча и Глицки забеляза изпъкналата вена на врата му. — Подобни обидни, недостойни, непрофесионални постъпки не само няма да бъдат търпени, но ще назнача служебно разследване с цялата тежест на закона и извършителите ще бъдат обвинени в престъпно проникване, престъпно незачитане... — наблягаше на думата „престъпно“, — престъпно унищожаване на обществена собственост, вандализъм и всичко, което можете да си представите.

Ригби млъкна. След Ейб влязоха още двама души, които чуха само последните думи.

Единият от тях попита:

— Какво става?

Но никой не му обърна внимание. Неколцина от колегите му пушеха, но въпреки дима, Глицки успя да долови надигащата се миризма на пот. Хората нервничеха, помръдваха, пристъпяха от крак на крак.

Ригби плъзна поглед по лицата на присъстващите, като се вторачваше във всички, на които им стискаше да го погледнат в очите. Това отне много време, но никой не обели и дума.

— Така — каза той накрая. — Давам на извършителите... знам, че са в тази стая... един последен шанс да признаят. Тази сутрин. Елате при мен, в кабинета ми... — Няколко души се изкискаха. Ригби изрева. Дори и Глицки подскочи. — Смешно ли ви се струва!? — Кикотенето престана.

Шефът продължи почти шепнешком:

— Намерете ме, където и да съм, до обяд. Спестете на отдела времето и средствата, които ще пропилее, за да разбере кой е направил това и ще запазите пенсиите си. Ако организирам пълно разследване и ви открия, ще изхвърчите от работа и ще загубите правото си на пенсия и, доколкото имам някакво влияние пред областния прокурор, а знаете, че имам, ще се постарая и да полежите малко.

— Убили ли са някого? — прошепна колегата зад Глицки. — Какво пропуснах?

Ригби тръгна между хората в стаята след един от помощниците си, който му пробиваше път. Глицки се отдръпна, за да го пусне да мине. Останалите също се заизнизваха навън.

Франк Батист, който през цялото време бе стоял до Ригби, кимна на Глицки да се приближи. Докато си пробиваше път покрай стената, дочу реплики от рода: „Този тип няма никакво чувство за хумор“, „Не разбира от майтап“.

Имитация, шепнешком, на Ригби: „Престъпно проникване, престъпно незачитане...“.

„Поне ще си покаже носа за малко от кабинета си, може и да забележи какво става в отдела.“

„... в кабинета ми до обяд. Ей сега. По обяд някой ден следващия месец.“

Смях. Някои хора, докато излизаха, издаваха звуци, напомнящи „кис, кис, кис“.

— Боже мой, какво е станало, Франк?

Батист кимна на Ейб да влезе в кабинета му и затвори вратата.

— Само ми кажи, че не си го направил ти, Ейб. Моля те, кажи ми го.

— Какво да съм направил?

— Хайде, Ейб...

— Франк, кълна се пред Бога! Дойдох тази сутрин и заварих това. Нямам понятие за какво става дума.

Батист се вгледа в лицето на Глицки, за да открие признак, че лъже. Може би удовлетворен, той заобиколи бюрото си и се отпусна уморено на стола.

— Снощи някой е влязъл в кабинета на Ригби с четири живи кокошки.

Глицки беше влизал в този кабинет един-два пъти. На пода имаше килим, подарък на града от шаха на Иран, тежко, зашеметяващо махагоново бюро, няколко кожени кресла и канапета, които, както смяташе, струваха колкото годишната заплата на полицаи от уличните патрули. Мина малко време, докато осъзнае какво означават кокошките в този кабинет и след това се усмихна.

— Посланието е доста недвусмислено — отбеляза.

— Не е смешно. Кабинетът е потънал в курешки.

— Не смяташ, че е смешно? — попита Ейб. Видя, че Франк се мръщи, и добави: — Не, сър, и аз не мисля, че е смешно. Никак.

— И Ригби не смята, че е смешно.

Глицки вдигна гордо глава.

— Разбрах го. Нали съм опитен следовател.

— Ейб, ако си ти, задникът ти е сериозно застрашен. Не се шегувам.

Глицки обърна очи към тавана за секунда и се вторачи в лейтенанта си.

— Франк, какво, по дяволите, те кара да мислиш, че имам нещо общо с това? Освен мен, тук работят повече от сто души.

— Да. Колко от тях обаче искат да се местят в Лос Анджелис?

— Като стана дума за това...

— Добре. А кой спомена фразата „пилешки лайна“ в деня преди тази история?

— Мисля, че използвах фразата „конски лайна“, Франк.

— Конски, пилешки, все едно.

Ейб едва се удържа да не прихне. Искаше му се да поспори с Франк за разликата, но си даде сметка, че моментът не е подходящ. Може би никога нямаше да стане подходящ. Вместо това каза:

— Ако някой беше вкарал кон в кабинета му...

Но на Батист му беше писнало.

— Добре, добре. Чупката.

Марсел Лание очакваше Глицки на бюрото му.

— Съдията казва: „Фермер Браун, вие сте обвинен в най-долни престъпления... содомия... сексуални отношения с животни...“.

— Не сега, Марсел — прекъсна го Ейб.

Но Лание продължи:

— „По-точно, обвинен сте, че сте познали плътски коне, крави, овце, кучета, котки, кокошки...“ Тогава фермерът Браун вдига ръка и казва: „Що за перверзен тип смятате, че съм, Ваша Светлост? Кокошки!? Пфу!“.

Глицки намери заявлението си, за да е сигурен, че е написал каквото трябва срещу „Причини за напускане на предишната работа“. Зачуди се дали изразът е достатъчно силен.

Харди хранеше добри чувства към хотел „Сър Франсис Дрейк“, защото баща му бе прекарал там първата нощ след завръщането си от Тихоокеанския театър през Втората световна война, в специалната стая, която управата беше определила за завръщащи се военнопленници. По-късно майка му и баща му бяха живели в апартамента за новобрачни и не бе изключено той да е бил заченат там.

Хубавият някога хотел обаче — една пресечка северно от площад „Юниън“, в самия център — не толкова преживяваше лоши времена, а по-скоро бе станал жертва на всеобщия икономически бум.

Бащата на Харди се бе върнал в един град, който знаеше как да постигне целите си. В него имаше жизненоважно пристанище, освежаващ климат през цялата година, великолепна храна, приятни предградия, малък център, който създаваше усещане за достъпност. Всъщност, налице беше всичко, което желаше корпоративна Америка. Мъжете, завръщащи се в Щатите след войната през града, започваха там свой бизнес и не виждаха защо трябва да робуват на някой друг, да мръзнат през зимата или да се потят през лятото в Кливлънд, Детройт или Омаха, след като биха могли да притежават, например, ъглова сграда на Руския хълм.

Тези мъже, първото поколение, знаеха какво притежават и не желаеха да правят глупости. Липсата на небостъргачи беше част от чара на града. Не му бяха нужни големи сгради, за да заяви голяма стойност. Ако човек искаше да погледне отвисоко блещукащия като скъпоценен камък град, можеше да се качи в червения салон на хотел

„Феърмонт“. Или на най-високото място, „Коит тауър“. Или, в центъра, да посети Звездния салон на хотел „Сър Франсис Дрейк“. Преди четирийсет години.

Харди седеше там, на бара. Минаваше единайсет сутринта. През не особено чистите прозорци виждаше другия „Франсис“ — хотел „Свети Франсис“, много по-висок от „Дрейк“. Няколко пресечки по-нататък „Банк Америка“ хвърляше петдесет и шест етажна сянка върху околните квартали. Пирамидата „Трансамерика“, небостъргачите на центъра „Ембаркадеро“ — също толкова наситени със символизъм, колкото и кулите на средновековните катедрали, според Харди. Само дето бяха посветени на друг бог.

Взе кафето си и мина по избелелия килим на почти празния „Звезден салон“. Освен в южна посока, където се разкриваше гледка към доковете и Хънтърс Пойнт, навсякъде другаде хоризонтът бе закрит от небостъргачи.

А Харди помнеше времето, когато с Джейн танцуваха в тази зала и съзерцаваха цялата околност през огромните панорамни прозорци. Мястото беше приятно, старомодно, не в крак с темпото на града. Дори тогава, от гледната точка на Харди и Джейн, там се събираха „старци“ на четирийсет и петдесет, за да пият двойни питиета и да танцуват под звуците на джазов оркестър, а не на рок група.

Сега Харди се чувстваше като един от онези старци.

Някой подхвърли зад гърба му:

— Трябва да измият тези прозорци.

Той се обърна рязко. За момент бе забравил, че е обект на преследване.

— Все едно е — отвърна. — И без това вече няма какво да се види.

Хектор Медина беше нисък набит човек с квадратно лице и оредяваща коса. Беше с кафяв костюм и черни нелъснати обувки. Показа на Харди значката си на шеф на охраната и двамата се върнаха на бара — Харди поръча още кафе, а Медина все чаша чиста вода, без лед, без лимонов сок.

— Тази седмица ми върви на ченгета — каза Медина след това. — Време за спомени.

— Вече не съм ченге — отбеляза Харди. — Съобщението, което оставих...

— Да, получих го. Бивше ченге, значи ченге. И аз съм бивше ченге, но още се чувствам като истинско.

— Шеф си на охраната тук, нали?

Медина се изкашля.

— Аха. Ако някоя баба туристка от Япония си загуби чантичката, трябва да започна разследване, за да установя, че без да иска я е ритнала под леглото. Или, идва фермер от Канзас, установява, че проститутката, която е хванал, всъщност е педераст и припада... тежки случаи. — Отпи от водата. — По дяволите, какви ги дрънкам? Работата е добра. Само дето не е истинска работа за ченге. — Избърса уста с опакото на дланта си и попита: — Е, с какво мога да съм ти полезен?

Харди не беше наясно с какво може да му е полезен Медина. Дори не знаеше защо е дошъл тук, но във всеки случай му се струваше, че това е по-добре, отколкото да стои при Франи със зареден пистолет и глава, пълна с въпроси. Бе решил, че ще е по-добре да опита да намери отговор поне на някои от тях.

— Става дума за Ръсти Ингреъм.

Медина отново вдигна чашата си, остави я.

— Знаеш ли... имах предчувствие.

— Защо?

— Чувал ли си за Кларънс Рейнс?

Харди поклати глава, при все че името му звучеше познато.

— Шефовете искат да го прецакат. Него и партньора му.

— Да не би да е един от двамата, срещу които...

— Да, да. Точно така. Та Кларънс дойде при мен, за да ме попита...

— Защото нещо подобно се е случило и с теб, нали?

— Не подобно, а съвсем същото. Разликата е, че те не са видели сметката на заподозрения, как му беше името... Тредуел. А е трябвало. Моят тип поне не можеше да говори.

— И какво те попита Кларънс?

— Поиска ми съвет. Казах му, че той и партньорът му трябва да се захванат с бизнес.

Харди не разбра много добре.

— Ами, бизнес. Спортни стоки, застраховки, каквото и да е. Защото с работата им в полицията е свършено. След като веднъж са те

разследвали... — Допи водата си.

— Това ли стана с теб?

— В моя случай се появи Ингреъм — отговори Медина.

— Той ли повдигна обвиненията?

— Не, не. Лично той не би си изцапал ръцете с подобно нещо. Не обичаше да се забърква лично. Той само ме посочи с пръст и насъска кучетата.

— Но ти се отърва.

— Защото областният прокурор умееше да различава добрите ченгета и много добре знаеше, че задника, когото пречуках, беше пълен боклук. Отрепка.

— А той се бе опитал да убие теб.

Медина погледна над рамото на Харди.

— В ръката му имаше пистолет. До съд не се стигна.

Харди завъртя чашата за кафе. Човек би могъл да каже много, като не каже нищо, като не признае нищо. Може би никога нямаше да научи цялата истина, но за него беше ясно, че Ингреъм вероятно бе научил нещо за Медина, че обвинението в края на краищата може и да не е било фалшиво.

— Значи не може да се каже, че сте били близки с Ингреъм?

Медина изсумтя и се усмихна.

— Значи може да се каже, че бих ликвидирал кучия син. Честно.

— Вече няма да се наложи.

Медина премигна, погледна пак над рамото на Харди, после отново към него. Като че ли се отпусна на стола си, сякаш някакво безпокойство, което го бе измъчвало дълго време, най-накрая си отиде.

— Късметът ми не престава да работи.

— Какво искаш да кажеш?

— Не бях виждал Ингреъм, нито пък бях говорил с него от пет години. Миналата седмица му се обадох, а тази седмица са му видели сметката. Сигурно някой ще се сети да провери телефонните му разговори, ще свърже нещата и ще дойде при мен, за да си приказваме.

— Обаждал си му се?

Медина въздъхна.

— При мен дойде Кларънс, за да поговорим за неговото положение. Това събуди спомените.

— И какво му каза?

Изсумтя.

— Беше странно. Не казах абсолютно нищо. Чух гласа му и си дадох сметка, че не искам да се занимавам, това е всичко. Че ако искам да направя нещо, ще действам с ръката на Кларънс.

Медина вдигна чашата до устните си, видя, че е празна, но въпреки това изцеди и последната капка в устата си.

— Трябва да се връщам на работа. Беше ми приятно, че поговорихме.

Отиде до асансьора, натисна копчето и пак се върна при Харди.

— Ако исках да убия Ингреъм, а, повярвай ми, мислил съм за това, щях да го направя преди седем години, когато щеше да има някаква полза. Освен това щях да го направя така, че да не останат никакви улики.

Вратата на асансьора се отвори и Медина понечи да тръгне нататък.

— Никой не е твърдял, че ти си убил Ингреъм — изтъкна Харди.

— Някой ще го направи — отвърна Медина. — Само почакай. След като веднъж са те разследвали, вече си в къпа.

Тръгна към асансьора, когато вратата започна да се затваря. Ако разиграваше театър, беше дяволски убедителен.

Харди се обади на Глицки от автомата край тоалетната и чу:

— Още няма труп, Диз.

— Някъде в залива е, Ейб. Паднал е или е бил изхвърлен през борда, а после отливът го е завлякъл.

— Не знам дали е толкова силен. Отливът, имам предвид.

— А защо твоите момчета не вземат да проверят? — Харди чу някакво хрущене в слушалката. Глицки пак дъвчеше лед. — Знаеш ли, зъбите ти ще се напукат и ще изпаднат.

— Претърсихме целия канал, Диз. Не можем да пуснем драгата из целия залив.

— Кръвната проба не е ли достатъчна?

Глицки му беше казал, че кървавите петна от леглото и навън по палубата са от Б отрицателна група — доста рядка. От досието на Ингреъм личеше, че неговата е била същата.

Ледът продължаваше да хрущи в слушалката.

— Това значи, че на някой с Б отрицателна група му е текла кръв. Не значи, че Ингреъм е мъртъв. — *Хрус, Хрус.* — Не непременно.

— Разбира се, Ейб. На някой му е текла кръв от носа. Дупката от куршум на леглото си е била там отпреди.

— Слушай, разследваме версията, че някой е бил застрелян. Предполагаме, че е Ингреъм, но имаме истински труп, сто процента убийство, и това е Максин Уиър. Съпругът ѝ е имал средство и мотив да я убие, а няма алиби, което да отхвърля възможността да го направи.

Харди започваше да губи търпение.

— Ейб, казвам, че го е направил Луис Бейкър. Пречукал е и двамата...

— Защо му е да убива жената?

— Защото е била там. Не знам защо.

— Ето, каза го. Не знаеш. Ето какво, за да ти доставя удоволствие, днес ще отида и ще поговоря с Бейкър.

— Благодаря ти.

— Но не обещавам нищо. Този човек е освободен с изпитателен срок. Регистрирал се е при съответния служител, който отговаря за него, и се движи според правилата. Нямам никаква причина да смятам дори, че е виждал Ръсти Ингреъм, да не говорим, че го е убил. Съжалявам, че те е хванала тази параноя, но...

— Не е параноя, Ейб. Ръсти беше пречукан в деня, в който Бейкър излезе от дранголника. Не смяташ ли, че съвпадението е доста съмнително?

— Съвпаденията не са нещо нормално. И ми писна да ти напомням, че Ръсти официално не е мъртъв. — Гласът на Глицки се промени. Започваше да се ядосва. — Диз, набий си го в главата, най-най-накрая! Имам истинска жертва на убийство, Максин, за която на теб не ти пука, но на мен ми пука, защото съм длъжен да ми пука. Освен това имам четири неразкрити скорошни убийства, да не говорим за купа стари дела, които още ми висят на главата! Правя ти услуга, услуга! Не разбираш ли? Само заради теб ще потърся Луис Бейкър. Формално погледнато, това си е чист тормоз на човек, пуснат от затвора предварително, но ще го направя, защото невинаги си толкова надъхан, колкото в момента.

Харди прецени, че няма смисъл да настоява повече.

— Добре, Ейб, добре.

— Ако искаш да оползотвориш времето си, намери ми труп или ми дай причината да не сме го намерили... Нещо, което да ме убеди, че Ръсти е мъртъв. Тогава ще съм на твоя страна.

— Добре, ще го направя.

Чу как дишането на Глицки отново се нормализира.

— Е — каза приятелят му, — направи го.

Сънищата бяха лоши и Луис Бейкър заспа чак призори.

Сънува ярка светлина, която го зовеше, но точно преди да стигне до нея, го събуждаше звънеца на затвора. Понякога обаче се появяваха и други хора, които се блъскаха в него и се изпречваха в краката му, без самите те да се стремят към светлината, без дори да знаят, че я има, така че трябваше да си пробива път, да размазва физиономии, да тъпче...

На два пъти се събуди на пода, плувнал в пот, и все още размахваше юмруци срещу хората от съня.

Когато слезе по стълбите, Мама я нямаше. Къщата изглеждаше по-различна и едва след малко осъзна, че е заради стъклата на прозорците. Трябваше да свърши още някои неща, но се радваше, че е започнал от стъклата. Мястото, където живееш, трябва да е свястно. Особено ако си прекарал години в онези килии. Къщата пак си беше на Мама, но той вече започваше да я чувства като свои води. Все още обаче не искаше да се потапя в тях. Оставаше да направи много неща, но светлината през прозорците беше някакво начало.

Застана пред мивката в кухнята, гол до кръста и бос. Панталоните от затвора бяха завързани с въже, вместо колан. Пусна водата и изчака, докато потече топла. Опря ръце на напукания порцелан, изпоцапан и оцветен на ивички от ръждата. Погледна навън през прозореца. Денят беше топъл. Стори му се, че приближава обяд. Би могло и да е ранният следобед. Нямаше звънец, който да те буди, независимо дали си се наспал, или не. Протегна се и завъртя схванатия си врат, за да се раздвижи. От мивката започна да се вдига пара, която замъгли прозореца. Луис напълни една стъклена чаша с топла вода и седна на масата на Мама. Пусна в чашата две чаени лъжички нескафе и ги разбърка.

Все още не беше боядисал нищо вътре, но поне бе скъсал увисналите тапети. Вчера, след като двете момчета си бяха отишли, се бе прибрал ядосан — чудеше се как да се оправи с Дидо. Тапетите го

бяха ядосали още повече и той ги бе скъсал. Сега стените в кухнята изглеждаха недовършени, но това беше добре — недовършеното означаваше, че си започнал нещо, не че си го зарязал на самотек.

Някой почука на пътната врата. Луис Бейкър стана със стъклената чаша в ръка и отиде да отвори. В предната стая също беше по-светло, след като сложи стъкла на прозорците, въпреки че Мама държеше щорите спуснати почти непрекъснато.

Човекът се появява във всякакъв вид, помисли си Бейкър. Този — видя в него цветнокожия — знае кой е. Нещо в Бейкър веднага му подсказа с какъв си има работа — от надзирателите научаваш как става. Сред тях имаше такива, които те изчакват да се обърнеш и те сритват през краката. Имаше такива, които си гледат работата. Имаше и такива, които през цялото време — от страх — се стремят да владеят положението. Тези бяха опасни. Повечето бяха от тези три типа.

Този — Бейкър веднага го усети — беше от онези, които си гледат работата. Цивилен, но Бейкър знаеше какъв е. Не беше нужно да поглежда значката, която му показва. Ако беше казал, че идва, за да отчете водомера, пак щеше да разбере какъв е.

Заведе го в кухнята, седна на мястото си с гръб към стената и му махна да седне и той. Зачака.

— Имаме проблем, Луис.

Чакаше.

— Един груп в Чайна Бейсън.

Бейкър почувства как коленете му омекват. Добре че беше седнал. Как бяха успели да го свържат с онова място толкова бързо?

— Не познавам никой оттам.

Човекът се усмихна. Не беше усмивка, заради която да го харесаш, особено с тоя белег през устата. Бейкър си спомни лошите сънища. Хората около него, които му пречеха да стигне до светлината. Те, някои от тях, се усмихваха като този.

— Познаваш, Луис. Или си познавал, по-точно.

— Не бе, човек, не познавам. Нали знаеш, че бях в панделата? Излязох преди два дни. Не се виждам с никой, не говоря с никой. Сега живея тук, взех да поизчистя.

— Да поизчистиш?

Луис посочи стаята.

— Къщата. Сложих стъкла, малко боя.

Човекът се завъртя леко на стола, за да погледне, после пак се вторачи в него.

— Помниш ли си делото, Луис? Когато се закле да пречукаш двамата, които те пратиха в затвора?

— Помня. Беше грешка.

— По-голяма грешка е да го направиш наистина. — Ровеше.

— Какви ги говориш? — За малко да каже, по навик: „Не съм убил Ингреъм“, но тогава човекът щеше да попита: „Откъде знаеш, че говоря за Ингреъм?“. Би могло да е Харди. По-добре разбери какво знае и след това си отваряй устата. Кажу ми нещо друго. За този човек е все едно дали признаваш или отричаш — и двете му подсказваха, че знаеш нещо, че си направил нещо.

— Говоря, че май Ръсти Ингреъм е бил надупчен преди две ноци.

— Съжалявам за него.

— Ти къде беше тогава?

— Нали ти казах? Тъкмо слязох от автобуса. Прибрах се веднага у дома.

— Някой видя ли те?

Луис се почеса по голите гърди.

— Защо не разпиташ наоколо?

Човекът стовари юмрук върху масата и по ръката на Бейкър се разля малко кафе от чашата. Докато се съвземе и вдигне очи, онзи вече беше извадил желязото над масата и го бе насочил към корема му.

— Искаш да си поиграеш с мен ли? Бива ме по играчките.

— Не играя никакви играчки.

— Хайде да видим кой е убил Ръсти Ингреъм.

Погледът на Луис се спря за секунда на пистолета.

— Не играя никакви играчки — повтори Бейкър. — Ще ме прибереш ли, или ще приказваме тук?

По-добре направо по въпроса, помисли си. Или щеше да го закове тук, или нямаше. Ако го заковеше, щеше да влезе отново.

Вторачи се в пистолета. Понякога стрелят, ако се съпротивляваш при арест.

— Имаш ли още едно желязо? — попита. — За да ми го натикаш в ръцете после?

Изненада се. От реакцията. Мъжът се надигна леко, пусна пак оная усмивка, вдигна бавно капака на кобура и прибра патлака.

— Ето какво — каза. — Ако намеря и един твой косъм в дупката на Ингреъм, и власинка от дреха, която я няма в гардероба му, и един отпечатък, каквото и да е, моментално заминаваш откъдето си дошъл. Чу ли ме добре?

Бейкър чу само: „Нямаме улики срещу теб“.

Краката му отново станаха стабилни.

Но човекът продължаваше да говори:

— Имай още нещо. Другият прокурор, Харди. Помниш ли го?

Бейкър кимна.

— Харди ми е приятел. Ако нещо стане с него, по каквато и да било причина, няма да търся доказателства. Това ще е само между нас двамата и се надявам да си ме чул.

Този си го бива, помисли си Бейкър. Страховит.

— Чу ли ме? — Беше шепот.

Бейкър кимна.

— Чух.

Човекът стана, обиколи кухнята.

— Хубави тапети — каза, мина през всекидневната и излезе, без да затвори вратата.

Луис Бейкър почака малко, допи кафето. Улицата навън беше пуста, човекът го нямаше. Протегна се на прага, после отиде по тротоара до ъгъла, където започваше пустото място.

По стената, която вчера бе боядисал, се бяха появили драскулки в тъмносиньо. Спрей.

Тръгна нагоре, гол до кръста, с разширени ноздри. Името на Дидо беше написано на шест места.

Малко по-нататък видя „братът“ да говори с две бели момчета. Разменяха си разни неща. Хлапетата, Лейс и другият, не се виждаха, но знаеше, че са някъде наблизо.

Може би го бяха видели да излиза и се бяха чупили.

Глицки го бе посъветвал да намери начин да го убеди, че Ръсти е мъртъв, но за момента Харди нямаше идея как да го направи, така че реши най-напред да се заеме с деловите проблеми. Беше оставил

колата си в обществения гараж на площад „Юниън“ и след разговора с Хектор Медина бе излязъл да се поразходи, за да му се избистри главата. Изпи още едно кафе, този път еспресо, в „Мейдън Лейн“ и изяде два кроасана със сирене. Смяната му в „Шамрок“ започваше след час, а преди това се видя принуден да се обади на Моузес, за да му съобщи новината, че няма да се явява на работа, докато не се реши проблемът с Луис Бейкър.

— Как така?

— Ако остана на работа и един ден повече, почтеността на нашия бар ще бъде сериозно компрометирана.

Харди му припомни за коктейлите, които бе правил предишната вечер.

— Можеш да внимаваши повече.

— Не е толкова лесно. Един човек се опитва да ме пречука. — Даде си сметка, че звучи нереално, мелодраматично. — Слушай — добави, — не си стоя у дома. Това става безсмислено, ако продължавам да ходя на работа както обикновено. Онзи тип ще разбере къде съм, ще нахълта и чао, Диз.

— Знаеш ли кой е?

— Да.

— Знаеш ли къде е?

— В общи линии.

— Е?

Харди замълча, за да обмисли идеята.

— Това е възможност — съгласи се той. — Но полицията има сериозни основания да го пипне, което би улеснило нещата значително.

— Не знам дали трябва да ги чакаш още дълго... Ченгетата, имам предвид.

На Харди не му се искаше да навлиза в подробности по въпроса дали ще застреля Луис Бейкър, ако му се мерне пред очите.

— Ще видим — каза той. — Във всеки случай, колкото и да не ми се ще да ти погаждам този номер, няма как, съжалявам.

— А как ще мога да те открия?

Нещо попречи на Харди да му каже, че ще бъде при Франи. Не искаше брат й да се притеснява, че е изложена на опасност. Не искаше

Моузес да се изпусне случайно пред някого в бара — „О, Харди е при сестра ми“.

Наред с това не искаше да признае пред Моузес близостта си с Франи и да обяснява защо е решил да отиде тъкмо при нея. Моузес беше по-големия ѝ брат. Той я бе отгледал. Би се наложило да му обяснява твърде дълго. Излишно.

— Няма да можеш — отговори. — Ще се обаждам.

И затвори.

Тъй като беше съвсем близо, отиде в „И. Мейнин“, където работеше Джейн, и остави съобщение, което трябваше да ѝ предадат в Хонконг. Не си е у дома. Ще ѝ обясни по-късно.

През цялото време в главата му се въртеше мисълта, че Глицки би се заел с Луис Бейкър както трябва, ако успееше да го убеди, че страхът на Ръсти от Луис Бейкър е бил основателен.

Очертаваше се отегчителен следобед. Не можеше да се прибере у дома, нямаше да отиде на работа, не искаше да се крие. Прецени, че Ейб не му вярваше отчасти и заради това, че го бе заварил по този начин — с белезници — на баржата на Ингреъм. Фактът неминуемо оказваше влияние върху отношението на Ейб към обясненията му, че Луис Бейкър несъмнено е замесен. В такъв случай трябваше да намери някакви доказателства, които да потвърждават историята на Ръсти. Най-доброто за начало би било да установи дали веднага след като беше при него, в „Шамрок“, е отишъл да си купи пистолет, както бе казал. Тъй като между продажбата и доставката на огнестрелни оръжия задължително трябваше да минат три дни, оръжието и документите на Ръсти вероятно бяха в някой от магазините по маршрута на автобусната линия между бара и Чайна Бейсън.

Полицай Уилям Лин не беше дежурен, но тъй като гледаше сериозно на бъдещата си кариера в полицията, не се безпокоеше особено, ако се наложеше да работи извънредно. Познаваше и приемаше живота на уличен патрул и поне засега не се тревожеше от факта, че в по-голямата си част задълженията му бяха отегчителни. Трябваше да ходи и пак да ходи, да гони бездомниците, да упътва туристите, да регулира уличното движение когато се наложи — ако живееше и работеше в малък град, вероятно щеше да спасява и малки

котенца, които са се качили на някое дърво и ги е страх да слязат. В района му, Първи участък — от Маркет стрийт до Чайна Бейсън на юг — нямаше много дървета.

Още не му бяха дали служебна кола. Патрулирането по улиците пеша беше началното изпитание. Всяко новоназначено ченге минаваше през него и продължителността на периода зависеше преди всичко от това кого познаваш. Лин не познаваше никого.

Е, всъщност познаваше някого. Познаваше сержант инспектор Глицки от отдел „Убийства“. Дали Глицки го помнеше беше отделен въпрос.

Пресметна, че днес е извървял някъде между петнайсет и двайсет километра, а денят беше горещ. Сега, когато минаваше пет, все още беше топло. Без следа от вятър или мъгла. Имаше смог.

Стигна до „Атлантис“ и кимна на семейство Уон. Двата седяха на задната палуба и пиеха кафе. Те се бяха обадили в полицията, за да съобщят за въоръжения — приятеля на Глицки — който се бе качил на баржата на Ингреъм.

Спря и огледа мястото. В началото бе решил да тръгне насам по не особено ясни причини — смесица от професионален интерес и обикновено любопитство. Сега обаче му се струваше, че мястото може да му осигури много възможности — жълтата лента все още ограждаше баржата на Ингреъм, градската драга боботеше в средата на канала и вече приближаваше залива. Около баржата се суетяха поне десетина души — хора, на които би могъл да помогне, с които би могъл да се запознае, да установи контакт.

Лин се мушна под лентата и се представи на мъжа по риза, който изглежда беше шефът. Разбира се, беше много по-висок от Лин. Всички бяха по-високи от Лин, но ръстът на този минаваше двата метра.

Стисна ръката му, докато гледаше нещо в бележника си.

— Бил ли ти викат? — попита.

— Приятелите — отвърна Лин.

Беше свикнал с това. Пренебрежението, после осъзнаването, че, по дяволите, този дребен китаец е свестен, в края на краищата. Усмихна се. Високият му подаде ръка още веднъж.

— Джейми Бърк. Шеф съм на групата тук. Дошъл си само да погледаш или искаш да свършиш нещо?

— Да свърша, нямам нищо против.

— Но неофициално, нали разбираш? Няма да има извънредни часове.

Лин кимна.

— Разбирам.

— Няма да повярваш колко хора идват да предлагат помощта си, а после се оказва, че са си написали примерно десет часа извънредно, за които нямам бюджет.

— Това ми е първото убийство — каза Лин. — Интересно ми е. Бих платил, за да гледам.

— Е, добре, и това няма да е необходимо. — Бърк погледна бележника си още веднъж. — Проблемът е, че вече привършихме.

— Открихте ли нещо?

— Труп няма, а всъщност това търсехме. Струва ми се невъзможно течението да е било толкова силно, че да го е завлякло в залива. Все пак намерихме пистолет. Малък калибър. Вероятно с него е извършено убийството.

Лин искаше да прави нещо. Нали беше дошъл? Никой няма да те запомни, ако стоиш със скръстени ръце.

— Ами вътре? — попита той.

— Какво вътре?

— Не търсят ли улики, отпечатащи от пръсти?

Бърк се усмихна.

— Не мога да ти дам точната статистика, но годишно заради отпечатащи от пръсти хващаме колкото и заради отпечатащи от обувки. — След това забеляза разочарованието на Лин и добави: — Разбира се, можеш да слезеш долу. Вече огледаха всичко, но ако забележиш нещо интересно въпреки това, пъкни го в плик и го донеси.

Подаде му найлонова торбичка за вещественни доказателства.

Стаята изглеждаше също толкова зле, колкото и предишната сутрин, но косите лъчи на слънцето, които сега влизаха през вратата зад гърба му, придаваха на обстановката вид на старинна фотография. И беше горещо. Усети някаква сладникава миризма, която го свари неподготвен. Едва не повърна, но след едно-две вдишвания си даде сметка, че не е чак толкова силна. Би могло да е от трюмната вода, от каналите или от кръвта, стекла се под дъските на пода.

Другата врата беше отворена. Очертаното с тебешир място, където преди беше видял трупа на Максин, го накара да се сепне. Струваше му се, че я вижда — голото, изкривено в неестествена поза тяло, протегнатата ръка, шината на врата, като някаква лоша шега.

Самата спалня обаче не му говореше нищо. Навсякъде имаше тънък слой черен прах. Въпреки мнението на Бърк за ползата от отпечатъците, екипът от отдел „Убийства“ си беше свършил работата щателно.

Даде си сметка, че не би трябвало да се изненадва. В края на краищата, в това беше цялата работа — да се провери всичко, с надеждата, че нещо ще подсказе каква е истината.

Но при това положение, самият той нямаше какво повече да направи тук.

Горещината наистина бе непоносима и Лин отвори задната врата към палубата. Видя, че Бърк е на брега, малко по-надолу, точно срещу драгата. Разговаряше с двама души в жълто, които ровеха извадената от дъното на канала тиня. Помисли си, че тези двамата наистина си изработват заплатите. Пое въздух и пак влезе вътре. Слънцето бе слязло още по-ниско и сега светеше право в предната врата, но той предпочиташе да му блести в очите, вместо да диша застоялия горещ въздух. Съборената лампа не беше вдигната. Коленичи и забеляза, че и тя е намазана с черния прах за снемане на отпечатъци. Парчетата от абажура бяха събрани и вероятно предадени в лабораторията. Разочарован, Лин седна на стола до нея и огледа помещението.

Нищо.

Оставаше кухнята, а тя не изглеждаше обработена както трябва. За жалост обаче, ненамазаните с черно повърхности бяха много малко. Единственият знак, че някой е влизал, беше водната чаша, оставена на сушилнята до мивката. Вероятно някой от експертите бе пожелал да утоли жаждата си. Самата мивка беше празна — нямаше неизмити чаши за кафе, чинии или тигани. Явно домакинът бе поддържал жилището си в порядък.

Лин се облегна на вратата. А какво друго би могъл да очаква? Тук бяха действали специалисти, а те едва ли биха допуснали грешка.

Тогава забеляза нещо. Върна се напред и прокара пръст по перваза на прозореца. Нямаше черен прах. Всички останали прозорци — в спалнята и всекидневната — бяха щателно обработени. Батерията

на чешмата беше съвсем нова, лъскава. И по нея нямаше прах. Изобщо не бяха се занимавали с кухнята!

Донякъде това беше обяснимо, защото действието явно се бе развило в другите стаи — всекидневната, спалнята, после навън. Спецовете бяха надникнали и бяха решили, че тук не се е случило нищо, свързано с убийството.

Това обаче беше единствената му възможност и той трябваше да се възползва от нея. Сигурно щяха да му се изсмеят, когато се окажеше, че отпечатъците по чашата са на някой от техните хора, но му бе все едно. И друг път му се бяха присмивали. Нямаше намерение да се върне при Бърк с празни ръце.

Извади от задния си джоб чиста носна кърпа, взе внимателно стъклената чаша и я пусна в найлоновия плик.

Моузес Макгуайър беше зад бара, наблюдаваше клиентите, отбили се по на чашка след работно време, и говореше по телефона.

— Не знам — каза. — Черен.

— Как изглеждаше?

— Изглеждаше черен, Диз. Едър, черен и зъл.

Харди, който се обаждаше от оръжейния магазин на улица „Еди“, почувства как главата му олеква.

— Каза ли нещо?

— Да, каза. Какво си мислиш? Че дойде, само за да се поразходи? Търсеше теб и му обясних, че няма да идваш известно време. Попитах го дали да ти предам нещо, а той изсумтя: „Не, сам ще го намеря“. Имаше предвид теб, разбира се.

— Да, разбрах.

— Е, какво трябваше да направя?

— Как е научил къде работя? Кой му е казал?

— Диз, не знам това. Каж ми какво искаш да направя, ако дойде пак. Хайде, че ме чака работа.

Какво би могъл да направи Моузес? Харди знаеше какво става в заведението в петък вечер и Моузес беше прав — клиентите не можеха да чакат. Сигурно вече се бяха строили в две редици пред бара.

Харди не можеше да повярва, че Глицки още не е арестувал Бейкър. Сега този тип се бе осмелил да го търси и в „Шамрок“.

— Диз?

— Мисля, Моузес.

— Мисли по-бързо, става ли?

Харди го чу да подвиква на клиентите, че идва след секунда.

— Добре, върви да работиш.

— А какво да...

— Не знам — прекъсна го Харди. — Ще ти се обадя по-късно.

Беше нещо, което Луис Бейкър правеше в затвора. Не се замисляше особено дали има полза от това и каква е целта, но го бе правил почти всеки ден през последните шест-седем години, а навиците се рушат трудно. Може би тъкмо заради това бе запазил формата си.

Сега взе баскетболната топка и започна да дриблира под коша на обществената спортна площадка малко по-нагоре от Холи Парк. Ако не се брояха дърветата, които растяха наоколо, игрището приличаше на онова в затвора — кошовете нямаха мрежи, грапавият асфалт не беше очертан с бели линии.

Мама се бе върнала следобеда с куп дрехи и едни високи маратонки. Може би беше ходила в „Гудуил“ — ако избираш внимателно, понякога там се срещаха много добри неща. Вече бе съвсем тъмно, но наоколо имаше лампи и можеше да продължи. Щеше му се да дойде някой и да се опита да го изгони от игрището, за да играе той. Много му се искаше да скрита още нечий задник. Преди час се бе оправил с Дидо и не се бе успокоил.

Задриблира надолу по игрището, за да загрее, върна се назад, отскочи до височината на ринга и заби топката с всички сили. Улови я при първото отскачане и пак обиколи игрището.

След това, когато беше в затвора, заставаше на десетина метра от коша и забравяше за ринга. Гледаше втренчено квадратната дъска отзад и си представяше физиономии — други затворници, Ингреъм, Харди. После изстрелваше топката към дъската, с две ръце, а понякога и с една, така че да отскочи и да се върне пак при него само с едно отскачане или направо. Размазваше физиономииите, които бяха там, сумтеше от напрежението, изкарваше си яда, така че да не допусне той да го победи — за да продължи да се владее.

Дидо беше силен, но не умееше да се бие. Луис го бе ударил веднъж по гърлото и го бе свалил. След това, докато онзи се мъчеше да си поеме дъх, му бе казал, че иска къщата да е бяла до сутринта. Даваше си сметка, че може би ще си има още разправии с Дидо и бе дошъл тук все още ядосан. Но на квадратната дъска зад баскетболния кош не виждаше физиономията на Дидо, а на другия прокурор, Харди, онзи, който му бе изпратил въздушна целувка.

Запрати топката, но не чу удара в дъската, нито пък ехото от околните сгради.

Физиономията на Харди, ухилена, гадна. Продължи да хвърля топката, докато не се покри с пот. Беше в съда, опитваше се да се добере до Харди, мъчеше се да се отскубне от охраната, а по-късно и от решетките, докато ръцете му не натежаха, докато не станаха безполезни.

Стоеше в петното изкуствена светлина, останал без сили, за да вдигне топката, а Харди продължаваше да е там горе и да му се хили.

8

Фред Тредуел бе опрял счупения си глезен на малката масичка. Слушаше някакви стари парчета на Лу Рийд и даваше на Попи парченца от бисквитите с пастет, които ядеше с шардонето. Попи ядеше почти всичко, което ядеше и той самият, при това не пускаше долу нито троха. Чакаше, докато Фред доближеше хапката до устата му и бавно я вземаше. Най-доброто животинче за гледане у дома беше пуделът — чист, умен, послушен.

Фред погали кученцето зад ушите и то му се отблагодари с близване по подрязания мустак. Той го целуна.

Фред Тредуел започваше да си дава сметка, че ще се отърве от обвинението в убийство и това го правеше много щастлив. Малцина можеха да пречукат бившия си любовник и новия му приятел и да им се размине след това, но Фред вече знаеше, че ще се измъкне.

Който бе казал, че най-добрата защита е доброто нападение, със сигурност е бил прав. Онези, „правилните“, особено ченгетата Валенти и Рейнс, просто не разбираха политиката на този град така добре като него. Или като адвоката му. Неговият адвокат, Мани Губиша, беше най-добрият.

Брайън му бе казал, че му е необходимо малко пространство, че иска да премисли нещата. Не бе споделил, че има някой друг, така че когато Фред ги хвана двамата да го правят, просто бе изгубил разсъдъка си. Брайън нямаше право да постъпва така с него. Брайън преди това беше нищо, прислужник в тоалетна, докато той бе мениджър. Беше го издигнал, бе го направил свой помощник, а след това изведнъж се бе оказало, че Брайън вече няма нужда от него.

Да, но не може така.

Фред знаеше къде Брайън държи деветмилиметровата си берета и докато двамата се суетяха и сумтяха, бе отишъл до чекмеджето и ги бе застрелял. Толкова.

Валенти и Рейнс непрекъснато му досаждаха с въпросите си, а най-накрая се бяха появили и с призовка. В началото го бе обзела

момента паника, особено след като скочи през прозореца и си счупи глезена. На петата минута след като отиде в кантората на Губиша, всичко се бе обърнало в обратна посока.

Две седмици преди това го разследваха за убийство, което бе извършил съвсем основателно. Сега разследването беше отишло по дяволите и тези, които го обвиняваха, се бяха превърнали в обвиняеми. Красота. Губиша беше гений.

На вратата се позвъни и Попи изляя както обикновено. Тредуел остави чашата си на масата, бавно взе патериците и отиде да види кой е.

— Да? — подвижна, преди да е отворил.

— Търся господин Тредуел.

— Кой сте вие? — Човек трябваше винаги да внимава, особено напоследък.

— Името ми е Хектор Медина. Представявам интересите на Кларънс Рейнс.

Всъщност това не беше точната истина — не беше нает, нито пък нещо подобно. Тредуел трябваше да си помисли, че е адвокат. Адвокатите не са опасни. Ако си помислеше, че е адвокат, щеше да го пусне да влезе.

— Бих искал да поговорим, ако нямате нищо против.

Почака, чу: „Един момент“, после отваряне и затваряне на чекмедже.

Тредуел беше висок, слаб, но не кльоцав. Приличаше на човек, който като млад е спортувал много. Сега беше горе-долу на възрастта на Хектор, плюс-минус пет години, имаше гъста черна коса и стегнато тяло, добре демонстрирано в къси гащета и горнище на скъп анцуг. Някакъв проклет пудел не преставаха да лае в краката му.

— Попи, стига вече!

Хектор влезе и огледа апартамента. Белота. По стените висяха животински глави, сякаш купени от разпродажба. Една-две картини, с доста очевидна фалическа символика. Отнякъде се чуваше музика — не беше в състояние да определи каква е. Кожа и метал, бели плочи, скъпа апаратура.

Кучето престана да лае. Хектор протегна ръка и Тредуел я пое — дланта му беше силна, суха.

— Мога ли да ви предложа нещо? Малко вино? Шардоне. Хубаво е, от осемдесет и трета.

— Да, благодаря.

Може би този тип се притесняваше от нещо, доколкото можеше да се съди по брътвежите му, докато отиде да вземе чаша от шкафа до вратата край кухнята. Под шкафа имаше малък плот и няколко чекмеджета. Тредуел отвори едното и бързо го затвори. След това отвори съседното, бръкна в него и извади подложка за чашата. Нервен е, помисли си Хектор, това е добре.

— Не мога да разбера хората, които казват, че бялото вино не трябвало да отлежава. Или пък че реколтата е без значение при калифорнийските вина. Особено кабернетата и шардонетата. Всъщност, това е снобизъм наопаки, ако питаш мен. Едно отлежало шардоне, като това тук, е несравнимо по-добро от по-младите си братчета...

Определено е нервен, мислеше Хектор. Взе чашата и седна на едното от белите кожени кресла, до ниската масичка.

Чашата беше тъмна на цвят и тежка. Столчето ѝ бе съвсем тънко и Хектор имаше чувството, че може да се счупи между пръстите му. Улови я за горната част и отпи глътка. Питието имаше вкус на вино, вън от всякакво съмнение.

Тредуел заобиколи и седна на канапето, така че масичката остана между тях. Пуделът скочи в скута му, той го погали и отпи.

— Вземете си бисквити.

— Всъщност — каза Медина, — дойдох тук, за да поговорим за Кларънс Рейнс.

Разбира се, Кларънс не го бе изпратил. Кларънс беше свестен тип, който играеше по правилата и заради това щеше да загуби, а може би вече бе загубил. Имаше жена и две деца. Щеше да си наеме адвокат и да се защитава срещу това тъпашко обвинение. Не беше изключено и да се отърве, както се бе отървал той преди няколко години.

И след това победата се бе превърнала в загуба. Печелиш, но въпреки това губиш. Ставаш охрана някъде, а може би и по-лошо. Вече не се срещаш с хора, за които не е без значение какво правят. Всичко става сиво. Поне така беше с Хектор. Докато Кларънс не бе отишъл

при него за съвет. Това, за първи път от години, го бе накарало да се събуди. Да си спомни как беше постъпил с него Ингреъм. *Ингреъм*.

След това, тази сутрин, се бе появил онзи тип, Харди. Странно, но нещата понякога и не мислят да умират, ако сам не ги приспиш. За да си сигурен.

Затова беше тук сега. За да увеличи шансовете. За да е сигурен. Изведнъж сивотата, като някаква мъгла, се бе разнесла. Видя, че все още може да направи нещо. Кларънс не го бе наел, но въпреки това той го представяше по най-добрия начин.

Тредуел отпи от чашата си.

— Не зная дали трябва да говоря за господин Рейнс — каза той. — Предполагам, че ще има дело и...

— Ти си гаден лъжец. — Тредуел подскочи, сякаш го бе ударил, така че Хектор не отслаби натиска. — Знаеш много добре, че нищо, което си казал за онези двамата, не е истина.

Тредуел се съвзе.

— Тези обиди част от юридическия ви репертоар ли са? Не мисля, че ще ви помогнат кой знае колко пред съдебните заседатели.

— Говорим само двамата.

— И ме наричате лъжец? При това гаден?

Хектор изчака секунда, остави чашата и се дръпна леко назад.

— Добре, Тредуел. Кларънс Рейнс е добро ченге от петнайсет години. Има жена и деца, трябва да мисли и за пенсията си.

— Трябваше да мисли за тези неща, когато се нахвърли върху мен. Да не би да иска да се споразумеем въвн от съда?

— Не той. Искам го аз. Искам да оттеглиш обвиненията.

Тредуел се облегна. Отново се чувстваше комфортно.

— Сигурно се шегувате. — Наведе се напред и намаза една бисквита с пастет. — Може би не разбирате. Тези хора мразят обратните. Искаха да ме обвинят в убийството на двама души, единият от които не ми беше безразличен. Никак.

— Класическа история, нали? — каза Хектор. — Обвиняваш ги, за да отклониш вниманието от себе си.

— Според мен, не е невъзможно те двамата да са убили Брайън и приятеля му.

Хектор отпи още малко вино. По този начин нямаше да стане. Всъщност, никога не бе смятал, че от приказките има някаква полза, но

все пак бе решил, че може би този път усилието ще бъде оправдано. Е, беше направил въпросното усилие.

— Знаеш ли... — започна той. — Възможно е да пострадаш доста повече, отколкото сега.

Тредуел изправи глава. Беше изненадан. Май дори се забавляваше. Погледна зад Хектор, към шкафовете.

— Това ми звучи като заплаха.

— Това е съобщаване на факт — заяви Хектор.

— Трябва да ви предупредя, че по съвет на адвокатата ми, в този апартамент е поставен магнетофон, който се активира с глас.

Тредуел се усмихна, а на Хектор му се стори, че тази усмивка много прилича на усмивката на Раул Гереро, когато си мислеше, че ще успее да извърти поредния номер и ще си тръгне необезпокояван. Тази усмивка беше на устните му, когато го застреля. В сърцето.

Хектор наведе глава за момент, после пак вдигна очи. Сега и той се усмихваше. Отпи от виното, намаза малко пастет на една бисквита. Вдигна я към пудела, който веднага скочи от скута на Тредуел и дойде при него. Кученцето изяде бисквитата и Хектор го погали зад ушите. То направи крачка напред и изджавка тихо, умолително. Хектор премести ръката си от ушите му, улови го за шията, дръпна го рязко и счупи врата му на коляното си.

Тредуел изпищя.

Хектор се изправи и докато домакинът му се мъчеше да стане с гипса си и едва не падна върху масичката, отиде до шкафа с чекмеджетата и извади касетата от магнетофона.

— Ти си звяр! — извика Тредуел със сълзи на очите.

Хектор се обърна и се засмя.

— В началото опитах с добро — каза той и тръгна към вратата. — А... и благодаря, че ми каза за магнетофона.

— Ще си платиш за това. Ще се обадя в полицията.

— Направи го. Ще ми доставиш удоволствие. Приятелите ти там със сигурност ще повярват на поредното ти налудничаво обвинение. Това ще увеличи доверието към думите ти невъобразимо.

Тредуел се хвърли към него, но усилието му беше нелепо, с гипсирания крак. Хектор направи крачка към вратата.

— Има груба игра, която все пак е игра. Има и игра на живот и смърт. Помисли за това.

Тръгна през коридора. През затворената врата чуваше риданията на Тредуел.

Плискане на вода.

Луната беше над залива, отражението ѝ напомняше удължен жълт остров в канала. Ранната вечер бе омайваща, а бризът донасяше успокоителното мърморене на петъчното движение по моста.

В леглото с красива жена, всички лампи угасени.

— Романтично е — отбеляза Фло Глицки.

Ейб стисна ръката на жена си.

— Искам да кажа, че така е сто пъти по-добре от нещата, които правят приятелите ни... да ходиш на ресторант или на кино, например. Да се събираш с приятели. Концерт, опера, танци. Това не е за мен и теб, аха. Романтиката все още не е напуснала живота ни. Ние отиваме на местата, където е извършено престъпление, и преспиваме.

— Ще излезем на ресторант съвсем скоро — увери я Глицки.

— На кого му е притрябвало това? Говоря сериозно. — Сложи ръка на бедрото му. — И без това тук имам ордъоври.

— Фло...

— Знам — прекъсна го тя. — Добре.

— Просто се опитвам да си представя какво се е случило. Било е по това време, може би малко по-късно.

— Не спомена ли, че е било в десет?

— Между осем часа и полунощ, най-вероятно. След като се е стъмнило. Като сега.

— Луната... — започна Фло.

— Тя е била без значение. Имаше мъгла, не помниш ли?

— Мъглата може ли да заглуши изстрелите?

— Никой не е чул нищо. Хората от съседната лодка са били навън до десет и половина или единайсет.

— Значи трябва да е станало преди това.

Глицки кимна в тъмната стая.

— Вероятно.

Фло се обърна на една страна и опря глава на възглавницата, която бе останала в края на леглото. Преметна единия си крак, обут в джинси, през корема на мъжа си и затвори очи.

— Просто се опитвам да си го представя — каза той.

— Знам. — Фло протегна ръка и го погали по рамото. — Не бързай. Преди малко се шегувах.

Приливът бе доста силен и баржата леко се удряше в гумите на кея. Ейб въздъхна продължително.

— Мислиш, че го вземам прекалено на сериозно, нали?

— Не.

— Само понякога.

Фло се отдръпна и се опря на лакът. Русата ѝ коса блестеше на лунната светлина, която проникваше през отворената врата.

— Да, малко ми е трудно да разбера ситуация като сегашната.

— Защо?

Тя се замисли за миг.

— Може би заради неприятностите в работата ти напоследък. Нали искаш да се преместим в Лос Анджелис? Една част от теб се стреми натам, а другата си стои тук, на местопрестъплението, с мен, старата секси аз, и то вечерта, когато би трябвало да излезем.

— Може би е навик.

— Не, не е навик. Познавам навиците ти и това не е един от тях.

— Замълча за миг и добави: — Слава богу.

И двамата се чувстваха добре. Кракът ѝ все още беше върху корема му и той го погали с двете си ръце.

— Е, какво постигна с това, че си тук?

— Не научих нищо ново. Поне съзнателно.

— Значи са намерили оръжието, пистолета, с който е извършено убийството, в канала?

— Да, намерили са пистолет, но и без това знаех, че не е била отровена.

— Може би е бил Дизмъс?

— О, отчасти е Дизмъс, не се съмнявам в това.

— Как така отчасти?

Той кимна.

— В това е въпросът.

Измъкна се от прегръдката ѝ, без да обръща внимание на нейното „Хей!“ и отиде до вратата на спалнята. Запали лампата.

— Според Диз, тук е дошъл Луис Бейкър и е пробил черепа на Ръсти Ингреъм. Диз не е глупав. И има право да се страхува.

— Така е.

— Проблемът е, че го няма трупът на Ръсти.

— Може да е в залива.

Ейб отиде до задната врата и се облегна на перваза.

— Отнесен от този буен порой, а?

Фло се изправи и застана до него.

— Може би.

— А момичето... извинявай, жената... Максин Уиър? Тя защо е била убита?

— Защото е била тук, Ейб. Това е логично. Луис Бейкър е убил и нея.

— Добре. А защо беше с шината? Според медицинските документи, вратът ѝ е бил здрав.

— Не знам.

Глицки седна на леглото.

— Защо всички са готови да повярват, че е бил Луис Бейкър толкова бързо?

— Нима не е очевидно? — попита Фло. — Заплашил е Ингреъм и Харди. Заканил се е да го направи, Ейб.

— Обяснението е доста удобно. Или глупаво. Вече не съм сигурен кое от двете. В деня, в който излиза от затвора да...

Фло сви рамене.

— Престъпление от страст. Чакал е дълго време и накрая не е издържал.

— Тогава щеше да види сметката и на Диз, нали? Поне щеше да опита.

— Може и да е. Може да не е успял да го намери.

— След като е намерил Ръсти...

Тя мълчеше.

— Мисля, а това ме безпокои повече, че може би, защото е чернокож и осъждан...

— Осъжданите чернокожи понякога са много лоши, Ейб.

— Белите също. А какво ще кажеш за белите, които нямат досиета? Какво ще кажеш, ако тук е дошъл един обезумял от ревност съпруг и е убил жена си и любовника ѝ? И няма нищо общо с Луис Бейкър?

Фло отново го погали по рамото.

— Нали каза, че проверяваш тази версия?

Той кимна.

— Е, провери всички възможности... и без това ще го направиш, нали?

— Ами ако междувременно Луис Бейкър убие Диз?

Фло дръпна ръката си.

— Аха — кимна тя. — Дойдохме на въпроса.

— Да. Фло, познаваш ме. Изобщо не мисля за тези расови дивотии. Може би трябваше да арестувам Бейкър. Може би се бавя, само защото е чернокож, а аз съм...

— Ейб, арестувал си стотици чернокожи.

— Да, но най-често, надявам се, след като съм имал поне малко доказателства.

— А тук нямаш никакви? Тогава това е причината, а не в расите.

Ейб поклати глава.

— Може би тъкмо затова трябваше да дойда тук. Искам да заключа кучия син, имам причина да го спипам, заканите и така нататък, но няма и троха истинско доказателство.

Фло се замисли и каза тихо:

— А и не си сигурен, че е кучи син, нали?

— Не. Почти сигурен съм, че е точно това. Просто не съм сигурен, че е извършил това убийство. Онова, което не знам, е дали искам да изложа живота на Харди на риск.

Фло застана пред него и дръпна главата му към гърдите си.

— Има ли друг човек, който толкова много да се тревожи дали прави каквото трябва?

Глицки изсумтя.

— Би трябвало да го прибера, нали?

Фло го притисна към себе си.

— Може би много други на твое място биха постъпили точно така.

Той се отдръпна и я погледна.

— Не мога да го направя, Фло.

— Знам — кимна тя. Отдръпна се и попита делово: — Е, какво виждаш тук?

— Това, което искам да видя — поправи я той, — е... добре, вратата може да е насилена, но някаква следа от игра на котка и

мишка... от това, че Ингреъм се е опитвал да се измъкне... Ето какво имам предвид. Той е седял тук и е знаел, че Бейкър може да дойде, за да си разчисти сметките с него. И тогава, ето го, Бейкър се появява. Ти какво би направила?

— Жената е била гола. Той е бил на леглото. Възможно е да не са го усетили.

Ейб поклати глава.

— Би внимавал, след като знае, че някой може да дойде, за да му види сметката. Човек не се отпуска толкова в подобен случай.

Фло се усмихна.

— Ти го правиш.

Но на Глицки не му беше до шеги.

— Не и в такава ситуация.

— А какво ще кажеш за следната възможност... Цялата предишна нощ той е мислил за това. Ляга за малко, за да подремне. Жената е в банята. Бейкър отваря вратата, но без много шум. Ингреъм се обръща, ала не се събужда. Жената продължава да се къпе и си мисли, че баржата се е ударила в кея или нещо такова.

— Добре, добре — каза Ейб.

— Бейкър влиза и застрелва Ингреъм в леглото. Жената несъмнено чува изстрела и излиза от банята, за да види какво става. Бам, бам, бам. Бейкър хуква и събаря лампата в тъмното. Оказва се, че Ингреъм още е жив. Става от леглото и излиза вън, на палубата.

Ейб въздъхна.

— За да го отнесе течението?

— Може би.

— А защо Максин е била с шината на врата?

— Не знам.

Фло нямаше отговор на този въпрос. Ейб бръкна в джобовете си и се върна до отворената врата. Луната се бе издигнала още и вече не беше така красива. Сега приличаше на сребърна монета, закачена над моста. Версията на Фло не беше сред десетте, до които той бе достигнал сам, и беше също толкова правдоподобна — или неправдоподобна — колкото и останалите. Истината можеше да е всяка една от десетте, както и предположението на Фло, или пък нещо съвсем различно. Много хора ги биваше да измислят версии. Доброто ченге обаче трябваше да намери доказателства, с които да подкрепи

версията си или — още по-добре — да намери улики и въз основа на тях да изгради версията си.

Фло застана зад него и го прегърна.

— Какво ще кажеш да хапнем някъде?

— Защо не? Не виждам нищо от това, което се надявах да открия тук.

Фло сложи длани на лицето му и затвори клепачите му с палци.

— Просто се опитай да запечаташ в ума си това, което си видял и почувствал тук, и когато ти потрябва, ако ти потрябва, всичко ще се намести.

Той усети близостта на тялото ѝ и я прегърна.

— Както ти... когато ми потрябваш.

— Аха — кимна Фло. — Точно така.

9

Понякога, когато Джони Лагуардия я чукаше така, Дорийн Биаджи се заставяше да мисли за началото на връзката им, когато смяташе, че той е толкова мил.

Беше излязла от магазина с нещо полуготово, защото нямаше време за истинска вечеря и защото нямаше много пари. Тогава някакви хлапета от квартала тръгнаха след нея и започнаха да ѝ се подиграват, както неведнъж досега. Наричаха я Дългоноска. Дорийн бе свела глава и се бе опитала да върви по-бързо. Бе се разплакала. Винаги се държеше толкова мило с хората. Защо непрекъснато се заяждаха с нея?

— Какво имаш на физиономията си, Дългоноске? Нос със зеле? Или носадела?

Ха, ха, ха. Дърпаха дрехите ѝ, подвикваха, опитваха се да измъкнат плика с покупките ѝ.

Тогава се бе появил този едър мъж, не много възрастен, който ги прогони и я изпрати до дома. Джони. Погледна го назад, през рамо — беше със затворени очи, поклащаше се напред-назад, не бързаше.

Засрамена от сълзите си, от вида си, искаше ѝ се само да му благодари и да се качи тичешком горе, в апартамента си. Но той бе толкова внимателен... или поне така ѝ се бе сторило тогава. Нежно избърса сълзите ѝ, заведе я в „Малкия Джо“ — тяхното заведение оттогава — за да я разведри.

Разкри се пред него. Разказа му как мрази себе си, заради големия си нос, всичко останало. А той отвърна (излъга, но пък беше толкова мил), че носът ѝ не е чак толкова лош и че след като не го харесва, би могла да си направи пластична операция.

А откъде една обикновена продавачка в книжарница би могла да намери пари за такава операция? Откакто бе завършила училище — вече ставаха три години — бе получавала само трохи и едва смогваше да си плаща наема, да се храни и да носи прилични дрехи. И не виждаше никакъв начин да се измъкне от мястото, където беше. Никъде. Параграф 22...

Сега той позабърза и Дорийн вложи малко старание — притисна се назад, може би, за да го накара да свърши по-бързо. Протегна ръка между краката си и прокара пръсти по тестисите му, а той изпъшка, което означаваше, че няма да се бави дълго...

Когато ѝ бе казал как може да стане, звучеше толкова лесно... Приятелят му, господин Тортони, би могъл да ѝ заеме парите за операцията. С новия си вид би могла да си намери по-добра работа и да получава повече пари, да върне заема, когато има възможност. Дотогава трябвало да мисли само за лихвата, а за нея тя щяла да е нищо, може би някаква си стотачка на седмица — когато Джони Лагуардия я убеждаваше да се съгласи и ѝ обясняваше какво блестящо бъдеще я чака, това наистина ѝ се бе сторило дреболия.

Мнението ѝ започна да се променя скоро след това. Операцията се оказа много успешна и тя заприлича на София Лорен като млада, само че това не ѝ помогна да си намери по-добра работа и след шест седмици, през които не си купи нищо, не успя дори да отиде на кино, се оказа, че не е в състояние да събере парите.

Джони, нейният защитник и приятел, когато тя беше „Дългоноската“, ѝ бе казал, че би могъл да осигури парите като увеличи вноските на другите клиенти, но било много рисковано и трябвало да получи все пак някаква сума в знак на добра воля.

Тя обаче нямаше нито цент.

Тогава той я бе стиснал там — за първи път някой я пипаше там — и ѝ бе казал, че това струва повече от стотачка на седмица.

Дорийн се дръпна, уплашена от този друг Джони и дори не видя как ръката му полетя нагоре и я удари толкова силно, че ѝ се струваше, че е разкървал лицето ѝ. И след това легна върху нея.

Спомняше си как после ѝ обясни, че нямала избор. Някой трябвало да плаща онези пари. Не искал тя да пострада и можел да я защити. Не я бил ударил, защото бил ядосан. Не бил ядосан, но тя трябвало да свери часовника си с реалността. Бил неин приятел...

— Исусе Христе и Йосифе! — изпъшкваше Джони всеки път, когато свършваше. Отпусна се върху нея и я обви с ръце.

Дорийн почувства тежестта му и заплака. Никога нямаше да събере толкова пари. Това нямаше да има край.

В „Екстра еспресо бара на Валехо“ от джубокса се носеше „Ти амо“ на Умберто Тоци, който пееше като италиански Джон Ленън. „Ти амо“ беше любимата песен на Анджело Тортони и когато беше в бара, я пускаше поне веднъж всеки час. Несъгласни нямаше, но никой друг вече не пускаше песента. Редовните клиенти, собственикът Сал Калканьо, келнерките — на всички им беше писнала. А песента беше хубава и доста време Джони също я обичаше.

Сега обаче, когато се приближи по тротоара към оградата, покрай хората, които пиеха кафе, капучино, бира или сокове, не се зарадва особено, че я чува, защото това означаваше, че Анджело вече е там и няма да има как да попита някое от момчетата защо го вика толкова скоро пак.

Не че имаше защо да се тревожи. Господин Тортони му беше кръстник. Освен това обаче му бе и работодател и съвсем определено не беше човек, с когото можеш да се шегуваш, а онази история предишната нощ — трябваше да обясни изчезването на Ингреъм, който дължеше още шестстотин долара — никак не го бе зарадвала. Джони също не се радваше. Досега никога не му се бе случвало подобно нещо. Ала така или иначе смяташе, че вече е обяснил всичко това.

Както винаги, господин Тортони седеше съвсем сам в дъното на залата, с гръб към стената, под плаката с наклонената кула, на малка бяла масичка. Две от момчетата играеха бiliarд. Джони им кимна и се представи на господин Тортони, който отпи глътка еспресо и му посочи с глава да седне до него.

— Искаш ли да ти поръчам нещо, Джони? — попита Анджело на италиански.

Беше удивително — колко тихо говореше този човек, колко крехък и дребен изглеждаше. Не бе нужно да крещиш, за да те чуят, физическата сила беше само част от това да разполагаш с власт... на това го бе научил господин Тортони.

Джони усети, че гърлото му е пресъхнало и каза, че би изпил чаша мандаринов сок. Анджело кимна на Сал Калканьо и след две секунди сокът беше на масата.

— Искали сте да ме видите.

Господин Тортони остави чашата си и извади къса пура. Джони му поднесе огънче, когато я мушна в устата си.

— Работиш много, нали? — попита Тортони през облак дим.

— Да, опитвам се — отвърна Джони.

— Така че може би... не, не може би, сигурен съм, че е недоглеждане.

Джони чакаше. Господин Тортони дръпна от пурата още веднъж. Джони отпи от сока. Някъде зад него тракаха топките за билиард. „Ти амо“ свърши и започна „Любовта ще ни свързва вечно“. Господин Тортони кимна на Сал Калканьо и той натисна копчето на джубокса преди Тони Тениле да изпее „... сега ми принадлежиш“. Започна „Воларе“, господин Тортони кимна с усмивка на Сал, после престана да се усмихва и се обърна към Джони.

— Е?

— Каквото и да е станало, ще го оправя — каза Джони.

— Не знаеш ли? Може да си забравил. Безпокойствата снощи, проблемът с Ингреъм...

Джони кимна, без да разбира накъде бие.

— Днес ми напомниха, че Ингреъм дължи петстотин... имам счетоводители, те следят тези неща.

Джони все още не виждаше къде е проблемът. Мислеше. Петстотин?

Господин Тортони сложи ръка върху неговата, мека като котешка лапа.

— Дорийн Биаджи — кимна той и отпи глътка кафе. — Това е дребна работа, Джони, но пък от друга страна не е. Ингреъм дължи петстотин, Дорийн дължи сто. Снощи не ти достигнаха шестстотин. Може би си се притеснил, сбъркал си...

Въпреки сока, гърлото на Джони бе сухо, когато преглъщаше. Как беше допуснал такава глупост! Беше лепнал стотачката на Дорийн на Ръсти, като му бе пробутал някаква дивотия, че процентът се е увеличил, за да се покриват разходите... по дяволите, Джони знаеше, че Ръсти все ще успее да намира още по сто долара на седмица. Беше започнал да смята дълга на Ингреъм като шестстотин.

— Е, събираш ли парите на Дорийн?

— Разбира се, както винаги.

Джони бръкна в задния си джоб и се молеше в портфейла му да има стотачка.

— Все още ли си притеснен, Джони? Нещо лошо ли се е случило?

Мадона миа! Сто долара на цяло. Извади банкнотата и я остави на масата.

— Не искам да ви разочаровам, господин Тортони.

Анджело Тортони прибра банкнотата и опря длан до бузата му.

— Не е много нещо, Джони — каза той. — Сто долара. Но принципът... прав ли съм?

— Абсолютно.

— Може би трябва да си вземеш бележник, за да си записваш. За да знаеш кой дължи шест и кой пет. И кой сто. — Дръпна от пурата. — Тази Дорийн Биаджи... след като ѝ оправиха носа трябва да е станала хубаво момиче, нали?

Господин Тортони се вторачи в Джони, за да е сигурен, че е наясно, че не може да скрие нищо.

— Знаеш ли, Джони — продължи той тихо, спокойно, — всички ние трябва да се грижим за бизнеса си. Твоята работа, изкушенията, когато работиш с пари в брой, без да се записва... знам какво е. Мислиш, че старият Тортони... — Усмихна се и кимна. — Да, стар съм, няма съмнение... та, мислиш, че старецът Тортони трябва да получава пет хиляди всяка седмица и щом като му ги даваш, значи си свършил работата си. Но, Джони, това означава да не се съобразяваш с моята част от работата. Може да си помислиш... не казвам, че го правиш, а само че знам какви са изкушенията и може да ти мине през ум... да ти хрумне да извиеш ръцете на някого, за да ти даде повече, отколкото искам аз. За да облекчиш някой друг, момиче, например.

Джони не можеше да каже и дума. Господин Тортони държеше пурата в дясната си ръка, която беше по-близо до него, и притисна наплюнчения ѝ край в дланта му.

— Знам, че чуваш какво ти говоря, Джони.

— Не бих направил такова нещо — отвърна Джони.

— Джони, вземам човек като теб и му се доверявам. Той представя интересите ми пред обществеността. Ако не оправдае това доверие, нямам нужда от него. Приближи се, Джони. — Пурата все още притискаше дланта му. — Ако сега те целуна, ти си мъртвец.

Джони преглътна и се опита да поеме въздух. Устата на господин Тортони беше на сантиметри от ухото му.

— Ако това продължава още — прошепна той, — трябва да се прекрати.

„Ти амо“ започна отново. Господин Тортони се отпусна на облегалката на стола си. Мушна сплескания край на пурата в устата си и го засмука.

— Обичам тази песен — каза той.

Франи вече не беше сигурна, че идеята Дизмъс да остане при нея е добра. Нещата се объркваха.

Малко по-рано беше готов да се прибере у дома си, защото изведнъж се бе разтревожил, че присъствието му може да я изложи на опасност. Просто не разсъждаваше нормално. Луис Бейкър нямаше как да направи връзка помежду им и тя му го бе казала. При нея Харди щеше да е в безопасност и повече нямаше какво да го обсъждат.

Сега обаче, когато приближаваше полунощ и тя лежеше на голямото си легло, Дизмъс седеше на масата в кухнята и вероятно гледеше през прозореца към улицата — правеше го всяка свободна минута откакто бе дошъл. Чакаше да се появи Луис Бейкър.

Просто не приличаше на себе си. Седеше там, с проклетия пистолет пред него на масата, пиеше кафе без кофеин и чакаше да му се обади Ейб Глицки.

А това май нямаше да стане тази вечер.

Дизмъс се бе появил към шест и половина, след като цял ден бе обикалял оръжейните магазини, възбуден, че бил доказал нещо — Ръсти Ингреъм наистина бил поръчал пистолет в някакъв магазин. Пистолетът му трябвал, за да се защити от Бейкър. Освен това Бейкър бил ходил в „Шамрок“, за да търси Харди, така че Харди се бе обадил на приятеля си Ейб Глицки с надеждата, че след като разполага с новата информация, Глицки ще има достатъчно основания да арестува Бейкър.

Франи не бе разбрала много добре.

— Какво като Ингреъм си е поръчал оръжие? Какво ти помага това?

— Проблемът на Ейб е Ръсти. Не са намерили трупа му и следователно той не е реална жертва, каквато е Максин Уиър.

— Може и да не е.

Харди бе поклатил глава.

— Трябваше да го видиш. Този човек изпитваше ужас.

— Това обаче не означава, че е мъртъв, нали?

Тогава той бе погледнал навън, към притъмняващата улица, сякаш се опитваше да намери точните думи.

— Не, не означава, разбира се. Само че Ейб има нужда от основания, за да арестува Бейкър. Това, че се е заканил, е без значение, предполагам, и Ейб не смята, че е задължително да има връзка между Максин Уиър и Бейкър.

— Възможно е тя да е била там и да се е изпречила пред очите му.

— Да. Така или иначе, трябва да дам на Ейб някакво доказателство, че Ръсти е имал основание да се страхува от Луис Бейкър и че не Ръсти, примерно, е убил Максин, поради неизвестен мотив.

— Извинявай, ако съм глупава, но не виждам как поръчаният от Ръсти пистолет потвърждава това.

— Първият извод е, че Ръсти не е притежавал оръжие. И че не е имало откъде да вземе.

Франи се замисли за миг и кимна.

— Да, така е.

— Разбира се. Ако е имал пистолет, не би си поръчал още един, нали?

— А защо този факт би трябвало да накара приятеля ти Глицки да се заеме с Бейкър?

— Ейб е мой приятел, а Луис Бейкър се кани да ме убие... и ще успее, ако Ейб не направи нещо, за да му попречи. Или аз самият. Опитвам се да накарам Ейб да погледне на всичко това с очите на ченге. Сега, според него, приятелят му се страхува от Бейкър основателно, но... няма доказателства и това му пречи да свърши истинската работа, а тя е да открие убиеца на несъмнената жертва, Максин Уиър. Искам да убедя Ейб, че параноята ми поне отчасти се основава на реални факти. Те на свой ред увеличават вероятността и Ръсти Ингреъм да е бил убит.

Но Ейб не се бе обадил. Двамата измиха чиниите и погледаха телевизия, после Дизмъс изпи една-две бири, окончателно изгуби търпение и започна бдението си пред кухненския прозорец.

Чу го да се разхожда, да шумоли с някакъв вестник.

Хвърли поглед към другата половина на леглото.

Мъжът ѝ, Еди, бе умрял преди четири месеца. Бе оставил празнина, която никога нямаше да се запълни, но тя вече бе свикнала с мисълта, че ще живее сама, ще роди и ще отгледа детето си сама, че някак ще започне нов живот сама.

Дизмъс я караше да мисли за Еди. Напомняше ѝ за Еди, както Еди ѝ напомняше за Дизмъс в началото, когато го бе срещнала. Казваше си, че трудностите се дължат на хормоналния хаос в организма ѝ през първите три месеца, но знаеше, че не е само това. Дизмъс бе влязъл в живота ѝ и тя го бе приела с радост. Сега дори дребните неща, като миенето на чинии и кафето сутрин, ѝ напомняха, че и това ще свърши. И отново ще остане сама.

Не, не беше само това. След кончината на Еди тя бе започнала да осъзнава смъртта. Опитваше се да преодолее натрапчивото усещане, че всичко и всички са се отправили към нея, а при Дизмъс това не беше само хипотеза, а съвсем реална възможност. Той бе убеден, че животът му е в опасност. Не страдаше от параноя. Тя също бе убедена в това.

И ако Дизмъс, както Еди, си отидеше от този свят, с него щяха да си отидат и всички потенциални възможности в живота им...

Когато телефонът иззвъня, тя се обърна на другата страна. Дизмъс вдигна слушалката след първото иззвъняване и тя го чу да говори — твърде тихо, за да различи думите. Трябва да е Ейб Глицки, каза си. Не разговаряха дълго.

Тресна слушалката силно и апаратът възмутено издрънча. Франи погледна часовника, доволна, че на сутринта нямаше да ходи на работа. Пак шумоленето на вестника.

Облегна се на вратата на кухнята, боса, увита с домашния си халат. Сърцето ѝ се сви за Дизмъс, който седеше прегърбен над кухненската маса, пред разтворения вестник. Отиде при него и сложи ръце на раменете му.

— Беше Ейб — каза той.

— Предположих.

— Не само по телефона. Той е ходил днес в бара при Моузес. Не е бил Бейкър. Подхвърли, че всички чернокожи сигурно си приличали.

— Не е честно. Трябвало е да каже на брат ми кой е.

— Защо? Търсел е мен. Знае, че работя там. Посещението му не е било официално. Попитал е Моузес дали съм там, той му е казал, че ме няма и Ейб си е тръгнал. Съвсем логично. — Въздъхна. — Сега вече наистина си мисли, че сънувам Луис Бейкър, което е и истината. Дори не ме изслуша за проклетия пистолет.

Тя започна да разтрива раменете му. Дизмъс се отпусна назад.

— За какво ти е този вестник? — попита Франи.

— Данните за прилива.

— Да не смяташ да ходиш за риба?

— Може да се каже. — И добави: — Това е приятно.

Дизмъс опря лакти на масата и отпусна глава на ръцете си, а Франи продължи да разтрива възлите по плешките му и по-меките мускули надолу. Дишането му се успокои, стана равномерно. Тя се наведе и прошепна в ухото му:

— Защо не поспиш малко?

Харди се надигна бавно, взе револвера, провери предпазителя.

— Добра идея — съгласи се той и се обърна към нея. — Мислиш ли, че мога да те прегърна?

Тя го обви с ръце и двамата останаха така.

— Внимавай, Дизмъс — каза Франи след малко. — Не искам да загубя двама мъже, които обичам, в една и съща година.

Нощта беше топла и лунна, всички ученици се бяха върнали в града — вече знаеха къде можеш да си намериш малко кокаин и да се приготвиш за купон. Парите течаха като вода, парите, които мама и татко даваха за учебници, за кино, за храна. Пари.

Пачката в джоба на Дидо беше дебела. Гърлото още го болеше от удара на Луис Бейкър. С това обаче щеше да се занимава по-късно — сега имаше работа. Продаваше по малко. Би могъл да продава много повече, но повечето от хлапетата тази вечер купуваха колкото да опитат за първи път, колкото за купона. По-нататък през годината щяха да идват по-малко, но пък те щяха да купуват по-големи дози, така че всичко беше наред. Който опиташе да се весели с кокаин, съвсем скоро просто не можеше да се весели без кокаин.

Лейс и Скокльо стояха отпред и чакаха колите, които спираха, за да питат дали има стока. Биваше ги да надушват клиентите, но въпреки

това не им поверяваше материала. Кой знае? Може би някое цивилно ченге щеше да прояви достатъчно ум, за да се сети да не дойде с понтиак, собственост на щата.

Не. За да контролира бизнеса, държеше стоката и парите при себе си и се разхождаше в другия край на „дяла“. Би било глупаво да допуснеш да се наредят на опашка. Усмихна се при мисълта — може би трябваше да отвори денонощна сергия?

Ставаше късно, вечерта вървеше към края си. Застана в сянката, която хвърляше къщата на Луис Бейкър и проследи с поглед студентчето, което се отдалечаваше към колата. Чу как момичетата се кискат на задната седалка. Колата потегли рязко, назад полетяха камъчета и парченца асфалт. Лейс застана до него.

— Може да приключваме за днес — каза Дидо. Гласът му още звучеше странно, пресипнало. Погледна стената на Бейкър, която отново беше бяла. Трябваше да се справи с този човек. Вечерта бе много добра, а можеше да е свършена, ако не беше тази история.

Извади пачката банкноти от джоба си, даде две от тях на Лейс и кимна към къщата на Бейкър:

— Мисли си, че ме е победил. А кой държи дяла?

Лейс мълчеше.

— Не те чух да отговаряш — подкани го Дидо.

— Какво искаш да кажа?

— Попитях кой държи дяла. — Не изчака отговора на хлапето.
— Ако решиш, че вече не съм аз, кажи ми да знам.

— Ти си — кимна Лейс.

Дидо вдигна някаква дъска и отиде до новия прозорец на Бейкър — лъскав черен правоъгълник на белия фон.

— Ето колко ме е страх от него — обяви той и замахна.

Дрънченето на счупените стъкла отекна в квартала и още преди да заглъхне, Дидо вече крачеше към другия край, за да посрещне Скокльо.

Лейс тръгна до него, като поглеждаше назад през рамо към къщата на Луис Бейкър. Очакваше вратата да се отвори и Бейкър да ги подгони.

По улицата минаха няколко коли, но не бяха клиенти. Никоя не спря пред Скокльо, който седеше на бордюра и чакаше.

— Стига толкова — каза Дидо и даде на Скокльо неговите две банкноти. Тримата тръгнаха назад през дяла, видяха, че всичко е наред.

Когато минаха покрай първата къща, някой повика Дидо по име. Спряха и се вторачиха в тъмнината.

— Продължавайте — махна Дидо на двете момчета. Тръгна към сенките, защото мислеше, че може да е някой от другите дялове, който ги е видял, че се прибират и иска да купи последната им стока.

Първият изстрел изтрещя страховито и улучи Дидо в корема. Лейс го видя как направи крачка назад. Изпъшка и извика:

— Ей!

Вторият го повали по гръб. След това не каза нищо повече.

— Мама! Мама, стани!

В предната стая гореше само една крушка, може би от шейсет вата, и осветяваше изпод жълтия абажур масичката с очукани ръбове край канапето. Когато обаче щорите бяха спуснати, отвън не се виждаше нищо. Мама беше облечена, но не се движеше. На пода до канапето се търкаляше бутилка шери.

Разтърси я за рамото и нещо убоде дланта му — даде си сметка, че е парче стъкло от тези, които се бяха посипали върху нея. След като не бе дошла на себе си при счупването на прозореца; нямаше голяма надежда да я събуди сега.

Трябваше обаче да излезе оттук, а тя имаше кола и ключове. Събудил го беше трясъкът от счупеното стъкло, после изстрелите събудиха целия квартал. Бейкър видя как навън се събират хора, как се опитват да направят нещо за Дидо. Само че вече никой не беше в състояние да направи нищо за Дидо.

Мама простена и се размърда. Опита да я разтърси по-силно, още веднъж, но не я събуди.

— Мамо!

От облегалката на канапето паднаха няколко парчета стъкло. Луис Бейкър клекна пред нея. Лицето му стана спокойно. Досега не бе погледнал към другата масичка, където се търкаляха ключовете, както бяха захвърлени.

Излезе навън и погледна за последен път тълпата, събрала се около Дидо. В далечината чу сирени. Тръгна нагоре по улицата,

гледаше право напред. Намери малкия додж на Мама и се мушна зад волана.

Запали двигателя и с това заработи и радиото — пееше Джеймс Браун. Остави го да работи, после мина покрай игрището, на което бе разгривал — оставяше всичко това зад гърба си, завинаги.

10

— Добре, даде ми телефонния си номер, а сега ми дай и адреса.

— Колко е часът? — попита Харди по телефона.

— Към шест и половина, там някъде.

Дойде Франи и застана на прага на кухнята. Разтриваше очи като малко дете.

— Кой е? — попита тя.

— Глицки. — После добави в слушалката: — Да, знам, че си ти. Какво има?

— Трябва ми адреса ти — каза Глицки. — Мислех си да мина да те взема, за да се разходим до Холи Парк. Един човек, който вчера се е бил с Луис Бейкър, е бил застрелян. Интересува ли те това?

Харди му продиктува адреса.

Глицки бе накарал Харди да остави револвера си у Франи. Бе му обяснил, че той, Марсел Лание и останалите полицаи на местопрестъплението имат достатъчно оръжия, за да спрат Луис Бейкър, ако реши да изскочи иззад някое дърво или да пропълзи зад някой камък, за да застреля Харди.

Спряха зад линейката. Наоколо се въртяха доста униформени, както и малка група цивилни служители, които се канеха да вдигнат трупа. Глицки и Харди приближиха, Глицки кимна на двамата, които тикаха носилката и вдигна чаршафа.

Видяха мъж по джинси и яке.

— Ей, Ейб.

Глицки кимна и представи Харди на Лание.

— Някакъв проблем ли има? — попита той и погледна часовника си. — След шест часа трупът все още е тук?

Лание сви рамене.

— Тукашните полицаи реагират светкавично.

— Как така дойде ти? Нали работиш само през деня?

Лание наведе глава.

— Почувствах се гузен. Миналата седмица играх много голф и останаха куп неща за довършване. Реших да не си ходя, докато не приключа с документите. Обадиха се и си спомних, че вчера щеше да идваш тук. Ей, чу ли за онзи надут тип, скапанякът със...

— Не сега, Лание. Какво е станало тук?

— Дълга, тежка нощ — отвърна Лание. — Да разпитваш тези хора е все едно да им вадиш зъби.

Глицки кимна към носилката.

— Нощта на този е била по-тежка, струва ми се.

Марсел изгледа Харди и попита:

— Е, защо е посещението?

Глицки обясни.

— Затова му се обадох — кимна Лание. — Знаех, че е идвал тук и реших, че може да има някаква връзка.

— Не знаех, че си се срещал с Бейкър — учуди се Харди.

— Понякога сервирам изненади. Гледах си работата, това е всичко.

— Трябвало е да го прибереш — отбеляза Лание. — Имам предвид Бейкър.

Глицки почеса началото на белега си под долната устна.

— Бих го направил, само дето трябваше да има в какво да го обвиня.

— Идва ми наум думата „убийство“ — подхвърли Харди.

Глицки го погледна и продължи да говори на Лание:

— Откъде знаеш, че Бейкър е убил този тук? Как се казва, между другото?

Лание погледна малкия си бял бележник със спирала в горния край.

— Джаксън Джеферсън Грант, по прякор Дидо. Чудя се защо майка му е пропуснала Линкълн. — Сбърчи вежди за миг и се сети: — Сигурно така се казва брат му... Линкълн Вашингтон Рузвелт Грант.

Глицки въздъхна съчувствено.

— Може ли да се върнем на въпроса защо, според теб, Бейкър е пречукал Грант?

Лание мушна ръце в джобовете си и обясни на Харди, че напоследък Глицки е станал сухар, без никакво чувство за хумор. След

това заговори по същество:

— Бейкър е излязъл преди два дни от кошарата и веднага се е сдърпал заради боята на онази къща. — Посочи я. — Ето там. Караницата е продължила и на следващия ден, а снощи Бейкър го е шамаросал пред очите на петдесетина души, които сами дойдоха да ни го кажат. Пак снощи, пет минути преди да го застрелят, Дидо чупи прозореца на Бейкър. Предполагам, че Бейкър се е събудил от шума, решил е, че му е дошло до гуша, видял му е сметката и е духнал.

— Видял ли го е някой?

— Кога?

— Когато е стрелял. Някой видял ли е как Бейкър стреля по този тип?

Лание погледна към небето.

— Стреляно е от тъмното. Хората са видели Бейкър минута-две след това. За мен е достатъчно.

— Да, достатъчно е — каза Глицки саркастично.

— Този тип е гад, Ейб. Излиза от затвора преди три дни и пречува двама души.

— Трима — обади се Харди. — Този тук, Максин и Ръсти.

Глицки почувства, че губи търпение.

— Не сме сигурни за Ръсти. Дори не знаем дали наистина е мъртъв или не. Не можем да докажем, че той е убил Максин, не сме сигурни, че той е пречукал този тук, не сме сигурни и че иска да пречука теб, Диз.

— Дидо е негово дело — обади се Лание. — Можеш да не се съмняваш.

Харди поклати глава.

— Ейб, странно е... Аз знам всичко това, а ти не.

— Напоследък Ейб е в лошо настроение — отбеляза Лание. — Това влияе на преценките му.

Тръгнаха към къщата на Бейкър.

— Намерихте ли оръжието? — попита Глицки.

— Не. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че по традиция трябва да бъде намерено нещо, което свързва убицеца с убийството.

Лание и Харди се спогледаха.

— Слушай, Ейб, ако искаш цялата работа да тръгне в друга посока, ще ти отстъпя случая. След като обаче няма извънреден труд и разноски, ще получат точно толкова, колкото плащат. Бейкър е кучи син и няма спор по въпроса. След като е пречукал Дидо, е отмъкнал колата на Мама и се е чупил, а аз имам предостатъчно основания да го прибера. Прав ли съм?

Глицки спря и огледа изподрасканите стени, закованите с дъски прозорци, осеяната с изпочупени стъкла площадка. Реши, че не бива да смесва случилото се на баржата на Ръсти Ингреъм със свадата между Луис Бейкър и покойния Дидо Грант.

— Прав си — каза той.

— И още как! — извика Лание.

След като бе дошъл на това място, Глицки реши, че си струва да направи опит да разбере кога се е прибрал Луис Бейкър в сряда вечерта. Да провери всичко. Може би наистина бяха прави. Може би наистина бе престанал да мисли като ченге.

Чужда територия. Луис Бейкър се чувстваше неспокоен.

Не беше спал много. Когато се качи в колата, знаеше къде отива. Към „Филмор“. Там никой нямаше да забележи един негър, да не говорим да го запомни или да го познава по име.

Беше спрял зад баптистката църква и бе оставил двигателя да работи, за да се топли, докато се покажеше слънцето. Не можеше да паркира на улицата. Ченгетата не се заглеждаха по номерата без причина, но при неговия късмет напоследък... нямаше да им връчва никакви официални покани. Щеше да поседи в колата на това място, а след като се покажеше слънцето, щеше да я зареже.

Беше гладен, но най-напред трябваше да намери някакво средство за защита — нож, пистолет, каквото и да е. Най-добре пистолет. Нямаше да им се остави да го пипнат, без да се съпротивлява. Твърде дълго бе чакал, за да излезе и нямаше намерение да се връща. Щеше да вземе някой със себе си или да си пръсне главата първи. Защото онова, в кошарата, не беше живот. Не бе и оцеляване. Беше прекарване на времето.

Сега, когато знаеше със сигурност, че са по петите му, нещата бяха ясни. Всичко бе както преди. Когато онзи, цветнокожият, дойде

вчера в квартала, при него, за да поговорят, това беше само подгряване.

Чувал бе за тези неща в затвора — как постъпват. Най-напред идват, за да те извадят от равновесие. След това те натикват обратно, веднага щом измислят за какво.

Сега, след като Дидо беше мъртъв, вече нямаше никакви съмнения. Каквото им трябваше им бе дадено в ръцете. Все едно. Това, за което си бяха говорили с надзирателя... за правия път, отиде по дяволите още на автобусната спирка. Ингреъм...

Слънцето се бе издигнало достатъчно високо. По-добре да тръгва.

Физиономията на Ингреъм се появи в главата му — надменна, ухилена, сякаш му казваше „ти няма да се усмихваш повече“. Затвори вратата на колата тихо и тръгна покрай оградата към тухлената църква. Позволи си да се усмихне. Кой беше мъртвец? Не той. Смей се, прокуроре!

Но пък другият, Харди, все още беше жив, нали? А той, Луис Бейкър, отново бе принуден да бяга, този път заради смъртта на Дидо, на Ингреъм, на който и да било друг. Не се съмняваше. Беше затънал и с двата крака.

Физиономията на Харди изтласка тази на Ингреъм. Харди, все още жив, се наслаждаваше на свободата си. Справедливо ли бе това? Правосъдие ли беше?

Знаеше, че няма да види по-добро правосъдие. Тръгна по улица „Филмор“ с ръце в джобовете.

Там имаше един магазин, на ъгъла, в който продаваха оръжия. Пистолет щеше да свърши работа. Разбира се, не можеше да го купи, но пък да открадне не беше проблем за Луис Бейкър.

Бяха в колата и се връщаха към къщата на Франи. Глицки покани Харди на барбекю у тях на следващия ден и това щеше да е първата им подобна среща от много години.

По пътя Глицки му разказа, че Мама имала тежък махмурлук и изглежда не разбрала повечето от въпросите, които ѝ задавал за Луис Бейкър. Все пак казала достатъчно, за да е ясно, че Бейкър може да бъде сред заподозрените за сряда вечерта. Прибрал се в къщата малко след като се стъмнило, не била сигурна за часа, но това означаваше

поне осем. Бил е освободен от „Сан Куентин“ в два следобед, а оттам до Сан Франциско бе по-малко от час с автобус. Казал й, че ще се отбие до града, за да свърши някаква работа.

— Каква работа може да е имал в града, госпожо — попитал Глицки, — след като е бил затворен цели девет години?

Тя не знаела отговора на този въпрос.

Харди бе убеден, че го знае и не се поколеба да го заяви пред Глицки, докато бяха в колата.

— Знаеш ли — каза Ейб, присвил очи от сутрешното слънце, когато свиха на изток. — Не че упорито отказвам да повярвам, че Бейкър е убил всички тези хора, но задачата ми е да намеря факти, които го доказват. Има разлика, нали?

— Моята задача пък е да остана жив, а и двамата знаем много добре, че този тип е убиец. Можеш да се съ согласиш, че е убил поне един от тримата.

— Може би.

— Хайде, Ейб, не разбираш ли за какво става дума?

Глицки стисна кормилото.

— Диз, разбирам, че става дума за „типичния заподозрян“. Това е обикновено чернокож бивш затворник, знаем, че почти всички стават рецидивисти, той няма семейство и...

— О, спести ми го.

Глицки вдигна ръка.

— Не казвам, че го съжалявам. Търся факти, това е. Той е боклук, съгласен съм. Няма работа, няма шанс да си намери. Не може да не кривне от правия път, защото така е свикнал, това е единственото, което умее да прави. Все пак, не бива да му се приписват всички убийства, които са извършени недалеч от него.

— Добре, ако следващият убит се случи да съм аз, направи ми услуга и го остави на мира.

Отново свиха на запад и излязоха от магистралата.

— Диз, ако съпругът на Максин не беше такъв чудесен кандидат заподозрян, щях да отделя по-голямо внимание на Бейкър. Дори не мога да установя дали Бейкър е бил на баржата.

— А съпругът бил ли е?

— Още не знам.

— Много убедително. Следващият ход е да разпиташ Хектор Медина.

— Кой е Хектор Медина?

Харди му разказа за Медина и Ингреъм, за срещата си с него. Глицки се замисли. Зави по „Дивисадеро“ и поклати глава.

— Връщаш се към основните неща. Тъкмо това е проблемът ми с Бейкър.

Харди знаеше какво ще последва.

— Трупът на Ръсти Ингреъм. Къде е? Минали са само два дни. Три. Може чисто и просто да е избягал. Дори още не е обявен за изчезнал. Мисля, че Уиър е застрелял Максин, решил е, че Ръсти е мъртъв и си е тръгнал... Сега може би се крие някъде...

— Тогава защо не ми се обади? Имахме уговорка, нали ти казах? Заради нея отидох там.

— Провери ли съобщенията по телефона?

— Да, няколко пъти. Последният беше след като се чух с теб тази сутрин.

— Да... тук си прав, признавам. Би трябвало да ти се обади.

— Благодаря.

— Защо обаче няма труп? Претърсихме целия канал.

— Може да е отнесен в залива. Проверихте ли тази възможност?

— Дори не знам как да го направя. Ресурсите ни, особено напоследък, са силно ограничени. Видя ли след колко време откараха Дидо в моргата? Както и да е, течението в канала не ми се струва достатъчно силно. Снощи бях там, видях го.

— А ако ти покажа, че е достатъчно силно?

— Тогава твърдението ти за Ръсти Ингреъм ще звучи по-убедително. Ще мога да се заема с проблема официално. Така или иначе, Лание е твърдо убеден, че Бейкър трябва да бъде прибран.

Спряха пред къщата на Франи.

— Все още се безпокоя за едно — каза Харди.

— Какво?

— Луис продължава да е на свобода. Мисля, че през последните три дни е пречукал всички, които е искал да види мъртви, освен един особен глупак. — Тресна вратата, наведе се към прозореца и добави:
— Мен.

Харди лежеше на одеялото и гледаше ясното синьо небе, опрял глава в скута на Франи. Една приятелка, Синди някоя си, току-що бе изпяла песен на стария Джексън Браун, в която се казваше, че трябвало да събереш мъката и да я оставиш на тротоара, за да я прибере боклукчията...

— Ще ми се — каза Харди.

— О, престани! — възкликна Франи и го тупна по главата. — Колко дни като този прекарваме, че да си позволяваш да ги разваляш? Беше страхотно, Синди, нищо че Дизмъс се цупи.

— Ей, песента ми хареса — оправда се Харди и се надигна. С кобура под мишницата се чувстваше като абсолютен глупак, но нямаше намерение да се появява на публични места, като парка „Голдън Гейт“, и да рискува да се натъкне на...

Така че въпреки топлия ден, върху ризата си беше сложил старото синьо и бяло яке на покойния ѝ съпруг.

— Само това трябва да прави човек с неприятностите си — обади се Синди. — Да ги пусне да си вървят. Каквото има да става, да става.

Утешително, колкото и оригинално.

— Не би трябвало да се чувстваме чак толкова зле — заяви Франи. — Виж къде сме в момента.

Бяха в Шекспировата градина в парка и лежаха върху одеяло, сега осеяно с остатъците от обяда, който Синди бе донесла за Франи. Имаше много приятели, които непрекъснато правеха приятни неща за нея. Харди знаеше, че тя е такъв човек. Той и Синди бяха изпили по няколко глътки „Кианти“ от сламена бутилка, но Франи не се отказа от безалкохолната диета, която спазваше заради бременността си. Лек бриз поклащаше върховете на дърветата.

Синди засвири някакви акорди на китарата си. Харди смяташе, че Синди е хубава. Приятна. Но не беше Франи. Не беше дори бледо подобие. Повечето от хората на възрастта на Франи му се струаха

много по-млади от него самия, което, разбира се, беше самата истина, но с нея никога не се замисляше за това. Синди, с малкото си вирнато носле и китарата изглеждаше по-близо до годините на тийнейджърите, които играеха с едно фризби в другия край на поляната, а не на двайсет и пет годишна жена.

Харди отново отпусна глава в скута на Франи и каза:

— Права си. Виж къде сме.

Синди засвири нова песен и Харди затвори очи сънливо. Почувства ръката на Франи върху гърдите си, върху емблемата на якето. Може би си мислеше за Еди. Прогони мисълта от ума си. Той беше тук и Синди бе права. По дяволите оригиналността. *Que sera sera*. Но това за него означаваше нещо друго. Несъмнено Синди... а може би и Франи... си мислеха, че Джексън Браун е старец. А какво биха казали, ако „Пейшънс енд Прюдънс“ запееха „*Que sera sera*“ в Топ туенти? Самият той беше четиригодишен, като се бе появила песента, но я помнеше...

Когато отвори очи, Синди я нямаше. Хлапаците вече не играеха фризби. Вятърът бе утихнал.

— Здравсти! — усмихна му се Франи.

— Спах ли?

— Около час.

— Къде е Синди?

— Тръгна си. Поръча да ти кажа довиждане. — Мушна ръце под тила му и повдигна главата му. — Искаш ли да станеш? Схванах се.

— Можеше да ме събудиш.

Франи се изправи и се протегна.

— През последните няколко нощи почти не спа — отвърна тя. — Полагаше ти се малка компенсация.

— Невероятно. Обикновено не правя така.

Франи сви рамене и започна да сгъва одеялото.

— Е, сега го направи.

— Надявам се, не съм обидил Синди.

— Тя те харесва.

— Защо? Какво съм направил? Заспах. Мрънках заради песните й.

Франи престана да сгъва одеялото и го погледна.

— Дизмъс, ти си ти. Не играеш игри. Правиш каквото правиш, но не се стремиш да впечатляваш околните. Ти си това, което си. Според мен, това е чудесно. Трябва да го знаеш.

— Добре.

— А сега пък се смути.

Харди се облегна на дървото. Очите на Франи блестяха в светлозелено под разкошната ѝ червена коса. Макар че бременността ѝ не личеше, тялото ѝ бе наедряло и Харди вече не можеше да види в нея някогашното крехко момиче, което бе подкрепил, когато припадна на гроба на Еди.

— Страхотна си — каза ѝ. — Гордея се с теб.

Тя знаеше какво има предвид. Очите ѝ сякаш всеки миг щяха да се наляят със сълзи, но Франи се овладя, сбърчи нос и успя да се усмихне.

— Върви да събереш мъката си. Боклукчията идва утре.

Харди почувства как нещо в него се преобръща. Погледна през клоните на дърветата и се опита да разбере какво е то.

— Тяло?

— Нещо, което напомня тяло.

— Тоест, мъртвец.

— Да, мъртвец.

Пико Моралес поклати глава. Пико беше уредник на аквариума „Стейнхарт“, който също беше в парка „Голдън Гейт“. Харди бе оставил Франи в японската чайна и се бе отбил да види приятеля си, който работеше всеки ден, освен неделя. Стояха зад аквариумите на тропическата секция, осветени в синьо. Зад стъклата се виждаха флуоресциращи червени, сини, жълти и зелени рибки, които се носеха плавно или се стрелкаха от камък на камък. От другата страна се нижеше безкрайна върволица хора с хипнотизирани лица.

— Нямам представа — поклати глава Пико.

— Хайде, Пико, морската вода е твоя живот.

— Но не и трупове.

Минаха няколко аквариума по-нататък.

— Трябва ми нещо, което би се държало като човешкото тяло в морската вода. Което би плувало по същия начин.

— Нещо гумено, например?

— Не знам. Въпросът е да не му влияе вятъра.

Пико записа нещо на листа, прикрепен към един от аквариумите.

— Какво видя? — попита Харди. И двамата се вторачиха в аквариума.

— Виждаш ли малкото петънце под окото на тази ангелска риба? Трябва да се наблюдава, това е. Напоследък имаме случаи на такъв рак или може би някаква гъба. Не знам какво е. Анализираме тропическата вода.

— Имате тропическа вода?

Пико се изправи.

— Нали сам каза, че морската вода е моя живот. Може да е всичко. Ако получим отровена с цианид партида, проблемите могат да се проявят и в следващото поколение.

— Цианид?

Пико продължи към следващия аквариум.

— Тропическите ловци често използват цианид по рифовете.

— Цианидът не убива ли рибата?

— Убива я. Сърцето ми се къса. След сто години може да не останат никакви рифове. Не се шегувам. Цианидът убива и коралите. Но... — той вдигна пръст нагоре — някои от по-издръжливите малки дяволи оцеляват и могат да донесат цяло състояние. Затова е и цялата работа.

— И вие купувате риби от такива типове?

Пико го погледна.

— Мислиш, че бихме подкрепили подобна гадост? Подбираме снабдителите си много внимателно, но понякога идва по някой и друг отровен екземпляр. Поне така си мислим. Като видя ангелска риба с „насинено“ око, започвам да се чудя.

Влязоха в залата, която Харди познаваше най-добре, недалеч от кабинета на Пико. Там имаше огромен бетонен резервоар, чийто ръб се издигаше на метър от пода. Той, Пико и други доброволци бяха разхождали в него големи бели акули с часове. Големите бели акули не можеха да дишат, ако не се движат във водата, а тези гиганти почти винаги идваха от рибарските лодки травмирани до смърт. Досега нито една не бе оцеляла, но мечтата на Пико беше да отгледа бяла акула в аквариум за първи път.

Двамата седнаха на бетонния ръб на резервоара. Пико извади цигара от джобчето на ризата си и я запали.

— Нали знаеш какво всъщност представлява човешкото тяло? Торба морска вода.

— Най-много харесвам поетичната ти страна — отбеляза Харди.

— Истина е. Химически погледнато съставът е почти същия.

— Добре.

— Така че едно тяло, което плува в морска вода, е като част от нея. В сладката вода е различно... там нещата зависят от въздуха в дробовите, от насищането на тъканите с вода и така нататък. Тялото може да потъне или да остане на повърхността. В солена вода обаче специфичните плътности са толкова близки, че почти винаги плува. Можеш да излееш малко оцветител и да видиш накъде ще отиде — същото е.

Харди ритна с пета бетона.

— Не. Вятърът или минаваща лодка могат да променят посоката. Трябва да плува, но не на повърхността.

— Аха! — възкликна Пико и скочи на пода.

— Какво? — попита Харди.

Пико протегна ръка зад вратата и откачи един от неопреновите костюми, които стояха там за доброволците, които се занимаваха с акулите.

— Най-близкото нещо до човешкото тяло е човешкото тяло. Облечи това и виж накъде ще те отнесе водата.

Как бе възможно нещата да са толкова заплетени? — питаше се Ейб Глицки, докато караше по магистралата покрай парка „Кендълстик“, извън града и извън юрисдикцията си, за да поговори с един бивш полицай, чиято връзка със случая беше незначителна. Поклати глава. Фло беше права — влагаше прекалено много старание. Искаше да обърне всички подмолни камъни, за да е напълно сигурен, че няма да обвини не когото трябва.

Един от първите му случаи беше Харун Палави, вносител на килими от Иран, дошъл в страната преди седем месеца. Беше убил жена си и роднините ѝ, с които живееха заедно. Съседите ги бяха слушали как си крещат със седмици. Глицки бе разпитал Харун и се бе

оказало, че той няма алиби — твърдеше, че е работел сам в склада си. Нямахте други вероятни извършители. Отпечатъците от пръстите на Харун бяха открити навсякъде по оръжието на убийството и той се бе опитал да обясни факта с това, че когато влязъл, взел захвърления край трупа на жена му пистолет. Бил уплашен. Помислил, че убиецът все още е наблизно.

Глицки бе арестувал Харун. От някаква съседка, също иранка, разбрал, че жена му ѝ се оплаквала от живота си в Америка и искала да се прибере у дома. Харун тормозел нея и родителите ѝ. Тогава Глицки бе сметнал, че е опявала на мъжа си и в един момент той не е издържал. Нямахте представа що за хора са иранците, но знаеше, че са отмъстителни, око за око, и че животът няма голяма стойност за тях. Освен това Харун не се бе постарал да научи английски както трябва.

Бяха осъдили търговеца на килими на петнайсет години затвор, плюс още две за пистолета, за убийство в състояние на афект, от които той бе излежал три дни — тогава го намериха на пода на килията му с пукнат череп и счупен врат. Беше се хвърлил върху бетона с главата надолу от втория ред нарове. Глицки смяташе, че това е ефективен начин да сложиш край на живота си, макар че не всички имаха куража или въображението да прибегнат до него.

Това щеше да е краят на случая, ако след два месеца още една иранка от същия район не бе намерена мъртва и не се бе оказало, че съдружникът на Харун, Ревин Манис, не можел да понася жените да му отказват. При разпита бе станало ясно, че съпругата на Харун била заплашила да каже на мъжа си за опитите му и той я убил, за да не пострада репутацията му и да не загуби бизнеса си. Тъй като родителите ѝ също били там, наложило се да премахне и тях.

Това бе най-тежкият момент от кариерата на Глицки като полицай, защото той си даваше сметка, че предразсъдъците му са убили невинен човек. Не искаше нещо подобно да се случи пак...

Сви по разклона към Сан Бруно и се върна назад, за да потърси адреса. Кварталът беше индустриален, предимно лека промишленост, вклинен между Ел Камино Реал и магистралата.

Не искаше да прави прибързани заключения за убиеца на Максин — все още имаше притеснения — и трябваше да дойде дотук, защото лабораторията не бе готова с изследванията, а Харди бе споменал за възможната връзка между Хектор Медина и Ръсти

Ингреъм. Струваше му се пресилено. Имаше жертва на убийство и, ако се съдеше по статистиките — най-добрият възможен заподозрян, отхвърленият съпруг. Ако някога напишеше книга за убийствата, щеше да започне с главата за семействата. Останалата част нямаше да е много дебела.

От лабораторията обаче още не бяха дали резултатите от баржата на Ингреъм, така че засега не беше възможно да докаже присъствието на Рей Уиъртам. Бе доста сигурен, че ще го докаже, а след това просто щеше да отиде при Рей да го арестува. Делото едва ли щеше да е съвсем леко, но повече от това не би могло да се желае.

За Ръсти Ингреъм Ейб Глицки искаше да вярва, че се крие някъде от ревнивия съпруг. Не можеше обаче да не признае, че и Харди имаше право — Ръсти би трябвало да му се обади. Разбира се, докато не откриеха тялото му или не установяха някаква убедителна причина за изчезването му, Ръсти официално оставаше жив и — а това беше по-важно — не можеше да се смята за жертва на убийство. Следователно не влизаше в задълженията на Глицки. Животът и без това бе предостатъчно сложен.

Беше открил телефонния номер на Медина в указателя и се бе обадил, за да си уговорят среща.

— Значи педалът се е разприказвал, а? — бе казал Медина по телефона.

Глицки нямаше представа за какво говори.

— Искам да се срещнем във връзка с Ръсти Ингреъм.

Смях.

— Това също. Всеки си намира майстора. Добре, мини при мен, нямам какво да крия.

Пред къщите бяха паркирани коли, по улицата имаше петна от машинно масло, навсякъде наоколо се търкаляха капачки от бутилки, кутии от бира и счупени стъкла. Беше горещ, тих, миришещ на бензин следобед. Четирите дървета на улицата бяха останали без листа. На ъгъла се виждаше изоставен жълт училищен автобус с изпочупени стъкла, по капли. Небето изглеждаше ниско, оцветено в белезникаво синьо.

Медина бе облечен с изпоцапана бяла фланелка и възшироки зелени панталони. Миеше колата си в предния двор, а край него се въртеше момиче. Още нямаше двайсет. Едноетажната къща някога бе

боядисана в зелено с жълти кантове, но след десетилетие ярките цветове изглеждаха мръсни и потискащи.

Глицки слезе от колата, а Медина избърса ръцете си в една гюдерия. Момичето дори не вдигна поглед — продължи да бърше предното стъкло с насапунисана гъба. Медина прекоси двора и посрещна Глицки край колата му, на тротоара.

— Предпочитам да не говорим пред Мелани — обясни той, без да подаде ръка.

Глицки се облегна на колата.

— Объркваш ме — каза той.

Медина, нисък и набит, продължаваше да премята гюдерията в ръцете си.

— Не е нужно да играеш игри пред мен. Някога бях ченге.

— Разбира се, помня те. Знам, че си пострадал. Каква игра мислиш, че играя?

— На добрите и лошите, а?

Глицки се озърна демонстративно.

— Има ли тук още някой, когото не виждам?

— Татко, къде има още сапун? — извика момичето.

Медина се обърна.

— Там, в кофата, скъпа. Отиди до кофата. — Погледна Глицки и добави: — Дъщеря ми. Доста е разсеяна.

Глицки я проследи с поглед, докато отиде до кофата, изстиска гъбата и се върна, после пое дъх и заговори:

— Тук съм, защото си се срещал с мой приятел, Дизмъс Харди, който спомена, че през последните няколко седмици си имал вземане-даване с Ръсти Ингреъм. Ръсти е изчезнал и реших, че може да ме насочиш по някаква следа, ако случайно ти е казал къде отива.

Медина тръсна глава, сякаш за да я избистри.

— Харди ми каза, че Ингреъм е мъртъв.

— Харди прави прибързани заключения. Нещо се е случило на мястото, където живее Ръсти. Намерихме малко кръв, която е от неговата група, но няма труп. Може да е жив, може да е отишъл някъде.

— По дяволите! — изруга Медина.

— Защо по дяволите?

— Защото не е мъртъв, ето защо.

— Е, може и да е. Просто не сме сигурни. Така или иначе, понеже сте разговаряли...

— Не сме. Казах на приятеля ти, че не съм говорил с Ръсти.

— Според него, ти си му се обаждал.

Мъжът пристъпи от крак на крак и се загледа някъде над рамото на Глицки. Ейб го изчака.

Медина се обърна назад и повика дъщеря си по име. Тя престана да мие и послушно вдигна очи към него.

— Искаш ли да влезеш и да ни донесеш две бири? — попита я той. После кимна и отиде да седне на сянка, върху стъпалата пред къщата. Глицки го последва, доволен, че ще се скрие от горещината. Когато Мелани се появи, Медина тупна с ръка до себе си и момичето седна. Той отвори едната кутия, подаде я на Глицки, после отвори втората и даде на дъщеря си да отпие глътка.

— Не съм разговарял с него. Можеш да ми вярваш или да не ми вярваш, все ми е едно. — Глицки отпи. — Обадох му се, но затворих. Нямахме смисъл. Каквото и да му бях казал след всичките тези години, щеше да е все едно.

— Добре... — Глицки не знаеше накъде бие.

— Искам да кажа, че нямаше защо да се занимавам с Ингреъм. Реших, че ако искам да направя нещо реално, вместо да се чувствам като скапан... — млъкна, за да намери точната дума — ... импотент, трябва да изпържа друга риба. — Понеже Ейб не попита нищо, добави: — Говоря за Тредуел.

— Кой е Тредуел?

— Тредуел. Педерастът, който иска да накисне Валенти и Рейнс.

— Тредуел — повтори Глицки. — Има ли тук някаква връзка, която не схващам?

Медина избърса потта от челото си с гюдерията.

— Работата е в това, че гадният номер, който на времето ми погоди Ингреъм, сега се повтаря. Гледам си работата и се грижа за Мелани, доколкото мога. След като жена ми ме напусна... заради онази история, съм сам. Гневът не ме е оставял нито за миг. — Алуминиевата кутия изпраця в ръката му. — Хрумна ми да си разчистя сметките с Ингреъм. Затова му се обадох.

— А какво общо има Тредуел?

Медина присви очи и вдигна кутията към устата си. Печелеше време.

— Нищо. Тредуел няма нищо общо.

— Хектор, ти заговори за него, не аз.

Медина стисна кутията отново и се втренчи в нея.

— Реших, че ако поговоря с Тредуел, ще направя добро на Валенти и Рейнс. Ингреъм беше стара история и нямаше смисъл да се занимавам с него.

— Значи си говорил с Тредуел.

— Да.

— За Рейнс и Валенти?

Кимна.

— Опитах се да го убедя да ги остави на мира. Да се откаже от обвиненията в полицейска бруталност и дискриминация спрямо обратните.

— И?

— Нищо — отвърна Медина. — Абсолютно нищо. Изслуша ме, докато му обяснявах какво е да те обвинят в безумия и как след това не можеш да се измъкнеш... после ми каза да вървя на майната си и толкова.

Глицки погледна Мелани, после към хлапето, което мина по улицата на скейтборд. Нещо не му беше ясно.

— Тогава защо се притесняваш, че Тредуел може да се е разприказвал? Когато ти се обадох, ти каза: „Значи педалът се е разприказвал“. Помниш ли? Какво имаше предвид?

— Не знам. Реших, че може да ме накисне за нещо... че съм влязъл в дома му незаконно или нещо такова. Веднага щяха да му повярват, щом става дума за мен.

Глицки се замисли за момент, допи бирата.

— Значи нищо не знаеш за Ингреъм.

— С него не съм разменил и дума. Това е божията истина.

Глицки стана и се протегна.

— Ето какво, Хектор — каза той, — бил си в занаята и знаеш. Когато хората не ти казват истината, се появява едно особено чувство. Може и да не лъжат в точния смисъл на думата, но все пак усещаш нещо.

— Изобщо не съм говорил с него!

Мелани се залепи за баща си. Той я потупа по крака, притисна я до себе си и се вторачи в Глицки.

— Това го казваш ти. Между другото, за протокола, спомняш ли си къде беше в сряда вечерта, преди три дни?

Медина дори не се замисли. Помнеше.

— Тогава бях на работа две смени една след друга. От осем до четири и от четири до полунощ. Записано е в дневника.

Глицки кимна.

— Разбира се.

Медина пак потупа дъщеря си, този път по главата.

— Хайде сега да измием гумите, скъпа. — Тя скочи и изтича до кофата. — Слушай, трябва да се грижа за детето си. С това се занимавам. Водя скромен живот и не искам неприятности.

— Въпреки това отиде при Тредуел.

Медина погледна към бялото небе и си допи бирата.

— Понякога човек трябва да прави и по нещо за душата си. — Посочи с жест мрачната околност. — Мислиш ли, че това тук е достатъчно?

Ейб се огледа и благодари на Хектор за отделеното време.

Когато стъпи на магистралата, Глицки отвори прозорците на колата и се остави да го продуха вятърът. Приказките на Хектор Медина за душата звучаха убедително, колкото приказките на някой индустриалец от химическата промишленост за околната среда. И след като бе способен да наруши спокойния живот, който водеше с дъщеря си, заради душата си, колко ли по-добре би се почувствал, ако си бе разчистил сметките с Ръсти Ингреъм? Ето това вече щеше да е грижа за душата.

Естествено, в дневника бе записано, че Хектор Медина е бил на работа, така че имаше алиби, но пък алибитата можеха и да рухнат. Името му фигурираше на хартия, но Глицки се питаше дали някой го бе виждал в действителност. От друга страна, дори и да не бе мърдал от работното си място, не беше нужно кой знае какво въображение, за да си представиш, че Медина познава хора, които са готови да вършат лоши неща — за да върнат услуга или срещу пари в брой.

Сега бяха налице двама души, от общо тримата заподозрени, които имаха мотив да видят сметката на Ръсти Ингреъм. Ако, разбира се, Ръсти Ингреъм беше мъртъв. Може би Харди щеше да открие нещо...

Реши, че всичко зависи от лабораторията. Ако установяха, че някои от отпечатъците, влакната или космите на баржата са на Рей Уиър, би могъл да го арестува. Ако намереха доказателства, че Бейкър или Медина са ходили там... Тогава, дори и без труп, Глицки щеше да се съгласи, че съдбата на Ръсти по-вероятно не е била завидна. Може би същата участ очакваше и Харди?

При излизането си от затвора Луис Бейкър бе получил полагащите му се двеста долара. Боята, стъклата и храната, които беше купил за къщата на Мама, му бяха излезли малко повече от сто и шейсет. Беше й дал още десет за маратонките. Билета за автобуса до дома и някои други дреболии му струваха още десет, а закуската тази сутрин беше три и петдесет.

Оставаха му дванайсет долара. Нямаше къде да отседне, все още нямаше пистолет.

Сега положението беше доста по-различно от някога, преди да влезе в затвора. Всички зложни къщи имаха решетки на прозорците. Проводниците на алармените системи се виждаха и с невъоръжено око и макар и да умееше да си служи с шперцове, всъщност не беше специалист по тази част. Нововъведенията го караха да бъде предпазлив.

Истината обаче бе, че имаше нужда от пари и от оръжие. Нямаше да се остави да го приберат отново, дори и само за разпит. Ако се опитаха да го ликвидират, щеше да вземе неколцина от тях със себе си. Мислеше за надзирателите, за Ингреъм, за Харди... за всички, които му бяха погаждали мръсни номера. Може би дори щеше да е забавно да стреля по тях, да се освободи от гнева си. Бързо и лесно. И без това не му се очертаваше кой знае какъв живот на свобода.

Магазинът беше малък, за напитки. Наблюдал го бе в продължение на два часа — неголям, постоянен поток клиенти. Преди да отвори, витрините бяха защитени с решетки, но те сега бяха нагънати като акордеон в двата края.

Луис влезе в полутъмния магазин от огряната слънчева улица. Беше доста сигурен, докато стоеше отвън, но сега, когато беше вътре, вече не се съмняваше. Мястото бе такова. Бял човек, който държи магазин в такъв квартал, би трябвало да има пистолет под тезгяха, но все пак е рисковано да се обзаложиш. Щом обаче видя календара на Националната оръжейна лига над хладилните шкафове, беше готов да извади всичките си пари.

Влезе и видя, че тезгяхът е дълъг около пет метра и е вдясно, покрай стената. Човекът зад него беше на около петдесет и пет. Седеше на стол зад касовия апарат и Луис му кимна приятелски. Беше изчакал магазинът да остане празен, но не бе направил и крачка навътре, когато отпред спря полицейска кола и от нея слезе ченге със синя униформа.

По дяволите!

Луис отиде в левия заден ъгъл на магазина. Трябваше му нещо дълго и сравнително тежко. Ченгето отвори един от хладилните шкафове и заоглежда газирани напитки.

Не ти трябва да започваш с ченгето, особено когато партньорът му чака отвън. Ако беше само един, може би щеше да успее да го издебне отзад и да го свали на земята, но не и този тук — собственикът вероятно щеше да го застреля, а ако не той, партньорът.

Луис продължи да оглежда рафтовете, сякаш търсеше нещо, и си мислеше, хайде, хайде, хайде... Най-накрая полицаят взе бутилка „Севън ъп“ или каквото там пият полицаите и отиде до тезгяха.

Трябваше да се забави още минута-две, но не повече, за да не предизвика подозрения. Бръкна в джоба си и се престори, че си брои парите. Беше добра идея да покаже, че има пари. Трябваше да ги преброи, за да види дали ще му стигнат да купи каквото иска.

Чу, че касовият апарат издрънча. Добре, време е. Протегна ръка най-горе и взе бутилка „Галиано“. Сякаш беше направена специално за такива работи.

Само че ченгетата все още бяха там, в колата пред магазина. Луис погледна натам и отбеляза:

— Много блести навън.

Собственикът се обърна нататък и леко примижа. Ченгето откъм магазина вдигна кутията към устата си. В другия край на тезгяха Луис видя слънчеви очила. Хайде, карай, мислеше си. *Карай!*

Човекът зад тезгяха бе взел бутилката и вече набираше цената. Луис си сложи чифт слънчеви очила и се заглежда в огледалото над щанда. Ченгето говореше нещо на партньора си и двамата се смееха. *Разкарайте се, по дяволите. Чупката.*

— Това ли е всичко? — попита собственикът.

Луис се приближи, без да сваля очилата. Колата отвън избръмча, включи на скорост. Той се усмихна.

— Ще взема и очилата.

Мъжът бе сложил бутилката в книжен плик, а Луис хвърли пред него няколко банкноти.

Онзи се наведе, за да ги вземе и каза:

— Струва ми се, че не са д...

Не успя да продължи, защото Луис замахна и го удари по лявото ухо. Прескочи тезгяха още преди собственикът да се свлече на пода. На пирон отдолу висеше револвер с къса цев. До него имаше и кутийка патрони. Луис мушна оръжието и патроните в джоба на панталоните си, удари касовия апарат, за да се отвори и взе всичките банкноти. Вдигна преградата и под нея намери две по сто и пет по петдесет. После подритна с крак главата на падналия. Нямахше да се свести през следващите трийсет секунди, което беше повече от достатъчно. Прескочи отново тезгяха, отиде до вратата и се огледа в двете посоки. На петдесет метра нямаше никой, така че излезе, с ръце в джобовете и тръгна вдясно. На ъгъла сви и се отправи към „Филмор“ и колата на Мама.

След като се канеха да го заковат за две убийства, този жалък обир на магазин нямаше да окаже голямо влияние върху присъдата, а той подобряваше възможностите му, което е най-важното условие, за да оцелееш — малка преднина. Това и да знаеш на кого да видиш сметката най-напред.

— Шегуваш ли се? — извика Ейб Глицки. — Шегуваш ли се!?

Техникът, млад филипинец, може би на двацет и шест, сякаш се засрами.

— Такива са заповедите, сър.

Ейб вдигна ръка и се хвана за челото. Отстъпи назад, обърна се, опита се да проумее и пак се върна при бюрото.

— Слушай, синко, съжалявам. Не искам да си го изкарвам на теб, но разследвам убийство и обикалям целия град, за да събера каквото ми трябва. Докладът на лабораторията е много важен.

— Да, но ни казаха... имаме списък от близо осемдесет предмета от кабинета на шефа, с които трябва да приключим преди всичко останало.

— Преди материалите от разследване за убийство!? Шефът иска да хване онези с птичите лайна преди един убиец! Не мога да повярвам!

— Вярно е, сър — поклати глава момчето.

— Да не би Ригби да смята, че който е направил онази гадост е толкова тъп, че да си остави отпечатъците в кабинета му? Че едно ченге няма да помисли за това?

— Да, сър.

Ейб се опря на бюрото с две ръце. На стената зад момчето имаше плакат — мъж се смее, а отдолу надпис: „Искаш го кога??!!“. До него имаше друг: „Коя част от НЕ, не разбираш?“ Ха, ха.

Изведнъж Ейб отпусна рамене и без да каже дума, се обърна и излезе.

Беше ясно какво трябва да направи. Трябваше да престане да се бори със системата тук. Беше такава, каквато е и човек или ставаше част от нея, или не. Самият той беше част от нея дълго време. Бе пожелвал съботата си, за да си свърши работата както трябва. Защото беше съвестен. Би могъл да изтърпи, че нямаше да получи и цент за това допълнително време. Би могъл да изтърпи повърхностното отношение на Лание към Луис Бейкър. Би могъл дори да изтърпи отказа на лабораторията да работи извънредно и да изчака резултатите до понеделник.

В никакъв случай обаче нямаше да търпи шефът да нарежда на лабораторията да се занимава с двама шегаджии, пуснали в кабинета му кокошки, преди всичко останало.

Глицки влезе в кабинета си и извади заявлението до полицията в Лос Анджелис. Подписа го, мушна го в плик и го адресира. На излизане го пусна в пощенската кутия край служебния вход.

Отпуснат във водата, неподвижен, оставил се на течението да го влачи накъдето си ще, Харди си помисли, че ще изчака докато свършат двете бутилки въздух — около четирийсет и пет минути — и след това ще види къде е попаднал.

Не искаше да се прибира у дома си, не искаше и да злоупотребява с гостоприемството на Франи (това ли беше истинската причина?) — затова взе един неопренов костюм от Пико, взе под наем акваланг, купи водолазна маска и скочи във водата край баржата на Ингреъм малко след шест часа, когато отливът вече започваше. Течението все още беше слабо, но го придвижваше и той смяташе, че ще се засили още повече.

Ако Ръсти е бил в леглото, когато е бил застрелян, мислеше си, логично е да се приеме, че не е имал много дрехи, които да натежат, така че се е носил под самата повърхност. Като него в момента.

Още в самото начало водата го понесе към залива, което потвърждаваше предположението му за това, което се бе случило с Ръсти. В началото бе смятал, че съществува възможност край баржата да се е образувал някакъв водовъртеж, който да е носил трупа в кръг, но бе доплувал до мястото, където се смяташе, че Ръсти е паднал и се бе оставил на течението. След два фалстарта, при които водата го блъскаше в баржата, най-накрая се бе оказал почти в средата на канала.

Видимостта беше много малка, въпреки водолазната маска — не повече от метър. Под водата чуваше единствено дишането си. Беше с ръкавици и неопренови чорапи без плавници. Каналът Чайна Бейсън беше рядко използван воден път, но той все пак се ослушваше за шум от двигатели — не му се искаше да го блъсне някоя лодка, отправила се към кейовете.

Иначе беше изцяло потопен във водата — изолиран, затоплен, невидим и сигурен в безопасността на начинанието си. Донякъде всичко това му напомняше за нощните скокове с парашут — не му се искаше да си спомня колко пъти бе скачал. За първи път от четири дни престана да мисли за Луис Бейкър.

Не беше в състояние обаче да забрави ръцете на Франи, които го прегръщаха в парка. Виждаше как очите ѝ се вглеждат в неговите, как усмивката ѝ прониква отвъд страховете и отбраната му. Усещаше как тялото ѝ се притиска към неговото, пълните гърди, коремът — вече не

малко момиченце, не по-малката сестра на някого... а зряла жена в разцвета си, очакваща своето бебе.

Харди си спомни, нямаше как да не си спомни, времето с Джейн, когато тя беше бременна с Майкъл. Началото, когато свиваха гнездото си. Промените в къщата, боядисването на бебешката стая, новите неща, които му се струваха толкова невъзможни — малките дрешки, дрънкалките, какво ли още не.

Застави се да не мисли затова. Когато Майкъл умря, имаше чувството, че животът му също е свършил. Джейн също. Дори и сега не беше сигурен дали се е отърсил напълно. Опитваше се да не мисли за него, за времето с Джейн, казваше си, че вече никога няма да позволи да му се случи подобно нещо. Някои неща служеха за урок — не му беше писано да бъде баща. Надеждата се бе вкоренила в него твърде дълбоко и нещата придобиваха значение, което дори добре отработеният му цинизъм не би могъл да отрече... А бебето на Франи дори не беше негово.

Ами Джейн? Джейн бе преживяла всичко това с него, бе се върнала при него, най-накрая, за да погледне през тъмния тунел, който той бе издълбал, за да могат да видят поне малко светлина в другия край, за да си дадат сметка, че не всичко в живота е черно. Имаше любов. Секс. Нещо повече от секс. Беше живял без това достатъчно дълго, за да го осъзнае. Тогава... наречи го любов, Диз. Кажи на Джейн, че я обичаш. Чувстваш го като любов.

Но... трябва да признаеш, че не е както преди. Вече ги няма кънтящите камбани, разгуптяното от щастие сърце, неспособността да говориш.

Какво искаш тогава? Бъди реалист, Диз. Това е нещо ново, което обаче липсва, когато си с Джейн. Как бихте могли, след като сте загубили детето си, след развода, след нейния втори брак?

Бъди честен. С Джейн сте преживели хубави моменти, но тя вече има свой собствен живот и не се нуждае от теб така, както може би се нуждае Франи.

Но без обещания, нали? От време на време се бе опитвал да говори за бъдещето, но Джейн все не беше готова. Никога...

Прогони тези мисли. Водата започна да става по-бистра. Протегна ръка напред и установи, че вече вижда дланта си. В периферното му зрение се мярна сянка — може би някаква риба.

Показа се на повърхността и видя, че е на петдесетина метра от края на канала. Погледна часовника си — бяха минали само двайсет и две минути, а отливът дори не бе достигнал пълната си сила. Последните лъчи на слънцето осветяваха върховете на небостъргачите, но каналът и бреговете му бяха в сянка. Отправи се към брега с усещането, че е постигнал нещо.

Мани Губиша бе повикал маникюриста в кабинета си. Той беше сложил сгъваемата си масичка вдясно от бюрото, а върху нея имаше малка възглавничка и кърпа, за да подпре ръката му, няколко шишенца с лосиони, пили и ножици. Мани изобщо не го поглеждаше. Седеше отпуснат назад, със затворени очи, а масивното бюро го делеше от Фред Тредуел.

През прозореца зад главата му се виждаше все още светлото небе. Макар и да бе събота, Мани Губиша бе в пълното си адвокатско величие — самото на скъпия му костюм висеше на дървена закачалка вляво зад гърба му, той беше по светлосиня ръчно изработена риза, с монограм на джобчето, лилави тиранти и същата на цвят вратовръзка. Ръкавите му бяха разкопчани и навити нагоре, заради маникюра, а копчетата бяха сложени на няколко сантиметра едно от друго върху масата и се пулеха към Тредуел като пиян булдог.

— Общо взето — каза Губиша, — мисля, че си струва рискът. Не можем да оставим това без последствия.

Тредуел все още беше в шок и тъгуваше. След като Хектор Медина си бе тръгнал предната вечер, той бе изплакал очите си от мъка, а после си бе уговорил срещата с Губиша, за да обсъдят стратегията си. Сутринта бе уредил погребението на Попи и го бе оставил при ветеринаря. Това бе най-дългият, най-тъжният ден в живота му.

— Няма ли начин да го убия? — въздъхна Тредуел. — Предпочитам да го убия, пред каквото и да било друго.

Губиша поклати глава.

— Фред, опитвам се да те отърва от обвинение в убийство на двама души. Не мисля, че е разумно точно сега да убиваш някой друг.

— Все ми е едно.

Адвокатът погледна маникюриста, който продължаваше да работи.

— Знам, че ти е тежко. Това е естествено. — Започна да си играе с едно от копчетата. — Моята работа обаче е да не допусна да влезеш в затвора. Аз първи ще призная, че постъпката е зверска. Човек просто не проумява как е възможно. Досега не бях чувал подобно нещо и просто не мога да повярвам, че полицията е проявила такава глупост.

— Той не беше от полицията. Струва ми се, че не беше.

Губиша махна с дясната си ръка пренебрежително.

— Разбира се, че е бил. Явил се е от тяхно име и не е важно дали е било официално, или не. Струва ми се, че това е заплаха за живота ти!

— Но той уби Попи!

— Да, знам. Ужасно е, наистина, но, Фред, мисля, че трябва да се занимаваме преди всичко с въпроса как да отговорим на тази заплаха срещу теб.

Тредуел се наклони напред, седнал върху лъскавото канапе.

— Искам да го накажа.

— Разбира се, че искаш. И това е правилният подход. Предлагам да продължим с първоначалната си стратегия. В известен смисъл нашата позиция е по-силна, тъй като този Медина наистина е идвал у дома ти и е убил кученцето, докато за другите обвинения... е, знаеш, че доказателствата ни са доста слаби.

— Но глезенът ми е счупен! Това не е ли истина?

Губиша се усмихна топло, като крастава жаба.

— Да, и ние знаем как се е случило в действителност, нали? Не съм сигурен, че трябва да навлизаме в това.

Тредуел се облегна и качи гипсирания си крак върху канапето. Навън се бе стъмнило, сякаш изведнъж. Маникюристът приключи с дясната ръка на Губиша, взе масичката с нещата си и се премести от другата страна на стола му. Адвокатът завъртя копчето на бюрото си и лампите в кабинета засветиха по-силно. След това запали изящната настолна лампа пред себе си и се вгледа с възхищение в резултата от труда на маникюриста.

— Много хубаво — отбеляза.

— Медина каза, че този път никой няма да ми повярва, какво ще кажеш за това?

— Защо ти е да лъжеш? Защо ти е да убиваш любимото си кученце? — Губиша сложи лявата си ръка на масичката и

маникюристът започна. — Не. Не забравяй, че нашата сила е обществеността. Хората ще повярват на теб. Ти си жертва на фанатизма на бруталните ченгета, които не търпят различни от тях. Между другото, ако не защитим тезата си максимално убедително, ще те обвинят за двете убийства, които си извършил... — Улови ръката на маникюриста и я стисна. — ... Не си чул нищо, нали, Дейвид? — После пак се обърна към Тредуел. — Честно, Фред. Случилото се може да е от голяма полза за нас.

За малко да добави: „Съжалявам, че не го направих аз“.

Когато се върна при колата, Луис Бейкър застана до едно баскетболно игрище, за да погледа как играят хлапаците. Игрището беше между него и колата на Мама. След около час реши, че никой не го наблюдава.

Разбира се, можеше и да греши, но в джоба си стискаше пистолета, така че беше готов да реагира, ако се стигнеше до нещо. Изглеждаше променен. С откраднатите пари си бе купил дрехи по мярка, бе сменил маратонките за ботуши, бе взел яке, слънчеви очила и шапка от изкуствена кожа. Избръсна се в банята на една бензиностанция и след това тръгна към колата.

Знаеше адреса — беше се запечатал в ума му преди девет години. Подкара колата и сви вляво, по „Филмор“, нагоре към Джаксън стрийт, където тогава живееше Харди — а може би и сега беше там. Така или иначе, щеше да го открие съвсем скоро.

Струваше му се странно — нещо неочаквано винаги те принуждаваше да се захванеш с работи, които не си искал. Дори сега, когато Ръсти Ингреъм беше мъртъв, също и Дидо. Излизаш от затвора, имаш намерение да тръгнеш по определен път, само че край теб се случват разни неща и скоро започваш да се носиш по вълните, без изобщо да мислиш за посоката. Ако задуха вятърът, трябва да си глупак да се опитваш да се бориш с него.

Сега пак го търсеха за убийство, както винаги. Това беше лошото — първо търсеха него. Този път още не бе успял да се измирише от затворническия сапун и всичко бе започнало отначало. Добре, така да бъде.

Не се бе получило, както му казваха, че ще се получи, но той и без това не им вярваше. Чудеше се само защо хабят толкова много време, за да убеждават затворниците в една лъжа. Там ги увещаваха, че навън ще е различно. Че имало какви ли не агенции и хора, които щели да им помогнат да тръгнат по правия път. През първата година се пулиш и си казваш, че все нещо трябва да ти говорят... могат да разказват и детски приказки. След като обаче постоиш малко вътре, всичко започва да ти се струва реално. Може, казваш си, наистина пък да има работа там, навън.

Никой обаче от онези, които излизаха и пак се връщаха, не бе успявал да си намери работа. Нормално... кой ще ти наеме бивш затворник, ако вместо него може да намери човек, на когото да има доверие?

В края започваш да вярваш в това, в което искаш да вярваш. Луис Бейкър, на свобода от три дни, вече нямаше нужда от ничии добри намерения. Нямаше как да ги дочака. Сега, когато и без това искаха да го приберат, щеше да направи нещо, така че да се почувства добре.

Спря край бордюра под една улична лампа срещу старата викторианска къща. Светеше само един от предните прозорци — като в къща, в която няма никой.

Луис слезе от колата, мушна ръка в джоба на якето си, където беше пистолетът, качи се по стълбата и позвъни. Пое въздух дълбоко и стисна оръжието.

След като никой не отвори, той опита дръжката на вратата, но беше излишно — малко над бравата беше монтирано солидно на вид, съвсем ново резе.

Добре. Влизането през предния вход и без това не беше в стила му. Слезе на тротоара и тръгна покрай къщата, по бетонния улей, отводняващ пространството между нея и съседната постройка, която бе почти прилепена. На страничната стена имаше три прозореца и всичките бяха затворени.

Сви зад ъгъла отзад и изрита капак от кофа за боклук, който, стори му се, дрънча поне десет секунди, сякаш през двора се изниза цяла армия. Разляяха се няколко кучета и Луис Бейкър се залепи за стената на къщата, потънал в дълбока сянка.

Кучетата си ги бива, каза си. Те също събаряха боклукчийски кофи. И котките. Дори койотите. Добре. Ще почака. В затвора се бе научил да чака. Скоро всичко отново щеше да утихне.

Проточи врат и се огледа. На около пет метра, в тъмнината виждаше ограда, зад която се издигаше жилищен блок на пет-шест етажа. На всеки етаж имаше по шест прозореца, които гледаха към него. Някои светеха, но на никой от тях не се появи силует, привлечен от шума. От двете страни нямаше огради — постройките бяха до самите граници на имота. Ако го подгонеха, можеше да излезе само през тесния проход, през който бе дошъл.

В тъмнината различи малка дървена веранда и няколко стъпала, които водеха нагоре към задната врата. Отдели се от стената, заобиколи капака от боклукчийската кофа и видя други стъпала, които водеха надолу, под верандата. Там, в малка ниша под верандата, имаше врата и два прозореца, един до друг. Горната част на единия беше леко отворена.

Луис нямаше намерение да ограбва къщата. Искаше само да разбере дали Харди още живееше там и евентуално да го изчака, докато се прибере у дома. Влезе в нещо като пералня, намери вратата пипнешком, качи се по няколко стъпала и попадна в кухнята.

Очите му постепенно свикваха с мрака. Освен това по коридора откъм всекидневната се процеждаше малко светлина. На пода пред входната врата видя купчина писма, пуснати през процепа. От тях разбра, че в къщата живее някоя си Джейн Фаулър и че не се е прибираща поне от седмица.

Пусна писмата на пода и се върна в кухнята. Отвори хладилника, но запасите бяха незначителни. Две бутилки бяло вино, едната наполовина празна. Парче хляб. Някакви пластмасови кутии, които не биха побрали храна и за едно дете. Четири бутилки тъмна бира.

Взе едната, хляба и бурканче фъстъчено масло, после затършува в чекмеджетата край мивката, за да намери нож. От отворения хладилник струеше светлина, която падаше върху стената до изхода към коридора.

Направи си сандвич, отхапа и отпи глътка бира. Едва не повърна. Течността беше гъста, тъмна и имаше вкус на течен женшен. Погледна бутилката — беше решил, че е бира, но се наричаше стаут и

единствената прилика с истинската бира беше формата на бутилката. Изля я в мивката.

Взе отворената бутилка бяло вино и си изплакна устата. На светлината успя да различи нещата в кухнята. Отиде до стената, за да погледне календара... и замря.

Името Дизмъс — рядко срещано — бе записано на няколко дати през септември. Усмихна се, изяде набързо сандвича и се залови за работа.

Телефонът беше на поставка в коридора и Луис рискува да запали лампата. Нямаше да се бави повече от няколко минути. Над апарата, поставен върху телефонен секретар, имаше друг рафт с няколко бележника и телефонен указател. Взе най-горния бележник и го отвори на буквата „Х“. Да, беше някъде на три километра западно. Щеше да му отнеме петнайсет минути.

Фло миеше чиниите. Глицки седеше на масата и играеше „Монополи“ с трите деца. Имената на момчетата бяха Айзък(Исаак), Джейкъб(Яков) и О Джей. Фло бе теглила чертата преди да стигне до Исав. О Джей беше само на осем години, но държеше хотел на централна улица, а Глицки гниеше в затвора в очакване на чифт. Момчетата винаги се забавляваха, когато баща им, полицаят, попаднеше в затвора, но Ейб не искаше да излиза, защото нямаше никаква собственост и предпочиташе момчетата да се отстранят помежду си, така че когато излезе, да може да купи нещо евтино и да продължи играта.

Телефонът иззвъня. Ейб викаше нещо възбудено и Фло вдигна слушалката почти веднага. Чу я да казва:

— Един момент, тук е. — След това застана на вратата и добави:
— Търсят те по работа.

— Както винаги.

— Твой ред е! — извика О Джей разочаровано.

— Някой да хвърли вместо мен — отвърна Глицки. — И гледайте да не е чифт.

Отиде в кухнята.

— Глицки — каза.

— Сержант — чу в слушалката, — обажда се Пол Гатас. — Пауза. — От лабораторията.

Представи си младия филипинец, когото бе скастрил през деня. В другата стая се разнесе писък — вероятно някое от момчетата беше попаднало в чужда собственост и сега трябваше да плаща. Фло отиде при тях и я чу да ги увещава да пазят тишина. Гатас говореше нещо, но Глицки не беше в състояние да се съсредоточи. Казал си бе, че заминава за Лос Анджелис при първа възможност и че няма да се занимава със случаи, за които никой не дава пет пари.

— Съжалявам — обади се той, — нищо не чух.

Грабна молива от бележника, залепен за стената на хладилника и се приготви да записва. Гатас явно бе успял да увещае някой от балистичната лаборатория да се заеме със случая и бе доказано категорично, че убийството е извършено с оръжието на Рей Уиър. Разбира се, на баржата открили отпечатъците на Ръсти Ингреъм и убитата жена, но по парчетата от счупената лампа имало и отпечатъци на един дребен местен рекетър, на име Джони Лагуардия. Последните отпечатъци обаче били доста смущаващи.

— Има една стъклена чаша, отбелязано е, че е взета от кухнята. По нея има отпечатъци на един тип на име Луис Бейкър.

Глицки почувства студени тръпки.

— Проблемът е, че пуснахме проверка за този Бейкър и се оказва, че той още е в „Сан Куентин“.

— Компютърът им не е в час — обясни Глицки. — Бейкър беше освободен в сряда.

— Изглежда веднага се е заловил за работа.

— Да, така изглежда.

Фло се върна в кухнята и видя Ейб да присвива очи към нещата, които бе записал в бележника. Чу го да благодари на този, с когото говореше, и да му казва, че се радва, че все още има хора, които си гледат работата както трябва.

Глицки затвори телефона и остана неподвижен. Фло се приближи и го прегърна.

— Харди е в опасност — каза той. — Бейкър е бил на баржата.

Харди почувства ръката на Франи в задния си джоб, чувстваше и колта в кобура под мишницата си. Над града отново се бе спуснала мъгла. Наоколо не се виждаше нищо. До къщата на Франи им оставаха още три пресечки — от ресторанта, в който вечеряха. Още цели три пресечки нагоре по възвишението, преди да се приберат. Харди я бе прегърнал и тя се бе облегла на него.

Той вдигна глава. Знаеше, че по цялата улица има лампи, но виждаше само най-близките. По време на вечерята, след като еуфорията от това, че е показал какво може да се е случило с трупа на Ръсти Ингреъм, се бе стопила, Дизмъс се бе замислил за реалността, за тук и сега. По това време обаче вече бе изпил по-голямата част от бутилката вино. Сега обясняваше на Франи, че ако Луис Бейкър реши да го нападне в този момент, той няма да е подготвен.

— Луис Бейкър дори не знае къде си — отбеляза Франи.

— Намери Ръсти, нали?

— Ръсти остана там, където живееше. Ти си тук.

Харди продължи да крачи. Бейкър бе имал четири дни, за да го открие и бе логично да се очаква някакъв напредък от негова страна. Не би трябвало да е толкова трудно да откриеш някого, ако наистина искаш да го убиеш. Стигнаха до пресечката на Франи. Сградите бяха гъсто една до друга, малкото прозорци просветваха в синьо от телевизорите. Горе, на височината беше студено и двамата се притиснаха още повече един в друг. Някъде напред някой отвори и затвори врата на кола. Харди се опита да различи някакъв силует в мъглата, но не видя нищо. След това чу стъпки, отекващи по асфалта. Стисна рамото на Франи и каза:

— Чакай малко. — Дръпна я назад, после в един вход няколко къщи преди нейната. Свали си якето и го сложи на раменете ѝ. — Тръгни назад и ме чакай на ъгъла. Ако чуеш нещо, което прилича на стрелба, опитай да влезеш в някоя сграда, чу ли?

Харди извади колта от кобура и се вторачи в мъглата.

— Дизмъс, какво смяташ да...

Той сложи пръст на устните си.

— Върви!

Изчака я няколко секунди, после прекоси тротоара. Премина между две от паркираните край бордюра коли, излезе на платното и продължи напред.

Да, каза си, този тип е достатъчно едър, за да е Бейкър. Беше с дълъг шлифер и шапка, нахлупена ниско над челото. Харди приклепна зад колите, без да го изпуска от поглед. Този човек определено не бе излязъл на разходка. Крачеше надолу по улицата бавно, сякаш не бързаше. Като че ли търсеше адрес. Държеше ръцете си в джобовете.

Дизмъс продължи нататък. Франи се скри зад ъгъла. До нейния вход му оставаха още пет коли, когато онзи влезе в него. Светлината от площадката на входа беше достатъчна, за да види, че е негър.

Стисна револвера и продължи нататък. Онзи го чакаше пред пътната врата, така че да го застреля веднага, щом му отвори. Харди насочи оръжието към гърба му и опря ръце върху покрива на една кола. Онзи почука.

Дизмъс дръпна петлето назад. Замисли се дали тази ситуация би минала за самозащита или би било редно най-напред да извика Бейкър, за да се обърне с оръжие в ръка. Бе участвал в сражения във Виетнам, но оттогава и през ум не му бе минавало, че ще се наложи да стреля по някого — поне докато не бе започнала безумната история с Бейкър.

Би трябвало чисто и просто да дръпне спусъка и толкова. Бейкър бе търсен за убийство. Беше убил Ингреъм, бе заплашил да убие и Дизмъс Харди. Сега беше дошъл тук и никой съдебен заседател не би повярвал, че е дошъл на гости като приятел. Трябваше да стреля. Стреляй първи, за да останеш жив.

Пое дъх и се прицели. Точно в този момент Ейб Глицки се обърна и се вгледа нагоре по улицата.

— Боже! — изпъшка Харди. Пак ли! Спусна петлето на колта, прибра го в кобура, после се изправи и прекоси улицата.

— Ейб! Каква изненада да те срещна тук!

Тримата седнаха на чаша топло какао в кухнята.

— Това е къщата на Джейн! — възкликна Харди.

— Така ли? — попита Глицки.

— Когато Бейкър влезе в затвора, беше на двама ни.

Франи все още беше с якето на Харди и се бе увила с него.

— Значи е търсел теб.

Харди кимна.

Най-накрая и Глицки започваше да му вярва.

— Щом като това е къщата на Джейн...

Харди повтори адреса и Ейб потвърди, че е същият.

— Вече не върви да го наречем съвпадение, нали, Ейб? — попита Харди и отпи малко какао.

— Значи е мъртъв? — попита Франи. — Луис Бейкър?

Глицки поклати глава.

— Още не. — Обърна се към Харди. — Улучили са го два куршума. Сега е в областната болница.

— Как са го хванали?

— Вдигнал е шум. Запалил е някакви лампи... предполагам, че е забравил как се правят тези неща или пък е бил прекалено самоуверен. Както и да е. Един от съседите знаел, че в къщата няма никой и се обадил в полицията. Нашите го пипнали, когато излизал. Заклешили го и той извадил пистолет.

Харди се отпусна на стола си.

— Значи всичко свърши — поклати глава той и разказа на Глицки за експеримента в канала.

— Добре — отвърна Ейб. — Не се сърди, но това още не доказва, че Ръсти е мъртъв.

Харди въздъхна.

— Все пак, както сам каза, подсилва аргумента.

Глицки вдигна ръка.

— Да, ако спориш с някого. Аз лично съм убеден, че е бил Бейкър. Доказано е, че е бил на баржата, имал е мотив, оръжие... какво повече трябва?

— Значи дойде дотук, за да ми кажеш това?

Глицки поклати глава.

— Научих тези неща, докато идвах насам, по радиото. А тръгнах, защото разбрах, че Луис е бил на баржата и исках да те посъветвам да внимаваш.

— Аз внимавах.

— Знам, видях — отвърна Глицки. Не се чувстваше комфортно в присъствието на въоръжени лица, дори и да имат разрешително, дори и да са му най-близки приятели. — Колко остана, за да ме застреляш?

— Много — отговори Харди.

Франи напълни чашата на Глицки още веднъж.

— Той се безпокоеше, Ейб — каза тя. — На негово място и ти щеше да постъпиш така.

— Виждаш ли? — Харди опита да се усмихне, но продължаваше да се чувства сякаш някой го бе ритнал в стомаха. Не знаеше дали щеше да натисне спусъка или не, но беше се разминало на косъм.

Глицки се зае да духа какаото, макар че нямаше нужда да го прави.

— Преди да разбера за Бейкър тази вечер, смятах да намина при теб с материалите по случая, за да те поуспокоя с малко леко четиво.

Харди опипа книжния плик.

— Какво толкова има да чета?

— Не забравяй, че това беше преди да установим присъствието на Бейкър на баржата. Искях да разбереш, че има и други заподозрени, които те познават колкото познават Езекил. Помислих си, че това ще ти помогне да се поуспокоиш поне малко, да не се тормозиш толкова с Луис Бейкър.

— Няма ли да ти трябват тези материали? — попита Франи.

Ейб стана.

— Мисля, че вече не.

— Какво има, Ейб?

Лицето на Глицки притъмня като облак. Очите му бяха зачервени.

— Махам се, Диз. Вече на никой не му пука. Знаеш какво имам предвид... Може да се предположи, че е бил Бейкър, вероятно е бил Бейкър, затова дай да го тикнем в газовата камера и толкова. Напомня ми за филма „Казабланка“. Прибираме обичайните заподозрени. Е, това не е истинска полицейска работа. Аз не работя по този начин, така че да вървят по дяволите. Извини ме за френския — каза той на Франи.

Навън излезе вятър и засвири в прозорците. Глицки бутна стола си напред и каза, че ще се прибира у дома. Харди и Франи го изпратиха до вратата.

— Какво сега? — попита Харди.

— Казах ти, отивам си у дома. Утре ще дойдете, нали?

Изчакаха го, докато се качи в колата си и Франи затвори вратата. Обърна се към Харди учудено.

— Спомена Езекил!?

Харди седна на канапето и отвори папката от плика на Глицки отпред на масичката. Някъде зад гърба си чуваше шума от душа, защото Франи се къпеше. Беше свалил и ризата си и се бе наметнал с одеялото. Наведен напред, опрял лакти на коленете си, започна да чете и за първи път му се стори, че вижда нещо.

Сега, когато Луис Бейкър вече не го заплашваше пряко, си даде сметка, че фактите срещу него не са по-силни от фактите срещу Рей Уиър, ревнивият съпруг, примерно, или дори Хектор Медина, който имаше зъб на Ръсти от години.

Освен това Ейб беше написал името Джони Лагуардия с три удивителни отзад и с обяснението, че отпечатъците от пръстите му са били намерени по парчетата от счупената лампа. Харди досега не беше чувал това име, дори и от Ейб, и се питаше каква е била ролята му, че да си струва трите удивителни.

След това си спомни, че отпечатъците на Луис Бейкър също са били намерени на баржата, в кухнята, а щом той е бил там, значи е извършил и убийствата.

Нали?

Стана, уви се с одеялото и закри от прозореца до вратата и обратно. Мъглата, носена от вятъра надолу по хълма, сякаш фосфоресцираше.

След това си спомни как се бе почувствал, когато зърна фигурата на Ейб в същата тази мъгла. Как за малко не го застреля в гърба. Или не за малко. Вече паметта му започваше да действа избирателно. Всъщност, дори и да беше Бейкър, нямаше да стреля, нали?

Ейб можеше да бъде взет за Бейкър. Може би, до някаква степен, дори за Харди двамата бяха еднакви.

Е, нямаше намерение да губи от съня си в безпокойства за съдбата на Луис Бейкър — той бе ходил при Ръсти, бе влизал в къщата на Джейн, продължаваше да е същият негодник, какъвто беше някога.

— Какво мислиш?

Франи беше с бяла хавлия. Бе изсушила косата си и тя блестеше като червен ореол на главата ѝ.

Харди се върна на канапето. Отбягваше погледа ѝ.

— Разсъждавах върху това, което Ейб би нарекъл морални неясноти...

— Какво?

— Във връзка с тези неща тук — посочи папката.

Но не беше само това и Харди го знаеше. Седна. Франи скръсти ръце и се облегна на вратата.

— Дизмъс? — повика го тя.

Той разбра, че ако вдигне поглед, ще загази, затова се наведе напред и започна да събира листата. Франи застана до него. Той вдигна глава, тя го улови за косата и го притегли към себе си. Разтвори хавлията и той почувства аромата на шампоан, на жена. Кожата ѝ беше топла и изпъната, сърцето ѝ биеше учестено.

— Хайде, ела — каза Франи и той я последва в спалнята.

13

Лейс беше при Мама и слагаше шперплат на прозореца, който счупи Дидо.

Мъглата, спуснала се късно предната вечер, вече се вдигаше. Лек ветрец вееше фланелката му. Доколкото му бе известно, никой наоколо не бе виждал Луис Бейкър от два дни, а би трябвало да се появи скоро, ако смяташе да вземе дяла, защото щяха да го направят други, при това много скоро.

Предната вечер — Дидо още не беше погребан — Самсън, който държеше съседния дял, се бе погрижил никой да не поема този. Лейс и Скокльо се покриха, докато се изяснят нещата. Лейс се чувстваше кофти за Дидо — Дидо му беше като по-голям брат, защитник. Лейс не беше сигурен как ще се справи с Луис Бейкър, когато се върне, но най-напред трябваше да си спечели доверието му, да го накара да си мисли, че е готов да се носи накъдето духа вятърът. Не искаше Луис Бейкър да реши, че смята да го убие, както той бе убил Дидо, за да пипне дяла. Реши да се представи добре пред Мама, да се навърта край нея и да разбере какво става. Зае се да поправи прозореца, но без да бърза. После, когато Луис се върне, щеше да му се случи нещо лошо. Когато погледне в друга посока.

Мама надникна от ъгъла на къщата — едра като планина, облечена с шарен кафтан. Беше изпържила царевична питка и щеше да му я предложи с масло и мед. Лейс заби още един пирон и влезе в кухнята.

Мама седеше на масата и режеше питката. Ароматът бе изпълнил цялата стая.

— Седни, дете — подкани го тя. — Хапни.

Лейс се подчини. Вдъхна аромата. Маслото се топеше върху питката, с меда ставаше божествено. Наля му чаша мляко.

— Полицаите докараха колата ми — каза тя накрая. — Луис не го е направил.

— Намерили са го?

— Стреляли са по него. Всички непрекъснато искат да стрелят.
Лейс само кимна.

— Сега сигурно ще го върнат в затвора. Полицаяте казват по-добре да бил умрял, такива неща щели да му лепнат. — Отрязва още едно парче и го сложи в чинията на Лейс. — Казват, че той бил убил Дидо, чу ли това?

— Той го е убил — заяви Лейс.

Мама едва не експлодира.

— Защо казваш това!? — И добави по-спокойно: — Кое те кара да вярваш на тези глупости, синко?

Лейс трябваше да дъвче близо минута, преди да успее да преглътне. Устата му беше пресъхнала и той отпи глътка мляко.

— Дидо го застреляха, а той избяга — промърмори момчето.

— И ти мислиш като полицаите — отбеляза Мама. — Ако бягаш, не значи, че си виновен. Бягаш, за да стоиш настрана, това е всичко. Полицаяте най-напред търсят такива като Луис, които едно време може и да са направили нещо лошо. Най-лесно е да обвинят тях.

— Може би.

— Добре, защо му е било на Луис да убива Дидо?

Беше толкова очевидно, че му бе трудно да го каже.

— Искан да пипне дядо, Мамче.

— Мислиш, че Луис е толкова тъп? Че да застреля Дидо и да избяга от дядо, който иска да пипне?

— Ако не е бил той, нямаше да избяга.

Мама поклати глава.

— Дете, дете, дете... Къде живееш? Трябвало е да избяга. Не е имал друг избор.

Лейс продължи да яде. Помисли си, че думите на Мама не са безсмислени. Войната с Дидо не беше свършила, защото Дидо счупи прозореца, но би било глупаво да го убива, особено ако е искал да пипне дядо. Все едно да си напише на челото, че го е направил той.

По-скоро някой се бе възползвал от сбиването между Дидо и Луис, за да се отърве от единия и да накисне другия. И да освободи дядо. Лейс трябваше да помисли върху това.

Харди погали Франи по рамото и се измъкна от леглото. Тя се размърда, преглътна и отново потъна в съня. Той я зави и дръпна косата от лицето ѝ.

През по-голямата част от нощта бяха будни — разговаряха, обичаха се. Като стари приятели в едно отношение, но иначе... Харди бе удивен от случилото се. Сега, под душа, продължаваше да си спомня Франи в леглото, нещата, които правиха втория, третия път. Почувства, че се възбужда отново и пусна студената вода, за да започне деня си, да се върне към истинския си живот.

Истинският живот.

Сложи кафето и се замисли какво е станало с живота му след посещението на Ръсти Ингреъм в бара. Преди това всичко вървеше добре — в някои отношения дори повече от добре. Във всеки случай не беше като полусънното състояние, в което бе изпаднал, преди отново да започне да се вижда с Джейн. Нещата с нея поне бяха постоянни. Работеше в бара, а през свободното си време се занимаваше с това, което му доставяше най-голямо удоволствие.

И тогава... напомняше му въпросите, които понякога хората си задават, когато са на парти: „Какво би направил, ако някой ти каже, че ще умреш след три дни или шест месеца? Какво би променил?“.

Разбира се, „правилният“ отговор беше: „Нищо. Ще правя същото, каквото и сега“.

Е, един човек го бе накарал да повярва, че може да умре съвсем скоро, но той не бе продължил да прави същото, каквото преди. Какво означаваше това? Че нещата, които е правел, не са му доставяли удоволствие? А какво би могъл да каже за нещата, които правеше сега? Ако му оставаше само един ден, с Франи или с Джейн би предпочел да го прекара? Или сам?

При малко повече късмет обаче му оставаше повече от един ден живот и нямаше да се наложи да взема подобно решение.

Слънцето се бе издигнало високо и мъглата бе изчезнала. Харди си помисли, че като се върне в своята къща, когато и да станеше това, щеше да пие кафе навън. При всички случаи щеше да е по-добро от пакетираното еспreso от магазина.

Отиде до пътната врата и взе неделния вестник от стъпалата. Погледна отсреща, към паркираните край бордюра коли и се опита да си представи как е изглеждал предишната вечер — скрит зад една от

тях, насочил револвер към гърба на Ейб Глицки. През деня, на слънчева светлина, всичко изглеждаше толкова различно! Наистина ли бе направил онова?

Наистина ли бе правил любов с Франи? Как би изглеждало това на дневна светлина? Разгъна вестника и заглавието на първа страница веднага привлече вниманието му. Хектор Медина отново бе новина. Фред Тредуел го обвиняваше, че е убил кученцето му и че е заплашил да убие и него. Бяха публикувани и две по-малки карета с информация за Медина. В едното се разказваше за обвинението, че е убил задържан преди седем години. Делото приключено. Харди все още беше бивше ченге и бивш прокурор, така че подобни публикации не му бяха безразлични, независимо от подозренията му към удобните за самия него клетви на Медина в невинност. В другото каре бе поместено интервю с Медина — явно репортерът му се бе обадил по телефона у дома предната вечер, преди броят да влезе в печатницата. В интервюто нямаше нищо ново, освен познатия рефрен — след като те обвинят в нещо, по-добре наистина да го направиш, защото всички те смятали за виновен. Разбира се, не бил убивал никакво куче, но, естествено, хората щели да повярват, че е, макар и през живота си да не бил чувал по-тъпо обвинение. Защо му трябвало да убива някакво си куче? И така нататък.

За миг Харди си помисли, че собственото му отношение към Луис Бейкър бе същото. Бейкър беше осъден престъпник, следователно е виновен за всички престъпления, които се извършват около него. И, следователно, след като веднъж те обвинят в нещо лошо, можеш наистина да го направиш. За да знаеш защо те обвиняват.

Не. Не и в случая с Бейкър. Бяха стреляли по него след като бе проникнал в къщата на Джейн. Дявол да го вземе, беше отишъл там заради него...

Харди остави вестника пред себе си и се загледа през прозореца. Почувства на раменете си ръце, които се спуснаха надолу, върху гърдите му. Франи го целуна по главата, а той се облегна назад.

— Здравсти! — рече Харди.

Тя го потупа по гърдите и се изправи.

— Обичам те — каза му и седна на съседния стол. — А ти си объркан.

Той се усмихна.

— Не чак толкова.

— Хубаво.

— Не че имам някаква представа какво правя, какво правим ние или какво означава всичко това.

— Нормално. И аз нямам.

Харди улови ръката ѝ.

— Но не беше случайно, знаеш ли?

— Да, знам.

— Просто се опитвам да разбера какъв е моят така наречен „истински живот“.

— Аз или Джейн, нали?

Той поклати глава.

— Не е само това. Това е само част.

— Не предявявам претенции. Искам само да знаеш, че те обичам.

Харди погледна към дланта, която държеше. Брачната халка все още беше на пръста ѝ. Искаше да ѝ каже много неща — че обяснението в любов вече е претенция, че не е наясно как да определи собственото си увлечение, че не се доверява на това, което наричаше „любов чувство“, а на „любовта отношение“. Проблемът бе, че към Франи изпитваше „чувството“. При Джейн му се струваше, че отношението е налице, така че се опитваше да създаде чувството — нередко с приличен успех. Но това нямаше нищо общо с топлината, която в момента обливаше вените му.

Все пак беше сигурен, че няма просто да ѝ каже „обичам те“ веднага. Би могло да се изтълкува погрешно.

Вместо това взе ръката ѝ и я целуна.

— Знаеш ли... когато казах, че не съм чак толкова объркан...

— Да?

— Излъгах.

Франи пусна чудесния си смях и го погледна с танцуващи очи.

— Дизмъс, нека просто се радваме на всичко това. Еди го няма и ми липсва ужасно, Джейн в момента не е тук, а ние сме двама възрастни, които се познават отдавна, които не са безразлични един към друг и които сега се привличат. — Стисна ръката му. — Добре де, много се привличат. Сега имаме малък прозорец във времето, който можем да използваме за себе си, така че да го използваме. Не се

опитвам да намеря баща на детето си, нито пък ти трябва да решаваши дали ще си с мен или с Джейн. Поне докато отново не започне истинският ти живот, както се изразяваш.

— Досега не ми е хрумвала теорията за любовта като прозорец във времето.

— Ами ако няма никаква теория?

— Тогава може да се случи нещо, за което не си подготвен.

Франи се засмя и поклати глава.

— Не ти ли е минавало през ум, че животът е нещо, което ти се случва и за което никога не си напълно подготвен?

— Минавало ми е. Тъкмо затова се притеснявам.

— Знам. Искаш да контролираш всичко, но това е невъзможно. Еди беше убит, Майкъл умря. Луис Бейкър ни събра. Тези неща не зависят от нас.

— А какво ще кажеш за снощи?

Франи се усмихна.

— Снощи беше товарен влак без спирачки, който се спуска по склон. Знаеш го.

— Да, но все нещо трябва да го е задвижило.

— Задвижи се, когато позвъни на вратата ми. Задвижи се, преди да срещна Еди. Когато се запознах с теб. Докато се намирахме, както казваши, в истинския живот, положението беше под контрол. След това стана това странно нещо... животът ти се оказа в опасност... А странни неща се случват непрекъснато.

— Е, добре. Прозорецът във времето се затваря. Джейн се връща. Аз трябва да се прибера у дома. Луис Бейкър е задържан. Защо нямам чувството, че всичко е свършило? Че е приключило?

Франи се приближи и го целуна.

— Защото някои неща едва сега започват.

Харди стана и отиде във всекидневната. Папката на Глицки все още беше отворена на масичката. Одејлото бе на топка върху канапето.

Франи се приближи зад него, прегърна го през кръста и опря глава на гърба му.

— Ето какво — каза той, — всичко това изглежда някак свързано... Ти, аз, историята с Бейкър. Инстинктът ми подсказва, че още не сме стигнали до края. Все още има твърде много нерешени неща...

— Имаш предвид с Бейкър ли?

— Имам предвид с Ръсти Ингреъм. И се питам дали този инстинкт всъщност не се дължи на това, че искам да удължа нещата тук, с теб, да отложам завръщането си в истинския живот.

Франи го притисна към себе си.

— Кое не е решено?

Харди отиде до масата и вдигна папката.

— Това тук. А и днес във вестника се появи още един тип, свързан с тази история. Обвиняват го в насилие.

— Нали са хванали Бейкър в къщата на Джейн? Това не означава ли, че е търсел теб?

— Сто на сто.

— Е?

— Но не означава, че е убил Ръсти, Максин или онзи тип от Холи Парк. Означава само, че е търсел мен.

— Добре, но може да се предположи, че...

— Разбира се. Точно това правя от самото начало. — Харди седна на канапето и Франи се приближи. — Снощи едва не стрелях по Ейб. Не, не, слушай. Бях сто процента сигурен, че пред вратата ти е застанал Луис Бейкър, че е дошъл, за да ме убие. Не можех обаче да го застрелям, без да съм сигурен, слава богу. Нещо ми попречи да натисна спусъка.

Франи чакаше, защото не знаеше накъде бие.

— След като снощи не бях в състояние да убия Бейкър, как бих могъл да го направя сега?

— Не разбирам.

— За тройно убийство ще го изпратят в газовата камера моментално.

— Но дори и Ейб каза, че...

— Да, но дори и неговите инстинкти невинаги грешат. Всъщност, доста често се оказва прав. Искам да кажа, че през последните няколко дни толкова се страхувах, че нищо не ме интересуваше, освен да си спася задника. А това означаваше да накусна Бейкър.

— А сега?

— Сега, струва ми се, за първи път виждам колко прав е бил Ейб още от самото начало. На негово място, ако знаех това, което е знаел

той, също нямаше да арестувам Бейкър веднага...

— Все пак Ейб научи някои нови неща и го арестува, нали?

— Не съвсем. Бейкър е бил прострелян пред къщата на Джейн, където, както предполагахме, е отишъл, за да ме убие.

— Струва ми се, Ейб каза, че ще му предяви обвинение.

— Не. По-скоро каза, че напуска. Може би ще зареже случая Ингреъм и ще бъде доволен, ако Бейкър хлътне за убийството на жената, за грабежа или дори за нарушение на условията на изпитателния срок. Писнало му е, това е всичко.

— Но Бейкър е искал да те убие!

— Франи, не ме разбирай погрешно. Не ме интересува особено какво ще стане с Луис Бейкър, но той трябва да бъде наказан за нещата, които наистина е извършил.

— Нека това решат съдебните заседатели. Или Ейб.

— Съдебните заседатели грешат. Доколкото разбирам, Ейб не проявява интерес. — Харди се наведе над масичката и прелисти няколко страници от папката на Ейб. — Има и още нещо.

— Какво? — попита Франи и го прегърна през раменете.

— По един или друг начин аз съм замесен във всичко това, нали? Нека допуснем за момент, че Бейкър не е убил Ръсти Ингреъм. Или дори, че Ръсти е жив. Ако едното или двете твърдения са верни, тогава защо аз, Дизмъс Харди, изобщо съм част от цялата тази работа? Освен ако... ако някой не ми готви капан.

— Защо?

Харди затвори папката и се облегна.

— В това е въпросът.

Харди си помисли, че увлечението на Франи може би е приключило, защото вече му се бе ядосала заради намерението му да посети Луис Бейкър в болницата. Бе му казала, че просто трябва да зареже всичко това и толкова. Той обаче продължаваше да долавя неизвестна опасност. Ако наистина му готвеха някакъв капан... Или чисто и просто му се искаше да остане при Франи още малко и се нуждаеше от претекст. Или пък не се чувстваше непогрешим и искаше да успокои съвестта си, сега, когато животът му не бе застрашен пряко. Всичко беше объркано, но и някак свързано.

С Франи преживяха първата си кавга. Тя бе заявила, че мъжът ѝ е загубил живота си тъкмо заради стремежа си на всяка цена да узнае, на всяка цена да постъпи както трябва. Нямала намерение да допусне същото да се случи и с него.

Но Харди си даваше сметка, че не идеализмът бе убил Еди Кокрън преди четири месеца. Беше го убил куршум в мозъка и Еди би могъл да повлияе на този, който го бе изстрелял, колкото би могъл да повлияе на вятъра.

Еди се бе стремил да води добър живот, но някой го бе прекратил — внезапно, безсмислено. Ако Франи имаше нужда да вярва, че тъкмо идеализмът на Еди го бе отвел в онзи усамотен паркинг посред нощ, Харди би могъл да го приеме. Той обаче знаеше, че смъртта на Еди не бе влизала в неговите сметки, а в сметките на някой друг.

Когато полицаят го пусна в болничната стая, Харди прогони тези мисли от главата си. Бе се обадил на Ейб от Франи и той бе разрешил да го пуснат при Бейкър, макар и лично да не одобряваше идеята. Харди трябваше да обещае, че няма да носи със себе си оръжието.

Дори и със системите по ръцете и маркуча в носа, Бейкър изглеждаше внушителен. Харди се отдръпна от леглото и погледна през стъклената врата, за да се увери, че полицаят от охраната е близо.

Не можеше да прецени дали Бейкър се е променил или не — нямаше ясен спомен за външния му вид отпреди девет години. Висок, едър негър. Беше вкарал в затвора доста такива.

— Здравсти, Луис.

Бейкър отвори очи. Клепачите му бяха натежали, може би беше упоен, но все пак го позна. Очите на Бейкър имаха жълтеникав оттенък — и в ириса, и в останалата си част.

— Щом планината не можа да отиде при... — И пак затвори очи. Харди приближи един стол, за да е близо до лицето му.

— Надявам се сега да си намериш по-добър адвокат от последния път.

Вгледа се в лицето му, за да долови реакцията му, но такава не последва. Приличаше на заспал.

— Защото след като се справиш от трагичния инцидент, който те докара в болницата, ще седнеш в една малка зелена стаичка и ще трябва да дишаш, ама наистина лош въздух. Все пак има и добра страна... че не го дишаш прекалено дълго.

Бейкър отвори очи.

— Говори ми за лошия въздух.

— Казват, че газът е безболезнен, но човек чува и други приказки. Типовете, които го вдъхнат, мятат глави назад и очите им изскачат, като че ли са се задавили с огън. Това си е агония, не мислиш ли? Е, поне не продължава дълго.

— Няма да ме тикнат в газовата камера заради обикновена кражба и взлом.

— По дяволите кражбата и взлома. Говоря за убийствата.

— Не съм пречукал никого.

— Не си пречукал Ръсти Ингреъм? Наистина трябва да си намериш много добър адвокат.

— Дори не съм го виждал Ръсти... казах му на ченгето...

— Знаеш ли, ченгето иска да ти вярва, само че са намерили отпечатъците ти на баржата на Ръсти и заради това се отнася към приказките ти скептично. Знаеш ли какво значи тази дума, Луис? Скептично? Значи, че според него си долен лъжец.

Бейкър отново затвори очи.

— Спи ли ти се, Луис? Искаш да си отида ли? Защото знаем, че си бил на баржата, знаем, че си бил и край застреляния в Холи Парк. Има три трупа, и по тях е изписано твоето име.

Очите на Бейкър помръднаха под клепачите — премисляше нещо.

Харди не бе разпитвал официално когото и да било откакто бе напуснал областната прокуратура, но не бе загубил уменията си. Всъщност, забавляваше го мисълта, че Бейкър може би продължаваше да го смята за прокурор.

— Три? — Бейкър отвори очи и се надигна. — Как така три? Искате да ми лепнете всички убийства в областта, станали миналата седмица? Ей, няма ли и други, пуснати предварително с изпитателен срок?

Говоренето струваше на Луис сериозни усилия. Той се отпусна отново върху възглавницата и задиша през устата.

— Не съм направил нищо. Защо сте решили, че трябва да се върна в затвора?

— Откъде намери оръжието, Бейкър? Защо си стрелял по ченгетата? Как си влязъл в чуждата къща? Това нищо ли е?

Луис вдигна леко ръка и махна пренебрежително.

— Това не е убийство.

Харди се отдръпна назад. Убийците често отричаха деянията си. Беше накарал Луис да спори, да говори. Не трябваше да допусне да млъкне.

— Не... Ръсти Ингреъм беше убийство, жената на баржата му беше убийство, онзи тип в Холи Парк беше убийство.

— Каква жена на баржата?

— Името ѝ беше Максин Уиър.

— Нямаше никаква жена! — Луис внезапно млъкна и отново се оттегли зад затворените си клепащи.

Харди се наведе, този път усмихнат.

— Охо!

— Искам адвоката си.

Харди се приближи до ухото му и прошепна:

— По дяволите адвоката ти, Луис. По дяволите и ти самият. Тук сме само двамата, на четири очи.

— Ще се оплача в съда и ще започнат нова процедура.

— Аз ще отрека. Кой ще ти повярва?

Луис направи опит да се надигне, но усилието предизвика пристъп на кашлица. Тръбата с кислорода падна от носа му.

Харди стана и дръпна стола си назад. Полицаят влезе и натисна бутона над леглото. След минута се появи медицинска сестра. Луис бе престанал да кашля, лежеше неподвижно и имаше вид на мъртвец.

Сестрата сложи кислородната тръба на мястото ѝ и провери превръзките на гърдите и бедрото на Бейкър. Харди видя кръвта по бинтовете. От устата на негъра също бе потекла струйка кръв. Чу някакво гъргорене и си даде сметка, че това е дишането.

— Не бива да говори — каза сестрата.

Харди реши да се преструва на официално лице, докато може.

— След пет минути приключвам — обеща той. — Този човек е заподозрян в убийство.

— Искате ли да остане жив до делото?

Харди погледна Бейкър и отвърна:

— Не особено, но все едно, ще съкратя нещата максимално.

Харди придърпа стола си отново напред и забеляза, че сестрата казва нещо на полицаия отвън.

— Та, докъде бяхме стигнали? — попита той. — А, да, бил си на баржата на Ръсти Ингреъм.

Бейкър едва поемаше дъх, сякаш бе тичал.

— Там нямаше никаква жена.

— На сержант Глицки си заявил, че и ти не си бил там.

— Ако му бях казал, че съм бил, щеше да си мисли, че аз съм го пречукал.

— Точно така.

— Онзи ме заведе там.

— Кой?

— Ингреъм.

— Ингреъм те е завел на баржата си? Искаш да ти повярвам?

— И без това вярваш само каквото си искаш. Казвам ти какво стана.

— Добре, какво стана?

— Слизам от автобуса и го гледам онзи стои там. Чака ме. „Ела да се повозим заедно“ — казва ми и аз щях да си отмина, ама той извади патлак.

— Искаш да ми кажеш, че Ръсти Ингреъм е насочил срещу теб оръжие?

Бейкър кимна.

— Нали ти казах? Показа ми желязото и двамата се качихме на колата му. Мислех си, че иска да ме гръмне, но се повозихме около три километра и се качихме на лодката му. Бил чул, че съм искал да ставам гражданин, че в затвора съм се бил държал добре... такива работи. Седяхме и пихме вода на канапето. Той каза, че се надявал тези работи да били верни, но искал да ми покаже къде живее, за да не съм се приближал до мястото по случайност. Щял да стреля и да го изкара самозащита.

Гъргоренето започна отново.

— Какво стана после? — попита Харди.

— Станах и си тръгнах. Разходих се насам-натам. Нали съм свободен човек?

Полицаят надникна през вратата.

— Сестрата каза две минути.

Харди стана и погледна надолу към Бейкър. Преглъщаше мъчително, на челото му блестяха капчици пот. Отвори очи и каза:

— Не съм пречуквал никого.

Полицаят погледна тавана и направи физиономия.

— Самата невинност, както обикновено, нали?

Анджело Тортони излезе от църквата „Св. Св. Петър и Павел“ на площад „Уошингтън“ с бастуна си в ръка. Жена му Кармен го поддържаше за лакътя от другата страна, а двамата им сина, Матео и Франко, вървяха пред и зад него. Групата слезе по стълбите и тръгна наляво.

Анджело Тортони вървеше бавно и се наслаждаваше на хубавата сутрин и на бърбенето на жена си. Кармен беше може би два пъти по-едра от него, но не дебела. За него тя бе „здрава“ — хубави, солидни крака, твърд, заоблен задник, широк ханш и гърди като пъпеша. Беше с двайсет години по-млада от него, родена в Италия. Имаше много добро възпитание, но беше страстна натура и като че ли от рождение знаеше какво може да направи мъжа щастлив, дори и след две десетилетия брак.

На няколко пъти Анджело си бе мислил, че енергичността на жена му ще го погуби, но сега започваше да осъзнава, че тъкмо нейният ентузиазъм го поддържа млад. Тя беше готова неуморно да се бори за удоволствията му, както предишната вечер, и след това настояваше да получи своите. Тортони смяташе, че това е почитено — той не мислеше, че има много жени, които биха могли да го съживяват толкова често, колкото Кармен. Дори когато самият той си мислеше, че не го желае.

Малката процесия прекоси площада, после тръгна нагоре по „Поуъл“ при „Фиор Д’Италия“. Неделята беше божи ден. Кармен бе щастлива. Анджело нямаше да излиза от дома след обяда — неколцина съседни щяха да се отбият, за да изразят уважението си, може би и за да поискат някоя и друга услуга. Днес щяха да заварят Анджело Тортони в добро настроение. Той се обърна и кимна усмихнато при нещо, което каза жена му. Тя сведе поглед почти срамежливо и стисна лакътя му. Заизкачваха се по височината след „Грант“ и забавиха крачка още повече.

Краката на Анджели не бяха по-негодни от краката на който и да било друг, но той обичаше да показва, че е немощен. Това би могло да изненада враговете му, ако се стигнеше дотам. Но той бе открил също така, че този метод забавя темпото на живота му, придава тежест на думите му и неотменимост на присъдите му — неща, които му липсваха, когато бе млад и силен. Тихото говорене, почти шепнешком, също помагаше в това отношение. Когато не повишаваше глас, хората се виждаха принудени да се приближават до него, да се вслушват във всяка сричка. Това беше власт. Франко изтича напред и отвори портата в бялата стена на къщата му. Влязоха в малкия преден двор и изчакаха Франко да се изкачи по деветте стъпала и да отвори външната врата.

Анджело се радваше, че момчетата се грижат за сигурността му, без някой да ги напътства. Наслаждаваше се на непрекъснатото бърборене на Кармен. Тя не беше опърничава клюкарка или празноглавка, но обичаше да се разхожда в неделя след службата и да споделя новините със съпруга си, който отговаряше предимно едносрично, с кимване или потупване по ръката ѝ. Кармен имаше чувството, че по този начин двамата си споделят нещата от ежедневието, но Анджело знаеше, че нищо не е по-далече от истината. Тя нямаше представа с какво се занимава той, освен че съветва изпадналите в беда, че филантропски помага на нуждаещите се и че е старейшина в „Рицарите на Колумб“.

Фоайето бе окъпано в слънчева светлина, оцветена от стъклописа над вратата. Анджело вдъхна аромата на печено агне от кухнята. Чесън и розмарин. Помогна на Кармен да се съблече, целуна я по тила и подаде дрехата ѝ на един от мъжете. Едва тогава забеляза Пия, прислужничката, която стоеше до вратата към всекидневната и кършеше пръсти. Кармен потупа Анджело по ръката и отиде при нея, за да разменят няколко думи на италиански. Вероятно нещо във връзка с обяда — нещо, което бяха изгорили на печката или което са забравили да купят. Все едно, каквото и да беше.

— Една жена е дошла да те види — каза Кармен, когато се върна при него. — В кабинета е.

Тортони направи физиономия.

— Сега?

Обърна се и изгледа Пия намръщено. Не познаваше никакви жени, особено такива, които биха се осмелили да го безпокоят в неделя

по обяд.

— Познаваме ли я?

— Пия не е успяла да я отпрати — обясни Кармен на италиански. — Не ѝ се сърди. Жената изглежда е била бита и те моли да ѝ помогнеш.

Тортони каза на Пия, че е постъпила правилно, че ще поговори с жената и ще разбере какво иска.

Кимна на Матео. Той щеше да отиде в кабинета, за да провери дали жената не носи в чантата си или някъде другаде пистолет или нож. След това нареди на Пия да занесе бутилка „Лакрима Кристи“ и две чаши — сладкото жълтеникаво вино, което пиеше всяка неделя след църковната служба. Съблече се, остави бастуна на стойката за чадъри до вратата и целуна Кармен по двете бузи.

— *Ti amo* — каза той и добави на английски: — Няма да се бавя.

В кабинета беше тъмно, но въпреки това си личеше, че жената е удивително красива. Тя се бе опитала да прикрие с грим подутината на бузата си, но окото ѝ беше насинено, а пълните червени устни изглеждаха отекли. При вида им на човек му се искаше да ги целува, за да се почувстват по-добре.

Беше с пола от тънка материя, която достигаше малко над коленете. Косата ѝ бе прибрана назад, прикрепена от страни с гребен от седеф. Напомняше му за Кармен, в деня на сватбата им. Освободи Матео с жест, той кимна и затвори вратата след себе си.

Тортони отиде до бюрото с нормалната си походка. Смяташе да седне зад него, но след като видя жената, предпочете помежду им да няма никаква преграда.

Прозорците бяха закрити с дървени щори. Той протегна ръка и отвори едното крило, при което светлината нашари килима като с някаква стълба от сенки. В светлите лъчи се носеха пращинки. Тортони вдигна ръка и махна на жената да се приближи.

Тя стана, коленичи пред него, взе ръката му и я целуна. Явно бе добре възпитана.

Заговори ѝ на италиански.

— Как се казваш?

— Дорийн Биаджи.

Потупа канапето до себе си, тя седна, оправя полата си и се обърна към него. Светлината минаваше помежду им, без да докосне

жената. Тортони протегна ръка и прокара пръст от брадичката до челото ѝ.

— Кой направи това?

На вратата се почука. Анджели се отдръпна.

— *Vieni.*

Влезе Пия с бутилка и две чаши. Изчака я да остави сребърния поднос на бюрото. Тя, правилно, наля само едната чаша и му я поднесе, но той махна с лявата си ръка и Пия я подаде на жената. След това наля другата чаша, донесе му я и излезе.

Анджело вдигна чашата си. Жената също и докосна неговата. От гравирания кристал наоколо затанцуваха цветни петна. Отпиха по глътка. Той забеляза как тя държи чашата си — едната ръка под столчето, другата горе — без да я гледа.

— Моля да ми простите, че ви безпокоя в Божия ден.

Анджело махна с ръка.

— С какво мога да ви помогна?

— Дължа ви пари, дължа ви и благодарността си.

Той кимна. Добро начало. Явно не идваше при него само за да хленчи за лихвата.

— Освен това се страхувам.

Той отпи глътка вино. Забеляза, че долната ѝ устна започна да трепери, но жената пое дъх и бързо се овладя.

— Тук няма от какво да се страхувате — увери я той.

Тя сведе поглед към скута си и сякаш се изненада, че чашата бе в ръцете ѝ. Вдигна я към устните си и отпи.

— Искам да ви плащам, но... — поколеба се — ... но се налага да помоля за промяна.

Анджело бе озадачен. След разговора с Джони беше уверен, че всичко ще бъде уредено.

— Лихвата ли е голяма?

Тя поклати глава и се усмихна мълчаливо. От насиненото ѝ око се отдели една сълза.

— Не става дума за лихвата. Бях в състояние да плащам по сто долара в продължение на няколко седмици. След това... — Млъкна и се опита да се овладее. — След това не съм плащала нищо. Джони Лагуардия... — Вдигна поглед към него. — Джони...

Гласът ѝ секна и тя се разплака.

Анджело извади снежнобяла кърпа от джобчето на ризата си и докосна с нея лицето ѝ. Докато наблюдаваше как се опитва да се съвземе, размишляваше върху чутото и започна да го обзема гняв. Джони си бе позволил да взема повече от други клиенти, за да покрива нейните сто долара. Вероятно на своя глава бе увеличил сметката на някого — може би на мистериозно изчезналия Ръсти Ингреъм — и караше Дорийн да му плаща в натура.

Дорийн се разхълца. Избърса очите си и прошепна:

— *Mi scusa*, дон Тортони.

Най-лошото бе, че Джони не му бе казал за Дорийн Биаджи. Жена като нея, в нейната ситуация, би могла да е безценна. Може би не пряко, защото беше твърде изисквана, но с нейното възпитание и еlegantност, с нейната външност, би могла да се използва за някои неща — да скрепи някой съюз, да отслаби враг, да заслепи конкурент от легалния бизнес. Може би дори да се омъжи за нечий син.

Анджело се приближи до нея на канапето. Знаеше, че слънчевите лъчи от прозореца осветяват лицето му. Дорийн се смути и погледна надолу, към кърпата му, която стискаше заедно с чашата в скута си. Той се вгледа в лицето ѝ отблизо и остана възхитен — въпреки синините, изглеждаше божествено. Лоялността и любовта на такава жена бяха дар от бога, а той знаеше, че може да ги получи безплатно. Джони вече му бе дал достатъчно пари, за да покрие заема — така че дори него нямаше да загуби. Анджело Тортони вдигна брадичката на Дорийн и я целуна по двете бузи и по отеклите устни. Внимателно избърса с палец следите от сълзите и каза:

— Погледни ме.

Тя вдигна очи. Джони се бе отнесъл жестоко с нея. Анджело се усмихна.

— Ще обядваш ли със семейството ми днес?

Ръката му се плъзна надолу по шията и рамото ѝ и спря под мишницата, на извивката на пълната ѝ гърда. Отдалечи я от себе си, сякаш искаше да я види по-добре.

— От този момент нататък — добави той, — не ми дължиш нищо, освен усмивката на красивото ти лице. — Докосна ъгълчето на устните ѝ и го дръпна леко встрани. — Една малка усмивка.

Тя опита и дръпна устната си на шега. Когато най-накрая успя да се усмихне истински, сърцето му се размекна.

Трябваше да поговори с Джони Лагуардия.

Фло Глицки и Франи Кокрън миеха чиниите заедно. Виждаха Дизмъс и Ейб да се разхождат в градинката пред малкия заден двор, който семейство Глицки делеаха със съседите от долния етаж. Бяха се преместили в тази двуфамилна къща след раждането на О Джей, защото тогава, както и сега, не можеха да си позволят самостоятелна къща в Сан Франциско.

Сега, разбира се, нямаха никакви шансове, но поне наемът им беше регулиран и плащаха по-малко от повечето си познати. Собственият дом бе една от мечтите на Фло, които никога нямаше да се сбъднат, но тя имаше три здрави момчета и съпруг, който я обичаше, така че ако това беше сделката, бе готова да я приеме по всяко време.

— Наистина ли се местите? — попита Франи.

През последните два дни Фло мислеше само за това. Никога не бе виждала Ейб толкова паднал духом. Бе подал документи в полицията на Лос Анджелис и говореше за преместването им там, сякаш всичко беше уредено. Фло бе наясно само за едно — след като в Сан Франциско жилищата и наемите бяха скъпи, в Лос Анджелис нямаше да имат никакъв шанс. Беше чувала също така и че обществените училища там са лоши — учителите били отстранени от армията военни, чиято главна задача била да пазят децата от наркотиците и улицата до три часа следобед. Фло не се доверяваше на частните училища, но и без това едва ли биха могли да си позволят такова. А момчетата ѝ бяха умни.

— Ще оставя Ейб да свърши каквото трябва, а после, предполагам, ще стигнем до някакво общо решение.

— Така ли правите обикновено? — попита Франи. — И ние с Еди правехме така. Той иска едно, аз друго, напред-назад и накрая стигахме до нещо общо. — Изплакна една чиния. — Загубила съм навика. Липсва ми, струва ми се.

Фло пое чинията и започна да я бърше.

— Колко време мина?

— Четири месеца и половина.

Фло, както и другите жени на ченгета, които познаваше, не си позволяваха да мислят за евентуалната смърт на мъжете си твърде

често. Тази възможност съществуваше по начало и трябваше да я приемат или да се откажат от брака си.

— Справяш се по-добре, отколкото бих се справила аз — отбеляза Фло.

Ейб приклепна на люлката, на която се бяха качили с Дизмъс и я засили.

— Как смяташ да си добро ченге където и да било, ако ти е все едно какво става?

— А на колко души не им е все едно?

— Струва ми се, на около четирима, но ти винаги си бил сред тях.

Глицки поклати глава.

— Аз съм професионален полицай. Отивам там, където ми плащат. Осигурявам спазването на закона.

— И решават шефовете.

— Точно така.

Харди слезе от люлката и се вдигна на мускули на напречната греда.

— Освен това — продължи Глицки, — със случая се занимава Лание. Ще дадат моите случаи на Макфадън и Бейкър ще отиде където му е мястото. Порядъкът във вселената ще се възстанови.

Харди увисна на гредата с цялата си височина.

— Пак ли четеш Шекспир? — попита той.

Глицки също слезе от люлката.

— Само критика. „Трагичната грешка“ от Круч. Трябва да му хвърлиш едно око. Пише, че не може да има трагедия, освен ако няма zeitgeist на пълен порядък, който може да бъде разрушен и после възстановен.

— Zeitgeist — повтори Харди.

— Швабска дума. Означава миоглед.

— Знам какво означава, Ейб. Завършил съм колеж, по дяволите.

— Ето затова в днешния свят няма трагедии. Не смятаме нито един индивид за достатъчно съществен. Тъй като никой не е в състояние да наруши порядъка на вселената, никой не е в състояние и да го възстанови. Сещаш ли се?

— Точно за това си мислех вчера.

Глицки го изгледа косо.

— Защо стана дума за тези неща?

— Ти каза, че след като Луис Бейкър отиде където му е мястото, порядъкът във вселената ще се възстанови.

Глицки кимна.

— Да, спомних си. Хайде да се приберем и да изпием още по една бира.

Тръгнаха към къщата, но Харди продължаваше да упорства.

— Проблемът е във виждането... изненада се, попита „каква жена“.

— Може да се е съсредоточил върху Ръсти и дори да не е забелязал Максин.

— Да не забележиш гола жена, която си прострелял с три куршума?

Глицки спря пред вратата. Двамата застанаха на площадката отпред, с ръце в джобовете. Момчетата играеха някъде наблизко, защото гласовете им се чуваха — може би в предната част. Харди въздъхна и се изненада, че вижда пара. Бързо бе захладняло — студ под високо налягане, който бе изчистил небето почти до пурпурно.

— Добре де, значи я е забелязал.

— Ейб, точно това се опитвам да ти кажа. Когато споменах, че е убита жена, Бейкър нямаше понятие за какво говоря. Прозвуча доста убедително, дори за моите уши.

Глицки сви рамене.

— Преструвал се е.

— Не мисля.

— Е, проблемът е твой.

— А ако не се е преструвал, значи не е бил там, когато е бил застрелян Ръсти.

— Диз, слушай. Отпечатъците му бяха намерени там.

— Ейб, за бога, и моите отпечатъци бяха там.

— Аха! — възкликна Ейб и вдигна пръст. — Още една гореща следа в тази загадка.

— Смей се, щом ти харесва.

— Смей се, Диз. Проумей го. До вчера ти беше олицетворение на възмутената общественост, виеща за главата на Луис Бейкър. Аз,

скромно казано, представлявах възпиращата сила на закона в нашето общество...

— Имаш ли ботуши?

— Какво?

— Ако задълбаеш още малко, ще ми трябват ботуши.

Глицки сложи ръка на рамото му.

— Искам да ти кажа нещо съществено и то е, че ние, полицията, не бива да подскачаме според капризите на обществото, което би трябвало да защитаваме. Това, стари приятелю, включва и теб. Вчера смяташе, че Луис Бейкър е виновен за всичко, което ти дойде наум. Днес какво? Опитваш се да ме накараш да се захвана с други заподозрени сега, когато най-после, за първи път, установих, че срещу Луис Бейкър има сериозни улики? Отпечатъците му са при Ръсти. Бил е там. Има мотив. Имал е възможност. Подозирам го с всички основания, а ти искаш да се откажа от него? Не ти ли се струва парадоксално?

— Не съм казал, че искам да се откажеш. Просто реших, че в жаждата си за справедливост може би ще искаш да провериш всичко, докрай...

Глицки въздъхна.

— Аз съм този, който досега проверяваше всичко възможно. Продължавам да го правя. Няколко неща обаче се промениха. Вчера. Първото е, че Луис Бейкър се е снабдил с оръжие и е влязъл незаконно в чужда собственост. Това прави поправянето му в затвора меко казано подозрително... поне за мен. Второ, бил е на баржата при Ръсти. Вчера не знаехме нито едното от тези две неща, а това, че вече ги знаем, го премества няколко пункта по-напред в класацията на вероятните извършители. Наистина ми се пие бира.

Глицки отвори вратата, но Харди остана на мястото си.

— Добре, какво има сега? — въздъхна Ейб.

— Разговарял си с Медина. Кой е Джони Лагуардия? Къде е мястото на Рей Уиър във всичко това? Има неща, които ти би могъл да свършиш, защото си ченге, а аз не мога, нали?

— Хиляди.

— По дяволите, Ейб. Направи няколко от тях.

Ейб поклати глава.

— Не.

— Защо?

— Защото се махам оттук, Диз. Няма ме. В Лос Анджелис може би имат нужда от мен, а там е друга юрисдикция. Тези случаи тук няма да са мои и не искам да имам никакви усложнения. Освен това мисля, че е много вероятно Луис Бейкър наистина да е надробил всичко това, налице са достатъчно основания да му бъдат предявени обвинения, а след това всичко е в ръцете на областния прокурор и дванайсетте съдебни заседатели. — Отново отвори вратата. — Това вече не е работа на полицията, а още по-малко пък моя. Искаш ли бира или не? — Но пак спря. — Освен това защо си се загрижил толкова? Бейкър вече не е на свобода. Върни се на работа. Остави колелата на правосъдието да се въртят, по дяволите! Защо не престанеш?

Харди вдигна поглед към небето и бръкна още по-дълбоко в джобовете си.

— Защото, ако не го е извършил той... не казвам, че не е, но ако не е той... в такъв случай не заслужава да умре и ако се откажа, фактически убиецът му ще съм аз...

— Разтревожил си се за Луис Бейкър?

— С удоволствие бих го смачкал в честен двубой и това е самата истина.

— А даваш ли си сметка какви са шансовете той да играе честно?

— Малки, предполагам.

— Или никакви.

— Е, поне ще сме само аз и той.

— Като мъже, а?

Харди сви рамене.

— Не мога да се съглася да се превърна в негов убиец. Просто имам основания да се съмнявам, това е всичко.

— Значи не смяташ, че е търсил теб, така ли?

Харди кимна.

— Да, струва ми се, че мисля точно така.

— Е?

— Искаш да обесим кучия син, само защото ми е бил ядосан?

Глицки поклати глава и пак бутна вратата.

Харди го последва нагоре по стълбите. На площадката спряха пак.

— Искам да знаеш — заговори Харди, — че не съм толкова откачен на тема спасението на Бейкър. Мъти се обаче и още нещо. Нещата са прекалено ясни, струва ми се.

— Смяташ, че някой му е платил, за да влезе в къщата на Джейн?

— Не, направил го е на своя глава.

— Е, какво друго?

— Аз съм другото. Аз съм част от тази история от самото начало. Сега Бейкър е накиснат и всичко приключва. Но аз все още участвам. Особено ако ме използват, за да накисна Бейкър, без той да е виновен. Поне за убийствата.

Глицки улови дръжката на вратата и прокара ръка по белега на лицето си.

— Значи искаш да ти помогна?

— Само да поогледаш наоколо, това е всичко.

— Нека помисля — каза Ейб и натисна дръжката. — Е, помислих. Отговорът е „не“.

Отвори вратата и извика „здрости“ на Фло и Франи.

Не беше както си мислеше — да гледаш собствените си видения на екрана, да чуваш собствените си думи, произнесени от хора, които се преструват, че се интересуват от тях. В представите му при това събитие той и Максин седяха един до друг, горди от постигнатото — тя, изпълваща екрана с красотата и таланта си, той — с идеите, думите, артистичното си въображение.

Реалността обаче бе твърде различна. Както изглежда винаги се случваше напоследък. Седеше отпуснат на креслото и от цигарата в лявата му ръка нагоре се издигаше струйка дим. Къртни и Уорън бяха на канапето, а мебелите бяха преместени така, че от тях да се вижда екрана. А Максин? Единственото място, където Максин бе жива — екранът — вече не изглеждаше реално. И въпреки всичко, сега той бе единственото реално нещо.

Първият му филм. Окончателен монтаж, със звук, преди да бъде добавена музиката. В кухнята имаше бира и шампанско за след това. Другите гости и приятелите седяха или се бяха излегнали направо на пода и гледаха как Максин произнася неговите думи, как прави неговите предложения, как играе ролята, която той бе създал за нея.

На вратата се позвъни и Рей Уиър се обърна нататък. Влезе непознат мъж, който мълчаливо седна на пода. Уиър престана да мисли за него почти веднага. Този филм, колкото и да беше нереален, бе всичко, останало от Максин.

Искаше му се да спре лентата и да я погледа. Боже, колко бе красива! Предполагаше, че още я обича. Не, беше сигурен, че я обича, винаги щеше да я обича. Приживе тя бе негов приятел и негова муза. Тъкмо тя го отличаваше от търтеите, които също пишеха думи, измисляха епизоди и пиршества.

Е, филмът не беше точно първокласен. В началото човек трябва да прави компромиси, за да си спечели доверието на магнатите. Всички в бизнеса разбираха това.

По-раншните сцени, в които тя и Брайън — приятелят им, който играеше ролята на втория баща — почти го правеха, бяха заснети с вкус, както смяташе Рей, макар че Уорън бе положил сериозни усилия да изглежда, че наистина правят секс. Но Максин му бе обяснила, още тогава, след снимките през онзи ден, какви ракурси са използвали, за да изглеждат нещата истински, без... тя бе казала: „да се стигне до проникване“.

Но това трябваше да е само първият етап от една дълга кариера. Щяха да продължат — поредица филми на Рей Уиър, с Максин Уиър в главната роля...

Не бяха много стари, въпреки че Максин мислеше иначе. Мислеше иначе заради Ръсти Ингреъм — той я бе накарал да се съмнява, той бе предизвикал промяната в нея.

Рей Уиър се раздвижи. Филмът все още бе приковал вниманието на присъстващите в полутъмната стая. Брайън също беше там. Разбира се, без приятелка. Уорън бе прегърнал Къртни, монтажистката, която си бе свършила работата много добре. Копието беше качествено, професионално изпитано — и със сценарист Рей Уиър.

Не можеха да отделят очи от Максин, но вниманието им държеше тъкмо неговият разказ. Това не трябваше да се забравя.

Обърна се още малко и видя, че дошлият по средата на прожекцията бе застанал пред задната стена и, с ръце в джобовете, разглеждаше снимките на Максин. Може би беше поредното ченге, дошло да говори с него.

Боже, човече, помисли си, какво ще правиш със сряда вечерта?

Погледна към Къртни, видя, че накланя глава към Уорън и му шепне нещо. Кадърът на екрана замръзна — съвършеното тяло на Максин застинало във въздуха, при скок във водата. Без музика изглеждаше странно. Постепенно започна да долавя бръмченето на прожекционния апарат.

После някой запали осветлението, чуха се аплодисменти. Къртни го прегърна, дръпна го към Уорън. Брайън се поклони. Рей заръкопляска.

Къртни беше висока почти един и осемдесет. Носеше косата си късо подстригана, само на два сантиметра от черепа, на тила с дълга опашка, завързана с розова панделка.

— Твърде малко време е минало след смъртта на жена му, за да празнува, това имах предвид — каза Харди.

Тя издуха нагоре кълбо дим. Бяха на площадката на стълбите пред отворената врата на апартамента на Уиър. Харди държеше кутия бира и се подпираше на рамката на вратата. Във всекидневната, където гледаха филма, все още имаше хора, които се събираха на групи, разговаряха, после веднага пак се разделяха. Харди нямаше представа как се нарича тази дивотия, нито пък какво бе предназначението ѝ, защото най-дългите разговори едва ли превишаваха четирийсет секунди. Разбра, че няма да стигне доникъде, ако не предприеме нещо и отиде при Къртни в кухнята — защото беше красива и защото я бе видял да говори с Рей.

Беше облякла авиаторско яке, благодарение на което широките ѝ рамене изглеждаха още по-широки. Очите ѝ бяха изрисувани с много тъмен син грим, благодарение на който изглеждаха още по-хлътнали в млечнобялото ѝ лице. Харди си помисли, че на снимка то би изглеждало ръбесто и кокалесто, но в действителност костите бяха разположени където трябва.

— Кой празнува? — попита тя. — Наричаш това празник?

Харди погледна към всекидневната. Засвири музика — жив латиноамерикански ритъм, започваха танци.

— Но не е и панихида — отбеляза той. Стори му се, че няколко от танцуващите двойки се опитват да правят секс, без да се събличат.

— Това е ламбада — поясни Къртни. — Безобидно е.

Той допи бирата си.

Понякога предчувствията се оказваха губене на време и започваше да му се струва, че идването му тук бе точно това.

Погледа танцуващите още малко и отбеляза:

— Прилича на разгриване за секс.

— Зависи дали те бива — отвърна Къртни и го погледна право в очите, усмихната.

Той затвори вратата. Останаха сами на площадката. Музиката се чуваше по-тихо, настойчиво. Къртни направи крачка към него, улови с ръка врата му и го целуна по устата. Беше висока колкото него и ъгълът му се струваше необичаен, но целувката си я биваше и той не се противи, колкото си мислеше, че би се противила тя, ако бе започнал той. След миг Къртни отстъпи назад.

— Исках да направя точно това — отбеляза.

— Случвали са ми се и по-лоши неща — отвърна той.

— Искаш ли да опитаме пак?

Всъщност, не му налиташе. Е, може би само малко. Той обаче си спомни Франи, после Джейн, ламбадата, която се чуваше през затворената врата, и реши, че тези неща не са за него.

— Предпочитам да не го правим — призна той.

— Добре — кимна Къртни, дръпна за последен път от цигарата си, хвърли я и настъпи фаса. — Изглежда никога не познавам.

Това, Харди си даваше сметка, беше стандартната реакция на отблъснатата жена в Сан Франциско — изводът, че въпросният мъж е обратен.

— За протокола — каза Харди, — сексуалните ми предпочитания са такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

Тя го погледна право в очите и лицето ѝ малко омекна. Макар и ръстът ѝ да продължаваше да го смущава.

— Тогава си женен.

— Ангажиран.

— И си верен?

Това донякъде го засегна, но реши да го пропусне покрай ушите си.

— След като няма да научи — продължи Къртни, — какъв е проблемът? Аз не казвам на Уорън. Той ме оставя на спокойствие. Освен за него, трябва да мисля и за кариерата си, а наистина го обичам. Само че не бива да бъркаме любовта със секса... не ги бъркай, защото ще объркаш и двете.

Преди няколко дни Харди би възразил, че не ги бърка, а че двете вървят ръка за ръка. Може би все още беше така, но преди да реши, трябваше да премисли някои неща.

— Дойдох тук заради Максин и Рей — поясни той.

— От полицията ли си?

— Не.

— Имал си нещо с Максин ли?

Този път той се засмя.

— Не както би го изтъкувала. С Ръсти Ингреъм.

— Приятел ли ти е?

— Защо с такъв тон? Толкова ли невероятно изглежда?

Тя го изгледа от горе до долу.

— Аха. Толкова.

Харди се замисли за миг.

— Той е мъртъв.

— Какво? — Явно се ужаси.

Разказа ѝ и замълча за момент, за да я остави да размисли.

— Вероятно ще обвинят не когото трябва — добави след малко.

— Може да се окаже, че и аз имам вина за това.

— Приятел ли ти е?

— Не. Полицията задържа този човек. Той заплаши, че ще убие и мен.

Разказа ѝ защо, но поясни, че самият той отдавна няма нищо общо с полицията или прокуратурата.

— Какъв е проблемът тогава, ако го тикнат в затвора?

Харди долепи бирата до устните си, видя, че кутията е празна и седна на стъпалата. Къртни седна до него.

— Искам да съм сигурен, че е виновен. Днес видях този тип и останах с впечатлението, че не разбра какво му казах. Не знаеше, че Максин е била там.

— А защо дойде тук?

— Защото, ако този, когото пипнаха, не е виновен, излиза, че убиецът на приятеля ми е на свобода и никой не го търси.

— Може и да е жена.

Харди погледна празната кутия и я разклати. Празна. Вдигна очи към Къртни доста високо.

— Ще ми разкажеш ли за Рей?

Тя извади още една цигара и я запали.

— Какво има за разказване?

— Ревнив ли е, например?

Къртни издуха дима нагоре.

— Тази история го потресе, твърдя го.

— Максин и Ръсти?

Тя кимна.

— Не успя да смели случилото се. Нещата или свършват, или не, нали? Максин отиде да живее при другия тип, Ръсти, изнесе се... Какво си мислеше Рей? Но не можа да го приеме. Видя ли какъв храм ѝ е направил там, вътре? Всички тези снимки... струва ми се, че са

всичките, които някога е правила... и продължават да стоят на стената, дори след смъртта ѝ. — Потрепери. — Струва ми се малко перверзно, не мислиш ли?

Харди не знаеше дали е перверзно, или не. Интересуваше го дали някога Рей бе споменавал, че смята да предприеме нещо във връзка с тази история. Да отиде и да я върне, например. Нещо подобно.

Къртни поклати глава.

— Най-напред трябваше да признае факта, а той точно това не искаше да направи. — Дръпна от цигарата, припомни си. — Докато монтирахме с Уорън, той идваше при нас всеки ден. В началото винаги се владееше. Питаше как върви работата, докъде сме стигнали, дърабъра. Когато се появеше кадър с Максин, направо оглупяваше.

— Оглупяваше ли?

— Водеше разговори с нея, сякаш тя беше там, спореше с нея, опитваше се да я убеди да се върне, искаше да се срещнат... Смахната работа. Най-накрая ни дойде много. Трябваше да завършим филма и работата наистина беше напрегната. Рей пристигна един ден, не знам, май беше миналата седмица, и Уорън направо го отрязва. Каза му да върви по дяволите и да не се връща, докато не си реши проблема. Да отиде да поговори с нея, да разбере как стоят нещата, да се овладее.

Угаси фаса на стълбите.

— И после?

— Отиде си. Следващото нещо, което чухме, беше, че Максин е мъртва.

— Убита с пистолета на Рей.

Къртни се обърна рязко.

— Истина ли е това?

— Той твърди, че ѝ го е дал, когато се изнесла... за самозащита.

Тя се замисли, сякаш се бореше с нещо.

— Не бях чувала за това... И полицията не го е арестувала?

— Смятат, че има по-вероятен заподозрян, казах ти.

— В такъв случай трябва да е много вероятен.

— Чернокож, пуснат от затвора с изпитателен срок, който е заплашил да убие Ръсти. В жилището на Ръсти са намерени негови отпечатъци.

Къртни се замисли над това.

— Да, звучи убедително, наистина. Аз не смятах, че Ръсти би могъл да убие Максин. Според Уорън, би могъл, но аз... не знам.

— Тогава да проверим дали ще успеем да научим — предложи Харди.

Седяха на пода, след полунощ и това напомняше на Харди за колежа. От стереоуредбата свиреше тихо Ван Морисън. Онези с ламбадата вече си бяха отишли и бяха останали само Къртни, Уорън, Рей и той. Другите трима пушеха марихуана, което на него през последните години му се бе случвало много рядко. Каза им, че има проблеми с дробовете.

Седяха в ъгъла, на свещи. Уорън и Къртни бяха на възглавнички, а Харди и Рей направо на килима. След четвъртата бира Харди бе минал на вода и бе напълнил последната празна кутия поне пет-шест пъти.

Разговорът се въртеше около кинобизнеса — трета категория. Уорън бил намерил четирима или петима инвеститори и те дали 200 000 долара, които, по холивудски стандарти, не стигали за нищо, но все пак успели да направят четирийсет минути софт порно с Максин. Сценарият на Рей бил добър и можел да му осигури поне предварителни срещи с хора от „истинските“ студии в Холивуд. Уорън бе осигурил на себе си и Къртни хонорари като режисьор и монтажистка, а освен това за себе си и проценти от печалбата като продуцент — вероятно с това се обясняваха новите му дрехи, скъпия часовник и, както предполагаше Харди, ръката върху раменете на Къртни.

Разбра, че за тези хора не съществува друг свят — всичко се свеждаше до това дали става за филм или не.

Харди се изтегна на пода, Къртни сложи крака си върху неговия, като се постара жестът да изглежда неутрален.

— Защо вечно говорите за „филми“? — попита Харди. — Какво стана с доброто старо кино? Мислех, че филмът е това, което се слага в камерата.

Уорън го изгледа обидено.

— Не, филмът може да е видеолента, телевизия... Боже мили!

— Извинявай.

— Разликата е важна — обади се Рей.

— Естествено — кимна Харди. — Разбирам. Филмът е за видеолента. Лентата обаче е филмът, от който се прави филм. Истински филм. Като кино. — Къртни натисна крака му. — В камерата, искам да кажа.

Стори му се, че докосването го опиянява прекалено.

— За бога, мисля, че го схвана — възкликна Къртни.

Поредното парче свърши и след паузата започна да вие нисък, тъжен саксофон.

— Прилича на плач — обади се Рей.

— Можеш ли да я обвиниш?

— Коя? — Рей се надигна.

Уорън изсумтя.

— Коя друга?

— Ей, престани!

— Ти я уби, Рей — продължи Уорън. — Ти престани.

— Тя не е тук. — Рей изглеждаше доста друсан. — Какво, по дяволите, дрънкаш?

— Огледай се — каза Уорън. — Тя е тук повече от нас.

Саксофонът се извиси. Както и останалите, Харди също се загледа в множеството лица и пози на Максин Уиър. Беше странно. На светлината от свещите му се струваше, че тук-там някой клепащ намига, че устните потрепват.

— Не съм аз — заяви Рей след малко.

Къртни се намести по-удобно.

— Не е той — обърна се тя към Уорън.

Уорън се размърда, за да свие нова цигара.

— Стига вече. Шината беше толкова прозрачна. Не бих пуснал такова нещо да влезе във филм.

— Кое е прозрачно? — попита Рей.

— Шината. Със същия успех би могъл да разкажеш на всички, че си ти.

Харди го наблюдаваше внимателно. Рей поклати глава. Уорън му подаде новата цигара и продължи:

— Всички знаеха, че тя вече нямаше нужда от шината. Да ѝ я сложиш... — Обърна се към Харди, за да обясни. — Цялата работа започна, заради онзи, другия, Ръсти, заради застраховката и

катастрофата. — Пак се обърна към Уиър и добави: — Прекалено очевидно, Рей. Трябва да проявяваш повече интелигентност.

Харди се зачуди дали за Уорън смъртта на Максин е нещо като шега или репетиция за филмов епизод. Той я бе видял — мъртва, гола, с шината на врата и в това не бе забелязал нищо смешно или сексуално. Замълча.

— Не го е направил той — настоя Къртни. — Остави го на мира, Уорън.

— Бях тук цяла нощ — оправда се Рей.

— Не беше. Знам, защото аз самият бях тук цяла нощ. Седях на стълбите и пиех бира. Чаках те да се прибереш.

Харди видя, почти почувства, макар и да бе тъмно, как очите на Уиър зашариха наоколо.

— Сигурно съм бил заспал. Не помня.

— Според теб, нормално ли е да не помниш какво си правил в нощта, когато жена ти е била убита?

— Остави го, Уорън.

— За мен е — отвърна Рей. — Знам, че бях тук и толкова. Не съм излизал и го казах на полицаите.

— Полицаите са хванал и друг — каза Къртни на Уорън.

— В такъв случай те са се смахнали — отсече Уорън.

Всичко това бе казано с приятелски, небрежен тон.

Говореха тихо, подаваха си цигарата един на друг, като че ли не съществуваше реално. Харди слушаше мълчаливо. Впечатли го обаче фактът, че Рей, който твърдеше, че е обичал жена си — убита по най-жесток начин, кремацията трябваше да е на следващия ден — не изпитваше никаква тъга. Никаква.

Най-накрая се обади и той:

— Познавам типа, когото са хванали и твърдя, че не са се смахнали.

Уорън въздъхна и заразсъждава:

— Да, добре. Максин умира, Рей не е там, където казва, че е, слага на врата ѝ шината, за да покаже на приятелите си, че...

— Това са пълни глупости, Уорън. — Той махна пренебрежително с ръка.

— ... за да покаже на приятелите си какъв мъж е, за да разберат, че не бива да се шегуваш с Рей Уиър, особено ако си негова

собственост. Това е посланието.

Рей стана. Леко залиташе.

— А сега всеки си отива у дома — изръмжа той. Тонът вече не беше приятелски и небрежен.

Уорън не му обърна внимание.

— Като капак на всичко — продължи той, — Рей ще получи осемдесет и пет хилядарки застраховка, само за него, с които ще финансира следващия си филм. Вече ми спомена за това.

— Какво се опитваш да постигнеш, Уорън? Искаш да арестуват Рей ли?

— Какво? — Стресна се не на шега. — Кой ще го арестува?

Харди, изправен, изведнъж се оказа център на вниманието.

— Не аз, банда. Аз съм частно лице. Честна скаутска.

— По дяволите! — изруга Рей. — Писна ми. Уморен съм.

— Но ще получиш осемдесет и пет хиляди долара, нали? — попита Харди.

Рей сви рамене.

— Това не е тайна. Застраховката на Максин.

Уорън и Къртни също станаха. Харди отстъпи крачка назад и огледа триото.

— Ако не си сигурен — обърна се той към Уорън, — защо искаш да го натопиш?

Уорън се приближи до Рей и го прегърна през раменете. Усмихна се.

— Човек не може да натопи приятел. Аз и Рей сме приятели. Сега имаме и общ бизнес. Просто искам отношенията ни да са ясни.

— Не крия нищо! — Прозвуча като скимтене.

Уорън го погледна.

— Обичам те, човече, но не си честен с мен.

Рей отправи умолителен поглед към Къртни, която мушна ръце в джобовете си и тръсна глава.

— Хайде, Уорън — каза тя. — Ако крие нещо, то няма нищо общо с Максин. Хората имат право на своите тайни, нали?

— Да! Не мога ли да имам личен живот? Интимен живот?

— Разбира се, че можеш. Ако става дума за това обаче. Защо чисто и просто не ми кажеш истината?

Рей погледна обувките си.

— Добре. Не мога да кажа, че се гордея с това, но когато почука... не бях сам. Тук, при мен, имаше някой... жена.

Уорън отстъпи назад.

— Тогава какъв е проблемът? Не можеш ли да ми кажеш, че си бил с жена? Познавам ли я?

Рей поклати глава.

— Тя беше... — поколеба се. — Платих ѝ, за да дойде.

Къртни се намеси:

— Уорън, Рей има угризения заради това, не разбираш ли?

— Значи на теб е казал?

— За да му олекне.

Уорън прегърна Рей.

— Защо трябва да имаш угризения!? Ние сме приятели. Можеше да ми кажеш...

Рей сви рамене.

— След като Максин... и всичко останало...

Уорън говореше съвършено спокойно.

— Ей, изостави те тя, а не ти нея, забрави ли? Онази нощ не си знаел, че ще я убият.

— Да... Но се държах като истински глупак пред теб и Къртни, след като ме изостави и... Просто имах нужда от някого.

— Добре де, това е съвсем нормално. По-добре е да го знаем, вместо да си мислим, че си убиец. Убеден съм, че полицията вече ти е хвърлила око.

— Казах на полицаите. И на Къртни. Просто не исках да се разчуе. А сега наистина трябва да поспя малко. Утре ме чака тежък ден.

Харди все още не усещаше никакъв топъл полъх от отоплителната система на джипа, макар че до къщата на Франи му оставаха само няколко пресечки. Питаше се дали луксозните коли се затоплят по-бързо. После му мина през ума, че хората, които купуват автомобили с висока проходимост и подвижен покрив, както бе направил той, общо взето не обръщат особено внимание на температурата.

Рей Уиър лъжеше. Не беше казал на полицията, че има алиби. Точно обратното. Всъщност, ако Луис Бейкър успееше по някакъв начин да се измъкне, Рей Уиър щеше да е следващият в списъка на кандидат-убийците. Особено сега, когато застраховката бе излязла наяве. Болезнена ревност, значителна сума пари, да не говорим, че убийството бе извършено с неговия пистолет. Уорън беше прав по отношение на приятеля си. Ако нямаше алиби, Рей Уиър просто трябваше да бъде арестуван.

И Харди чувстваше с костите си, че алибито му е фалшиво. Къртни му вярваше, но хората са склонни да вярват, когато им се довериш, особено ако им кажеш неща, които не говорят добре за теб, поне привидно. Тъкмо по тази причина умните хора — а Рей Уиър несъмнено бе умен — често споделяха с околните купища интимни лъжи.

Номерът бе ефективен и в този случай бе станал причина Къртни да подкрепи Рей. Освен всичко останало, тя беше и предубедена. Харди се питаше дали изобщо е настояла пред Рей да й каже с кого и къде е бил. Предполагаше, че не. Фактът, че се е „открил“ пред нея, й се е сторил достатъчен. Подробностите са й се видели маловажни. Рей имал угризения, че е спал с друга жена, че е изневерил на обекта на чувствата си, при това в нощта, когато Максин е била убита, както се оказало... Просто имал нужда да открие душата си пред някого, в случая добрата приятелка Къртни, защото терзанията не му давали покой, не го оставяли намира. О, да, разбира се!

Харди паркира на отсрещния тротоар, срещу Франи и обърна предните колела към бордюра — за по-сигурно на силно наклонената улица. Остана на мястото си. Трепереше от студ и мушна длани под мишниците си. Зачуди се дали парите от застраховката не биха заинтригували Глицки отново...

Но защо? Защо не се радваше, че Луис Бейкър е на сигурно място? Нали това беше целта му? Не трябваше ли да се върне у дома си, да продължи да ходи на работа в бара и да продължи живота си оттам, откъдето го бе прекъснал, доволен, че е оцелял?

Само че какво щеше да продължи? Франи бе нарекла всичко това „прозорец във времето“ и може би за нея нещата можеха да продължат без особена промяна — макар че самият той не вярваше в това. Франи бе влязла в живота му по различен начин, не както преди. И, разбира

се, това бе променило пространството, което така старателно бе отделил за Джейн.

А самият той? Винаги бе смятал себе си за доста добър гражданин и човек с принципи — не беше част от решението на проблемите, но не беше част и от самите тях.

Сега обаче, при първото леко подскочане на каруцата, Дизмъс, белият рицар, е готов да хвърли Луис Бейкър на вълците, само защото някога е извършил нещо лошо, така ли? Може би не точно това, за което са го прибрали, но все пак нещо. Питаше се, и не за първи път, как би се чувствал, ако Бейкър не беше чернокож.

Докато трепереше от студ в колата си, ясно си даде сметка как би се чувствал, като честен към самия себе си човек — щеше да е възмутен, че лишават Бейкър от правото на справедливост. Осъзна, че са готови да го жертват само заради произхода и цвета на кожата му. Не че и самият той не би могъл да постъпи по този начин, но така или иначе, следствието не се водеше както трябва.

Защо тогава не бе възмутен?

Защото, каза си, може би при свободата на деветдесетте расовите проблеми бяха въпрос на степени? Увеличи степента на страха си с един пункт и виж какъв си в действителност. Харди смята, че животът му е застрашен от страна на Бейкър — независимо дали това е истина или не — и за да се защити, е готов да го вкара в затвора до края на дните му или дори в газовата камера.

А нима тази причина не беше универсална? Когато човек почувства, че начинът му на живот, околността, каквото и да е от този род е в опасност, инстинктивно се стреми да се защити, без да разсъждава за справедливост или почтеност. Просто иска проклетата заплаха да изчезне. Да изчезне страхът.

В крайна сметка, оказва се без значение дали този страх е основателен. Важното е да те остави на мира. Не искаш да живееш с него или дори да се мярка пред очите ти. И не допускаш олицетворението му на автобуса, в който се возиш. Или в квартала, в който живееш. Или да се среща с дъщеря ти.

Харди разтърка очи. Нещо в него се противеше срещу тази представа за самия него. Не, той не беше такъв. Някои от най-близките му приятели... Погледни Ейб Глицки, за бога!

Но не забравяй, че миналата вечер Луис Бейкър е стрелял срещу полицаите, след като е влязъл в къщата на Джейн. Не, определено не ставаше въпрос за невинно агънце.

Добре, така да бъде. Само че убиец ли е? По-конкретно, той ли е убил Ръсти Ингреъм и Максин Уиър? Случилото се в Холи Парк нямаше нищо общо с Дизмъс Харди, нали?

Да, разбира се, но нещо друго имаше. Ако не Луис Бейкър бе убил Ръсти... добре, нека си остане едно голямо „ако“... тогава мъжът (или жената, благодаря, Къртни), който го е извършил... Рей Уиър, например... несъмнено имаше полза от факта, че Дизмъс Харди сочи с пръст Луис Бейкър и заявява: „Доверете ми се, аз съм бивше ченге и бивш прокурор, този е убиецът“. Всъщност, Харди бе направил точно това.

Ако нещата стояха така и ако Бейкър, без непременно да е светец, не бе убил Ръсти, тогава Харди се оказваше в положение, което не би могъл да понесе спокойно. Защото някой го бе поставил в това положение, може би дори му бе помогнал да натопи Бейкър. Мина му през ума, че би искал да разбере кой е той и да го изрита по задника.

Отвори вратата и слезе. Нямаше желание да се прибира у дома си, нито пък да налива питиета в бара поне още два дни. Дължеше сам на себе си да установи какво в действителност правеше тук.

Погледна нагоре към звездите. Луис Бейкър можеше да върви по дяволите, все едно му беше. Ситуацията около Бейкър обаче бе заплела и самия Харди и преди да я разплете, не би могъл да продължи с нормалния си живот.

— Това е фантастична възможност!

Мани Губиша се страхуваше от тази реакция. Тредуел беше възбуден и изглежда не разбираше нежеланието на адвоката си. Трябваше да го повика на обяд, за да обсъдят положението на четири очи, но точно тогава имаше друг ангажимент и реши, че при неговата способност да убеждава, би било достатъчно да му предаде и по телефона предложението на прокурора, заедно със собственото си обяснение защо е глупаво да го приеме — беше достатъчно Тредуел да го изслуша.

— Това е капан — каза Губиша.

— Как може да е капан? Не съм си го измислил! Онзи тип наистина уби моя Попи!

— Знам.

— Е?

Фред наистина не беше за тези неща. Адвокатът говореше бавно и отчетливо.

— Фред, струва ми се можем да се съгласим, че прокурорът не ти предлага тест с полиграф, защото иска да ти помогне.

— Но това няма значение! Веднъж след като аз...

— Моля те, остави ме да довърша. Предлагат ти да се подложиш на тест с детектор на лъжата и ако показанията ти се потвърдят, да се заемат с Медина.

— Точно така. Това искам и аз.

— Не, ти не искаш това.

— Мани...

— Фред, слушай. И без това ще трябва да се съгласят поне на едно изслушване в съда и евентуално ще последва присъда. Вече имат показанията ти. Медина го е направил и ще бъде наказан.

— Но те казаха, че няма да има дело. Знам, че не ми повярваха. Ще разпитат Медина, той ще отрече всичко и понеже няма доказателства, ще оттеглят обвиненията.

— Може да опитат, само че ние ще се обърнем към медиите и ще раздухаме историята, както досега. Не се ли справяме много добре?

Звукът в слушалката се промени — Тредуел изключи високоговорителя на апарата си.

— Слушай, Мани, всичко дотук зависи от доверието към думите ми. — Тредуел шепнеше. — Мислиш, че ще се оставя да ме пипнат за Рейнс и Валенти? Няма да стане! Ако знаеш, че ти залагат капан, трябва да го използваш за целите си. Знаем какво си мислиш... че само адвокат може да отговаря както трябва, когато го разпитват...

— Не е вярно, Фреди — излъга Мани.

— ... но аз само ще повторя това, което се случи, и те ще се убедят, че не лъжа. Помисли си какво могат да направят от това медиите! Възможността е идеална!

Мани включи своя апарат на високоговорител и се зарахожда зад бюрото си.

— Фред, ето я неприятната истина. В света на правосъдието всичко, което не можеш да контролираш изцяло, е твой враг. Това не е игра. Залозите са високи. Става дума за човешки живот. Твоят, например. Или на Рейнс, Валенти, Медина. При това положение хората лъжат.

Мани не сметна за нужно да му напомня, че те двамата лъжеха от самото начало. Не това беше важното. Важното бе да изградиш тезата си върху фактите, които смяташ да използваш. Досега се справяха много добре. Не искаше Фред дори да се доближава до полиграфа. Въпреки че резултатите от пробите с детектора на лъжата не се приемаха официално от съда, можеха да нанесат вреда, особено при предварителните фази. Спря пред прозореца и погледна надолу към улицата. Върна се до бюрото.

— Не мога да позволя да го направиш, Фред.

— Значи да се примирим и да признаем, че сме излъгали, така ли?

— Не, не е така.

— Струва ми се обаче, че е точно така. Само си помисли как ще реагира прокурорът, ако откажа.

— Прокурорът ще продължи да рови, все едно че нищо не е станало.

— И ще се откаже от Медина.

Губиша седна на стола си и отпусна глава назад, върху облегалката.

— Вероятно няма да се занимават с него много енергично — призна той.

— Но Медина трябва да бъде наказан.

— Фред, сравни едното с другото... наказанието за Медина и възможността ти да влезеш в затвора с присъда за убийство. — Не обичаше да повишава тон, но сега го направи. — Ако те накарат да се препънеш по време на делото, не само че Рейнс и Валенти ще се измъкнат безнаказано, но самият ти ще хлътнеш. След като те закачат за полиграфа, могат да те попитат всичко. Не само за Хектор Медина и Попи.

— Накарай ги да обещаят, че няма да го правят.

Губиша се изкашля.

— Накарай ги да обещаят, че няма да го правят — повтори той. — Разбира се. Постави го като условие.

— А не смяташ ли, че подобно искане може да се изтълкува в наша вреда?

— Защо? — Тредуел се въодушевяваше все повече. — Слушай, искат да говорим за Хектор Медина, ние казваме „да“, но само това. Те ще разберат. Ясно е защо не искаме да ровим в другото дело. То е съвършено различен въпрос. Има някаква връзка, но все пак е отделно. По този начин ще покажа, че може да ми се вярва и ще спипаме Хектор. Идеално.

— Престани да го повтаряш, Фред. Нищо не е идеално. — Отпусна се на кожения стол и добави: — Боже, как мразя тези понеделници.

Петнайсет пресечки в посока центъра, Арт Драйсдейл затвори телефона и отиде до кабинета на шефа си. Кимна на Дороти, секретарката на Лок, и направо влезе. Кристофър Лок, избраният от гласоподавателите прокурор на града и областта Сан Франциско, който също говореше по телефона, седнал зад бюрото си, махна на стария си приятел да седне. Вместо това Арт Драйсдейл излезе в приемната и си наля чаша кафе.

— Как е? — попита той Дороти и се настани върху ъгъла на бюрото ѝ.

Преди да успее да отговори, се чу гласът на Лок:

— Арт!

Драйсдейл сви рамене.

— Трябва да се срещаме по-често — каза той и след това прошепна в ухото ѝ: — Скъпа, направи ми една услуга... не свързвай никой по телефона две минути, става ли?

Мина през вратата и я затвори след себе си.

— Какво има? — попита Лок. Разгръщаше някаква папка пред себе си и не вдигна поглед от нея.

— Затова те избират непрекъснато — отбеляза Арт. — Заради топлата, очарователна външност. Човекът зад бюрото.

Лок въздъхна, поклати глава и повтори:

— Какво има?

— Дължиш ми долар — заяви Драйсдейл.

Мина секунда, но в края на краищата Лок откъсна очи от папката.

— Стига бе! — възкликна той.

— Кълна се пред Бога.

— Губиша се е съгласил?

— С някои условия.

— Какви? Да не задаваме никакви въпроси ли?

— Да не задаваме въпроси за Рейнс и Валенти.

— И ти се съгласи?

— Разбира се, че се съгласих.

— И какво смяташ да правиш?

— Казах, цитирам: „Кълна се над гроба на майка си, че няма да споменавам тези имена и нищо във връзка с делото“.

— Тогава как ще ги споменеш?

Драйсдейл отпи глътка кафе.

— Е, помислих си, че ще донеса полиграфа тук, в центъра. По този начин ще избегна изкушението да поругая гроба на майка си, лека ѝ пръст. Защото казах, че тъкмо над него няма да споменавам убийствата.

Самсън всъщност не беше от класата на Дидо или на Луис Бейкър. Беше немарлив, дебел и отпуснат, с дълги и тънки, не особено чисти плитки. Не създаваше впечатление, че е свестен, когато не се занимава с бизнес. Дидо умееше да се смее и не беше скапаняк. Той купи на Лейс маратонките. Ето такъв беше.

Дори и с Бейкър можеше да се разговаря — за квартала, за това-онова, боята, за Мама. Ако Дидо трябваше да си върви, Лейс би могъл да се разбере с Луис — поне, докато Луис не видеше сметката на Дидо. Но след като Дидо беше умрял, без да го е направил Луис...

Да, но не беше станало така. Сега и двамата бяха изгонени от дядла, а Самсън беше съвсем друга порода гадняр.

Както в понеделник, още нямаше обяд, когато двамата със Скокльо седяха на бордюра и Самсън дойде и ги изрита на улицата. Що за лайна?

— Сега това е мой дял — отсече той и те видяха как се заразхожда с двама от хората си.

А къде да се дянат двамата със Скокльо?

Нат Глицки беше седемдесет и две годишен и сега, след смъртта на Ема, прекарваше по-голямата част от времето си в синагогата на „Фултън“ и „Аргуело“, откъдето го взе синът му Ейб.

Отправиха се на север към парка „Пресидио“, после по „Ломбард“ до „Ван Нес“ и след това по „Бродуей“, през тунела, към „Норт Бийч“. Нат обичаше обилните италиански обеда, а когато плаща синът ти, според него, най-доброто място беше „Кап“, където менюто не се бе променило от времето, когато той ухажваше Ема. Тогава това бе един от малкото добри ресторанти, в които нямаха нищо против чернокожа жена да се храни с белите. Трудно бе да си припомниш онези времена, особено сега, когато по масите се забелязваха всевъзможни разновидности на човешкия род.

Нат остана с ярмулката си, но окачи сакото на облегалката на стола. Когато дойде келнерът, си поръча „Негрони“ — кампари, битър и джин.

— Как можеш да пиеш това лекарство? — попита Ейб, след като си поръча чай с лед.

Нат потупа единствения си син по ръката. Определено бе взел много от Ема — и тя не обичаше „Негрони“. Зачуди се дали това няма общо с факта, че е наполовина черен. „Негрони“. Би ли опитал да заобича питие, наречено например „Белчони“?

Но синът му плуваше в дълбоки води. През целия път разговаряха за евентуалното му преместване в Лос Анджелис. Беше против. Какво щеше да прави сам, без близките си? Но не повдигна въпроса. Още не. Нямаше смисъл да се карат за нещо несигурно. Ейб засега само говореше — още не бе взел решение. Поне Нат смяташе така. Още не...

И доколкото познаваше сина си, преместването в Лос Анджелис не го вълнуваше чак толкова. Това бе решение, а Ейб никога не бе имал проблеми с вземането на решения. Поне не дотолкова, че да се съветва с баща си. Понякога се затрудняваше, когато трябваше да отдели дреболиите и да се захване с истинския проблем. Е, всички са така, мислеше Нат. Когато си изясниш всичко, решението идва само. Повечето хора просто не отделяха нужното време, действаха импулсивно, правеха погрешни ходове.

Ейб не беше от тях обаче. Поне в повечето случаи. Затова и сега бяха тук.

Донесоха им питиетата и двамата вдигнаха чаши. Нат отпи и примлясна с устни два-три пъти, за да почувства вкуса в устата си. Ейб поне изглеждаше спокоен. И защо не? Имаше Фло, чудесните деца, бе решил съществените проблеми. Продължаваше обаче да повтаря... работата това, работата онова, никой не давал пет пари, някакъв си приятел, Харди, имал проблем. Най-накрая Нат вдигна ръка.

— Какво всъщност искаш да ми кажеш? — попита и сви рамене. — Че работата ти не е добра? Ако е така, намери си друга. Не е задължително да работиш едно и също нещо.

— Но аз съм полицаи, татко. Това е професията ми.

— Професията ти... Преди всичко ти си мъж, прав ли съм?

— Да, но...

— Разбира се, че съм прав. Изслушай ме. На колко години си? Не си дете, нали? Така. Работата е една и съща, независимо къде си. Искаш да ме убедиш, че да си ченге в Ню Йорк или Тел Авив е по-различно от това да си ченге в Сан Франциско? Или в Лос Анджелис? Не. Не вярвам. Нещо повече, убеден съм, че не е. Виж мен. Бях...

преди да се пенсионирам... по Божията милост имах занаят. Поправях разни неща. Най-напред бях хлапе в Делауер. Делауер! Знам, че знаеш, но ме изслушай. Там поправях велосипеди и шевни машини. Ходех на училище. Разбирах от машини и започнаха да ме наричат „техник“. Намерих си работа в малка работилница в Калифорния. Разрасна се и я продадох на друг. Не ми харесваше новото положение и се магнах. Друга работилница. Втора, трета... През цялото време обаче се грижех за теб и се стараех майка ти да е доволна, което, както и двамата знаем, си беше целодневно усилие. Както и да е, знаеш ли какво открих? Работата си е работа. Няма значение дали си в тази или онази работилница, в този или онзи сервиз. Работиш и ти плащат, за да можеш да живееш живота си. Но работата не е твоя живот.

Нат вдигна чаша отново, намръщи се и размаха пръст на сина си.

— Би трябвало да го знаеш, Ейбрахам. Не говорим за ядрена физика.

Ейб се засмя и белегът на лицето му се обтегна.

— Добре де, какво друго мога да правя?

— Какво искаш да правиш?

— Искам да съм ченге.

— Не можеш ли да си ченге тук, в Сан Франциско?

— Какво ти говоря досега?

— Да си призная, не знам. Някои хора трупат богатства. Други живеят по лесния начин... Какво общо има това с теб?

— Не мога да си гледам работата.

— Защо? Обясни ми защо.

— Стига, татко. За да се приключи един случай, който и да е, трябва да има сътрудничество.

— Глупости. Извинявай, но това са пълни глупости.

Ейб поклати глава.

— Нищо не ти е ясно.

— На мен? Казваш ми, че не ми е ясно? — Протегна ръка над малката маса и стисна дланта на сина си. — Слушай, преди двайсет години... ти още ходеше на училище, а майка ти започна да боледува... в завода на Форд във Фримонт, помниш онова място, назначиха нов шеф, когото наричаха „вицепрезидент“. И този шеф ми каза... аз тогава бях контролор по качеството... трябвало да намалим разходите, така че да не губя време, за да проверявам всичко.

Отговорих му, че да се намалят разходите не означава да се кара през просото. Изгледа ме, като че ли бях паднал от Марс. Трябва, казва, да намалим разходите. Задача номер едно. Толкова. Това беше работата ми. Не можех да напусна. Искам да кажа, можех, но струваше ли си да създавам проблеми на теб и майка ти? Не, не си струваше.

— И каква е поуката?

— Поуката е, че на онзи човек му пречеше да си гледам работата както трябва. Намали персонала, работното време, ускори производствените графици. Стана направо невъзможно... Специалитета ли ще вземем?

Келнерът се бе приближил, за да вземе поръчката. Специалитетът беше супа с хляб, макарони, салата и основно ястие — свинско печено, сладолед и кафе.

— И какво стана? — попита Ейб.

— В края на краищата закриха завода.

Ейб се замисли.

— Май не схванах напълно.

— Въпросът е, че докато имаше работа, аз я вършех както трябва. Където и да отидеш обаче, непрекъснато се появява нещо. — Намаза с масло парченце хляб. — Искам да кажа следното... ако желаеш да си ченге, не се заблуждавай, че в Лос Анджелис ще е друго. Може колегите да ти помагат, може да не ти помагат. Важното е, че имаш семейство, което трябва да издържаш. Това е, което си струва да правиш.

— Но...

— Не бива — прекъсна го Нат — да го правиш наполовина. — Вдигна очи към келнера, който донесе супата и гарафа червено вино и му поръча: — Донеси чаша и за сина ми, ако обичаш. Днес ще си вземе почивен ден.

— Виждаш ли? — каза Глицки и лъжичката със сладолед увисна във въздуха пред устата му. — Точно случая, за който ти разказвах.

Посочи едър млад мъж, който току-що бе влязъл в ресторанта. Нат обичаше да казва, че светът е малък.

— Поръчай си още един сладолед. Или кафе. Аз ще отида да поговоря с него.

Нат сви рамене.

— Може ли да навреди?

Мъжът разговаряше с келнера, когато Ейб дръпна един стол на масата му и го възседна наопаки.

— Не ми обръщай внимание — каза той и кимна на келнера: — Един билков чай, моля. Той плаща, нали, Джони?

— Разбира се, сержант.

Глицки пусна една усмивка и попита Джони Лагуардия как я кара. Добре. Мушна салфетката в яката на ризата си и намести приборите пред себе си. Не беше свалил спортното си сако, може би поради същата причина, поради която и Ейб не бе свалил своето — не беше удобно да показваш желязото си на публично място.

Ейб реши, че Джони е бил симпатичен тийнейджър, но сега, когато приближаваше трийсетте, бузите му започваха да увисват и се бе появил намек, едва забележим предвестник на двойна брадичка. Веждите му почти се допираха над боксьорския му нос, а тънкото му чело под все още гъстата черна коса блестеше, намазано с крем. Беше гладко избръснат и по бузите му се виждаха капиляри. Глицки усещаше силната миризма на одеколона му. Джони заопипва гарафата с водата. На дясната си ръка носеше три тежки пръстена.

— Тук съм с баща си — уточни Ейб и махна с ръка към Нат.

— Много мило — отбеляза Джони, погледна нататък и сбърчи чело. — Сигурно си е отишъл.

Глицки се обърна натам и видя, че не е.

— Старецът с шапчицата — обясни. — Това е баща ми.

Достави му удоволствие да гледа как Джони се мъчи да разбере как така.

— Да, добре. Хубаво е човек да излезе с баща си — каза той накрая.

Келнерът донесе бирата на Джони и билковият чай на Ейб. Двамата отпиха по глътка. Ейб чакаше. Джони остави чашата.

— Е, какво има? — попита той.

— Онзи ден стана дума за теб. Дойдох тук да хапна и те видях. Виж каква хубава случайност, викам си. Ще поговорим и ще си спестя два-три дни обикаляне.

— А защо е станало дума за мен?

Ейб приближи стола до самата маса и сниши глас.

— Там е цялата работа, Джони. Намерихме отпечатъците ти на едно място, където е извършено убийство.

Джони поклати глава.

— По дяволите!

— Какво?

— Ръсти Ингреъм, нали? — Преполови бирата си, остави чашата на масата, оригна се учтиво и добави: — По дяволите! Знаех си!

— Какво си знаеше, Джони?

— Когато човек излезе от кожата си, винаги загазва.

— Да, това се случва често. Да не би Ръсти да те ядоса?

— Ей, не съм го убил аз.

— Никой не казва, че си.

— Ако мислиш, че съм го пречукал, грешиш. Нито пък момичето.

— Джони, слушай ме внимателно. Не смятаме, че си ти. Арестували сме друг заподозрян, който сега е в болницата. Смятаме, че ги е убил и затова е задържан. Все пак, любопитен съм как така отпечатъците ти се оказаха там. Значи си знаел, че жената е била там.

— Вече беше мъртва.

— А Ръсти?

Джони поклати глава.

— Ръсти не го видях. Момичето беше до вратата и не можеше да се влезе. Аз хвърлих едно око и се чупих. Не съм се оглеждал много-много.

— Значи се чупи, а?

— А какво мислиш, че трябваше да направя? Да се обадя в полицията? Какво според теб щяха да ми направят, ако ме бяха хванали при два трупа?

— Какво ти правя аз сега?

— Сега е друго. Вече сте спипали някого. Ако аз се бях обадил да ви повикам, нямаше да си направите труд да търсите друг, защото аз щях да съм заподозреният.

Глицки нямаше как да не признае, че Джони не е далече от истината. Особено напоследък. Отпи още малко чай.

— Да. А отпечатъците? Бих могъл да те прибера заради тях.

— Нали сте арестували онзи?

— Така е. Да кажем, че чисто и просто съм любопитен. Искам да знам точно какво се е случило.

— Дали да не си взема адвокат?

Ейб обви чашата си с длан, приближи се до Джони още повече и прошепна:

— Джони, не си арестуван. Говорим си и това е всичко. Изнудвачите не са по моята част. Занимавам се само с убийци.

Джони допи бирата си. Келнерът му донесе купичка супа. Джони си поръча още една бира, отчупи парче хляб и разбърка супата.

— Добре — кимна. — Ето какво беше. Ингреъм дължеше шест стотака.

Глицки повдигна вежди.

— На седмица?

Джони кимна.

— Такъв е регламентът, *capisce*?

— Шестстотин долара на седмица?

Джони пхна в устата си малко хляб.

— Някои плащат и повече, така че...

— Един момент. Защо Ингреъм се е обърнал към вас? Колко ви е дължал? Шест хиляди? Защо не ги е взел от друго място?

— Откъде, например?

— Например от някоя банка. Бил е адвокат. Биха му отпуснали заем.

Джони поклати глава.

— Банките не дават пари, за да залагаш на конни състезания.

— Ингреъм е залагал на конни състезания?

Глътка бира.

— Здравата беше хлътнал левакът му с левак. Беше от тия, дето киснат по цял ден на хиподрума и залагат и последния си цент.

— Печелеше ли?

— Типовете като него никога не печелят. Нещо ги тласка отвътре. Това си е болест. Събирам му парите още откакто работя за господин Тортони. Сумите ставаха все по-големи.

— И досега не е успявал да изплати заема?

— Главницата ли? Нямаше начин. И да му паднеха толкова пари, веднага ги залагаше.

Ейб допи чая си. Келнерът дойде, взе празната купа от супата и донесе чиния равиоли.

— Как може човек да затъне толкова дълбоко?

Джони сви рамене.

— Нали ти казах. Онова беше по-силно от него. Минава му нещо през ум, някакво предчувствие, и трябва на всяка цена да заложи. Така започна всичко. В началото бяха двеста долара, които нямаше. Плащаше по двацет на седмица. Нищо работа. После станаха сто. Една седмица не можа да събере сто, така че дойде и взе заем, за да плати лихвата. Между нас казано, това си е самоубийство. Той обаче продължаваше да играе и да взема все повече пари.

— Какво стана на баржата?

Джони побутна равиолите с вилицата си.

— Напоследък имах проблеми с господин Тортони. Двама ме прецакаха и не платиха. — Сви рамене. Опитваше се да изглежда спокоен, но си личеше, че се тревожи. — Това е бизнес, разбираш ли, а господин Тортони гледа на бизнеса си много сериозно.

— Е?

— Трябваше да му обясня, че на баржата на Ингреъм съм намерил труп и не съм взел парите. Сега съм шестстотин вътре, освен онези двамата.

Остави вилицата, без да хапне. Ейб остана с впечатлението, че Джони щеше да му каже нещо по-лично, но моментът отмина. Взе вилицата си отново, сви рамене и започна да се храни.

— Е, ядосах се. Щях да си имам неприятности, нали се сецаш?

— И какво направи? Най-напред си влязъл там незаконно. — Приблужи се към него. — Джони, това също не е убийство. Пет пари не давам дали си разбил вратата или не.

— Имахме уговорена среща. Трябваше да си е у дома.

— Добре.

— Влязох и видях трупа. Труп. А трябваше да взема парите на господин Тортони. Искаше ми се да хвърля нещо, да счупя нещо.

— И сграбчи лампата.

— Да. Запратих я на пода. Не ми помогна кой знае колко.

— Вече мина ли ти?

Джони сякаш си спомни нещо. Въздъхна.

— Да. Жените са за това, струва ми се.

Харди помнеше дните, когато работата в прокуратурата дотолкова го поглъщаше, че не забелязваше как минава времето — опитваше се да си обясни неща, които не съвпадаха, обмисляше стратегии за разпити, пишеше пледоарии и встъпителни речи. Мислеше. Гледаше си работата твърде съвестно.

Застана пред кабинета на Тони Фини. Наконтеният прокурор, който бе мразил Ръсти Ингреъм, седеше дълбоко замислен. Беше полуобърнат към прозореца, с крака върху бюрото, далеч от всичко, което се случваше тук и сега. Харди почука, макар и да не му се искаше да го изважда от унеса.

Фини свали крака от бюрото, подаде му ръка. Харди я стисна и каза:

— Дизмъс Харди. Бях тук онзи ден.

— Разбира се, помня. Как си?

Харди призна, че е започнал отново да се чувства като ченге, което се разхожда и слухти.

— Видя ли се с Хектор Медина?

Харди остана прав и поклати глава.

— Той е нещастен човек.

Фини се намести на стола си.

— Да, предполагам, че е така. Чули за последния му...

— Да, интересно.

— Това има ли нещо общо със срещата ви?

— Не знам. Съмнявам се. Миналата седмица се е обадил на Ингреъм. След това тази история с кучето. Като че ли нещо го тласка да върши тези неща.

Фини се надигна.

— Обаждал се е на Ингреъм? Сериозно?

— Сериозно. — Харди придърпа един метален стол и седна. — Исках обаче да те попитам за нещо друго, което спомена онзи ден.

— Може да съм те излъгал. — Фини вдигна ръце и се усмихна на шегата си. — Какво казах онзи ден?

— Че Хектор Медина е пострадал заради Ръсти Ингреъм. Спомена, че имало някаква жена. Опитвал се да докаже нещо чрез нея.

Фини дори не се замисли. Кимна веднага и изстреля:

— Карън Мур. Но тя няма нищо общо с тази история. Тя и Ръсти бяха заедно преди години.

— Всички, които са замесени по един или друг начин, са се замесили преди години. — Харди му разказа за разследването спрямо Бейкър или по-скоро за липсата на такова. — Никой не се занимава с това. Старите неща могат да се окажат съществени.

Фини кимна и отвори кутия бира.

— Предположението ти не е съвсем нелогично, макар че, бих казал, звучи доста пресилено. Още ли смяташ, че Ингреъм е мъртъв?

— Ингреъм е мъртъв.

— Това каза и миналия път.

Харди се облегна назад.

— Защо никой не иска да повярва, че Ръсти е мъртъв?

— О, аз искам. Ако повярвам, ще стабилизирам вътрешния си мир. Много ми се ще да е мъртъв, но ние обичаме да има труп. Когато няма труп, нещата не са ясни.

Харди знаеше за какво става дума. Обвиненията срещу Бейкър се основаваха на мотива му да убие Ръсти, а не Максин. Работата на прокурора, ако смъртта на Ингреъм не бъдеше установена официално, щеше да е да убеди съдебните заседатели, че Бейкър е убил Максин без никакъв мотив и без дори да я познава. Твърденията, че Ингреъм също е бил убит, щяха да са нематериални и недопустими. Ако Бейкър бе убил Максин, защото е била там, когато е разчиствал сметките си с Ингреъм, добре. Ако обаче Ръсти не бъдеше обявен за убит, трудно някой щеше да приеме версията.

— Убеден съм, че Ръсти е мъртъв — заяви Харди. — Цялата баржа бе оплискана с кръвта му. Паднал е зад борда и течението го е отнесло в залива.

Даде си сметка, че сега играе против Луис. Независимо от другите си съмнения, трябваше да изясни нещата.

— Може да се е уплашил. Може би се крие.

— А може и да е нахранил рибите.

Фини се усмихна.

— Да, възможно е, може би дори е вероятно. Значи не смяташ, че е бил Бейкър?

Харди се замисли за миг.

— Точно това е странното. Ако все още работех тук и ми дадяха случая, щях да взема досието на Бейкър и да го осъдя, без да се занимавам с другите заподозрени. Както казва Глицки, когато се държи като истински професионалист, всички елементи са налице. Освен трупа, разбира се.

— Това не е дребна подробност.

— Да, но един свидетел експерт, някой като мен например, би могъл да убеди съдебните заседатели, че Ръсти е паднал зад борда и течението го е отнесло.

— Така смяташ ти.

Харди се намръщи.

— Убеден съм.

— Добре, след като знаеш, че Бейкър е ходил там — това е доказано — какъв е проблемът?

— Просто не съм в състояние да убедя сам себе си, че това е всичко. Проблемът е, че участвам в някаква игра, както ми се струва, без да знам каква е тя. Това ме изнервя.

Фини кимна.

— Реших да започна от самото начало. Каза, че имало някаква жена. Ингреъм винаги бил с...

— Да.

— Максин Уиър беше намерена мъртва на баржата му.

— На твое място бих започнал от нея.

— Искаш да кажеш от съпруга й?

Фини кимна отново.

— Статистиката не лъже. Най-напред погледни съпруга. Особено в този случай... пари, ревност, всичко останало. Защо Глицки не го прибере?

— Може би има алиби. Не съм сигурен дали го е споменал пред Ейб... но освен това той вече беше арестувал Бейкър.

— Да. Бейкър е много удобен.

— Защо смяташ така?

— Защото с Бейкър се решават две неразкрити убийства — три, ако се брои и Ингреъм, а това е добре за официалната статистика. — Прокара пръсти през косата си и добави: — Може и да не се дължи на мързел. Има всички основания Бейкър да бъде подозиран.

— Но ти не смяташ, че е той, нали?

Фини вдигна ръка.

— Опитвам се да бъда обективен. Не може да е хем така, хем иначе. Ако Ингреъм е мъртъв... не казвам, че не е... тогава е доста вероятно да е бил Бейкър. Или мъжът на Максин Уиър. Ако обаче Ингреъм е жив, трябва да се търсят други варианти.

— Сигурен съм, че е мъртъв. Може би го е пречукал Бейкър, може би Уиър.

— Нали каза, че Уиър имал алиби?

— *Може би* има алиби.

— Тогава го провери. Защо ще си губиш времето с Карън Мур?

— Защото нещата може да опрат до Медина. Защо се намеси в играта точно сега? — Харди видя скептичния поглед на Фини, но продължи: — Слушай, това, което става в момента, започна от Ингреъм. Заради него и аз съм в играта. Преди девет години се е случило нещо. Ако установя някаква връзка с Максин Уиър, ще се заема с алибито на Рей.

— И смяташ, че Карън Мур може да знае нещо по въпроса?

Харди поклати глава.

— Не знам. Може и да не знае какво знае.

Карън Мур беше детектив към областната прокуратура — отделът ѝ бе извън редовната полиция. Един от колегите ѝ каза на Харди, че е в града, за да доведе някакъв непълнолетен свидетел. Щяла да се върне по някое време следобед, но не знаел кога.

Сега отново беше в коридора и хората отново се стичаха към съдебните зали след прекъсването за обяд. Фоайетата бяха претъпкани. Харди намери телефонен автомат и позвъни на Франи.

— Още ли ми се сърдиш? — попита тя.

— Не съм ти се сърдил. Просто трябваше да изляза, това е.

— И Еди каза същото, преди да излезе. И го убиха.

— Аз не съм Еди. И не са ме убили.

— Но още си навън.

— Да.

— Ще се върнеш ли в твоята къща? — попита тя след малко.

— Мисля, че все някога ще се върна.

— Тази вечер?

Харди се замисли.

— Не знам. Ти какво ще кажеш? Аз лично не искам да се караме всеки път, когато тръгна да излизам.

— Искам да дойдеш при мен.

— Знаеш, че ще се занимавам с това, докато не разбере какво става, нали?

— Добре, знам. Няма да пострадаш, нали?

— Това не влиза в плана на играта.

Получи паролата от Лание, който пишеше доклад в иначе опустялата обща стая на отдел „Убийства“. Харди отиде там, за да провери дали Ейб е променил решението си след последната им среща и дали е дошъл на работа. Нямаше го — беше се обадил, че е болен.

Позвъни в отдела на Карън Мур, обясни, че го изпраща Тони Фини и помоли да ѝ предадат къде може да го открие, когато се върне. Купи си диетична кола и намери стаята — най-обикновен кабинет с олющено бюро и самотен терминал.

През него човек можеше да получи достъп до полицейските досиета. Един терминал, никакъв обслужващ персонал. Всеки, който знаеше паролата, би могъл необезпокояван да ползва данните. Когато Харди работеше там, нямаше такова нещо, така че явно нещата се бяха подобрили, но все още имаше какво да се желае.

Не търсеше нещо конкретно, а просто убиваше времето, макар и да си даваше сметка, че понякога това се оказва полезно. Написа името на Луис Бейкър.

Появи се нещо интересно. Според компютъра, Луис Бейкър, с псевдоними Лу Брок, Луис Кларк, Лу Ролс, по прякор Балона (каквото и да означаваше това) — все още излежаваше присъда в Сан Куентин.

Харди се зачуди откога не са актуализирали данните. Въведе името на Хектор Медина, но за него нямаше нищо. Това не бе учудващо — Медина бе оправдан на два пъти.

Но за Рей Уиър имаше данни. Преди девет години — отново девет години — беше арестуван за сбиване при хазарт. Не го бе арестувал Медина. Не бе записано и дали Ингреъм е имал някакво отношение към случая. Уиър се бе признал за виновен и бе платил глоба от двеста долара. През осемдесет и пета беше осъждан за притежаване на марихуана — още сто долара глоба. Имаше и висяща призовка за една неплатена глоба — неправилно паркиране.

Харди отпи от колата. Значи Уиър беше и побойник. Или е бил. И, както вече се бе убедил, употребяваше марихуана, а може би и други наркотици. Беше достатъчно емоционален, за да плаче пред околните за изгубената си любов. Определено нестабилен тип. Може би онази вечер е бил дрогиран, изнервен, склонен към насилие, може би наистина е отишъл, както твърдеше Уорън, да си уреди сметките с Максин? Наистина му бе нужно непоклатимо алиби, за да се отърве. Записа няколко подробности в бележника си.

Колата на Ръсти Ингреъм — син фолксваген „Джета“, модел 1987 година — наистина бе регистрирана като открадната на 29 август. За Ръсти обаче нямаше никакви други данни. Значи данните в компютъра бяха актуализирани за последен път преди три седмици, което, в края на краищата, не беше чак толкова зле. Започна да записва информацията за колата, когато се почука.

— Господин Харди?

Харди се изправи.

— Сержант Мур.

Тя се засмя — съвършени бели зъби, лице като на фотомодел.

— Да си говорим на ти, моля. Името ми е Карън. Щом Тони Фини кимне, веднага се втурвам. Е, с какво мога да помогна?

Настани се на ръба на бюрото като ученичка. Беше облечена с нещо подобно на униформа, но не бе синя като на обикновените полицаи. Панталоните бяха широки, върху блузата имаше кожено яке, на което се мъдреха сержантските нашивки. Изглеждаше едра, което според Харди беше добро прикритие. При внимателно вглеждане личеше гъвкаво дребно тяло. Ако си сложеше грим, би могла да предизвика улично задръстване. Нямаше грим. Без дълбоките й черни очи, високите скули и чувствените устни да са подчертани изглеждаше само хубава. Много при това.

— Не знам дали ще можеш. Интересува ме нещо, което се е случило доста отдавна.

— За Тони ли работиш? Делото в ход ли е?

— Не, не точно за Тони. Той ме изпрати при теб.

Тя чакаше.

— Става дума за нещо лично — продължи Харди. — Ръсти Ингреъм.

— Ръсти Ингреъм — повтори тя навъсено. — Ето ти бомба от миналото. Как е Ръсти?

— Всъщност Ръсти е мъртъв или поне така се предполага. — Обясни ѝ за какво става дума.

— Е, съжалявам да го чуя — отбеляза тя, когато той свърши.

— Наистина ли?

— С Ръсти някога бяхме гаджета. Разделихме се без скандали. Доброжелателно.

— Когато му казах, Тони Фини реагира, сякаш бе спечелил от лотарията.

Тя кимна.

— Нищо чудно. Тони мразеше Ръсти. Мнозина мразеха Ръсти. Аз не го мразех. По-скоро го съжалявах. Накрая.

— Накрая?

— В началото бях очарована. Познаваше ли го?

Харди кимна.

— Тогава си наясно. Беше обаятелен. Никога не е губил дело, всеки път бе звездата на представлението. Такъв беше Ръсти. Аз бях самотна чернокожа майка на десетгодишна дъщеря и...

— Извинявай, кога беше това?

— Преди девет или десет години.

— И тогава дъщеря ти е била десетгодишна!? — Харди не ѝ бе дал повече от трийсет.

Карън се засмя. Схвана комплиментата.

— На трийсет и шест съм. Освен това съм и баба, но все пак благодаря.

— Не приличаш на баба.

— Да, знам. Полагам усилия за това. Ще ми се да мисля, че в добър ден бих могла да се състезавам с дъщеря си.

— Ще заложа на теб. Значи с Ръсти сте били приятели, когато тя е била десетгодишна.

— Чувствах се поласкана. Освен това той беше първият бял мъж в живота ми — Харди отбеляза мислено „първият“ — и по онова време възприемах всичко това като победа. Не си давах сметка, че Ръсти гледа на мен по същия начин... кокетна чернокожа мацка, млада... Победа. Завоевание.

Вгледа се в очите ѝ, за да открие следа от болка или съжаление, но нямаше такова нещо. Отношението ѝ към Ингреъм беше като към учител от училище — от време на време човек си ги спомня, понякога и с обич.

— Колко време бяхте заедно?

Карън вдигна очи към тавана.

— Година, струва ми се. Или десет месеца. Това беше максимумът му. Година. Тогава изведнъж охладняваше и толкова.

— Това не те ли огорчи?

— Всъщност, успях да предвидя какво ще стане и го изпреварих. По онова време вече бях разбрала що за човек е и го съжалявах. Не можеш да обичаш някого, ако го съжаляваш.

— А защо го съжаляваше? Нали непрекъснато е жънел успехи?

— Точно затова. При него беше болестно състояние. Убедена съм, че беше болен. Не можеше да понесе никаква загуба, дори привидна. Не се интересуваше от същността, а от външния вид на нещата.

— А какво стана с Хектор Медина?

— Всъщност, това бе поводът да се разделим. Просто реши, че на всяка цена трябва да ми докаже правотата си за Медина. Каза онова нещо пред няколко души и по никакъв начин не можеше да признае, че е сгрешил. Скарахме се заради това. Настоявах да се откаже. Безсмислено бе да се занимава. Медина може и да не беше суперченге, но пък не бе и по-лош от повечето други. Имаше семейство и всичко останало. Защо му беше да се рови в онази история? Само че Ръсти се бе заел и нищо не беше в състояние да го спре.

— Но защо?

— Това е въпросът, нали? В началото, не се съмнявам, си мислеше, че ще ме впечатли. Единак прокурор се заема с полицията и областната прокуратура и справедливостта тържествува отново.

Смяташе, че по този начин ще си създаде ореол на романтичен герой. Серпико от Сан Франциско.

— И номерът мина? Имам предвид, успя ли да те впечатли?

— Не, нищо не се получи, но след като веднъж се бе захванал...

— Сви рамене. — Ръсти беше такъв. Страхотно его.

— И реши да прати Медина по дяволите?

— А... за Ръсти Медина не беше важен. Смяташе го за поредния трофей. Каквато бях аз, предполагам. Така или иначе, Медина беше оправдан.

— Но загуби работата си.

— Да. След второто разследване вече никой не му вярваше. Всички бяха убедени, че е убиец, макар да нямаше никакви доказателства.

— Ти смяташе ли, че е убиец?

— Имаше репутация на зъл човек. Нищо сериозно, само дреболии... може би някой и друг излишен удар, стегнати до кръв белезници... нищо по-сериозно от това, но по време на разследването стана дума и за тези работи.

— Чу ли за сегашното обвинение срещу него?

— За онова куче ли? Не бих се учудила, ако го е направил.

— А Ръсти? Би ли могъл да го убие?

— След толкова време?

Харди й разказа за Валенти и Рейнс, за решението на Медина да се намеси.

— Не знам — поклати глава Карън. — Може и да се е ядосал, но след като не го уби на времето, защо би го направил сега?

— Тогава все още е бил женен, имал е добра работа, надежди за бъдещето... сега е разведен, грижи се за дъщеря си сам, работата му е досадна. Може да си е спомнил какво е загубил... заради Ръсти. И да е превъртял...

Карън слезе от бюрото и отиде до прозореца. Сложи ръце на кръста си, направи няколко чупки, протегна се като котка, обърна се.

— Случвали са се и по-странни неща, но все пак времето лекува поне малко. Ако Ръсти е направил нещо друго, нещо ново... бих могла да го допусна. Чул ли си да има нещо подобно?

— Не. Всъщност, Медина ми каза, че не е виждал Ръсти от години, макар че му се бе обадил по телефона.

— Какво е искал да му каже?

— Не му е казал нищо. Отказал се в последния момент и затворил.

В очите ѝ се появи още един въпрос, но не го зададе. Вместо това отбеляза:

— Може би си струва да се провери алибито му.

— Точно това смятам да направя — каза Харди.

Карън застана зад него и погледна екрана, на който все още беше изписана информацията за колата на Ръсти.

— Назад към самото начало, а? Карал е стар фолксваген?

Харди присви очи към зеления терминал.

— Това означава ли нещо?

— Означава, че не му е вървяло на хиподрума. Някога твърдеше, че няма да седне на нищо по-лошо от линкълн. По-скоро щял да ходи пеша.

— Какво общо има хиподрумът?

— Не каза ли, че го познаваш?

Харди помнеше Ръсти като буен млад прокурор, донякъде като самия него, който печелеше дела и вкарваше лошите момчета в затвора. Като колеги се разбираха добре, понякога сядаха заедно на чашка и разговаряха за работата си. Нищо повече.

— Предполагам, че не е така — призна той.

— Ако не знаеш за комарджийската му страст, въобще не го познаваш — отбеляза Карън, заобиколи и отново седна на бюрото. — Хиподрумът беше другата причина да се разделим, наред с Хектор Медина, ако искаш да знаеш истината, макар че двете бяха част от едно и също — болезненото му желание да побеждава. Казваше, че конете за него били върховното предизвикателство. Вярваше или искаше да вярва, че човек би могъл да научи достатъчно, да следи конете и жокеите внимателно и да не губи. Твърдеше, че не било хазарт, че можело да залагаш съвсем сигурно. Не при всяко състезание, разбира се, но си сигурен, можеш да рискуваш.

— Печелеше ли?

— Доста. Но и доста губеше.

— Често ли ставаше това?

— Не, но губеше много наведнъж. — Карън поклати глава. — Стар фолксваген... кой би си го помислил? Трябва да е хлътнал

сериозно, за да стигне дотам.

Харди забарабани с пръсти по бюрото.

— Значи затова се разделихте?

— Така разбрах що за човек е всъщност. Затова и започнах да изпитвам съжаление към него. Никой не може да печели през цялото време, независимо колко е добър и колко знае. За него обаче всяка загуба беше като лична обида. Полудяваше. Струваше му се, че цялата вселена е против него. Откачалка. — Карън задълба в спомените. — Веднъж-два пъти поиска и моята заплата, след като бе пропилял своята при уж сигурен залог. Не му се вярваше, че може да загуби и нея по същия начин при следващото състезание. — Погледна Харди в очите. — Беше тъжна история. Това пристрастяване... Имам чувството, че всъщност губеше нарочно. Не понасяше да губи, но всъщност беше убеден, че няма късмет и съвсем целенасочено залагаше там, където нямаше шанс да спечели, за да потвърди, че в действителност е бита карта. Или поне така виждаше сам себе си. — Карън рязко прокара ръка през косата си, сякаш нещо от Ръсти се бе заплело в нея и искаше да го махне. — Това е черно-бялата ми представа за психиката му, но ми се струва, че е точна.

— Значи смяташ, че е бил бита карта.

— Изцяло. Интересуваше го само какво е спечелил и какво е загубил. Самият той сякаш не беше там... нямаше личност, която да обединява всичко това, да му придава някаква насоченост. И според мен, най-големият му страх беше хората да не разберат, че всъщност не е такъв фантастичен победител, какъвто се опитваше да изглежда. Така че не понасяше никакви загуби.

— Но непрекъснато изпробваше късмета си на хиподрума.

— Казах ти, беше болест. По-силно бе от него. Състезателната писта беше нещо като лакмус. Ако спечелеше там, значи можеше да победи всеки. Ако започнеше да губи, всичко останало губеше смисъл. Най-накрая се разделихме в един от тези кризисни периоди.

Харди си спомни как бе дошъл Ръсти при него в бара миналата седмица — неугледен вид, негладени дрехи, с обществения транспорт, защото колата му била открадната. Бе запазил поведението, присъствието си, но едва ли някой би го взел за човек, способен да превземе вселената. В никакъв случай не беше победител.

Карън стана от бюрото.

— Не са го убили конете, нали? — попита тя.

— Не — отговори Харди. — Убиецът не е бил с копита, а с човешки ръце.

Добре, мислеше си Рей Уиър, чаках достатъчно дълго. Тази сутрин бе отишъл на службата, бе изчакал с Къртни и Уорън да донесат урната с това, което бе останало от Максин, после с яхтата на един от богатите приятели на Уорън минаха под моста „Голдън Гейт“ и излязоха в океана — пиха шампанско в памет на Максин, хвърлиха праха ѝ в морето, премръзнаха.

Сега се бе прибрал у дома. Бе чакал достатъчно. Въпросът бе основателен и всички документи бяха пред него.

Наложи се да го свържат с четири служителки, преди да намери тази, която му беше нужна.

Даде номера на застраховката на Максин, после датите на инцидента и на сключване на договора.

— Искам да проверя какво е положението с изплащането на сумата — каза той.

Жената го помоли да почака, след което Рей изслуша почти цяло парче.

— Не сте ли получили парите? — долетя гласът на жената, изтънял от километрите, които ги деляха.

— Не, затова се обаждам.

— Вероятно са в пощата.

Рей стисна слушалката.

— Чекът е в пощата? Кога го изпратихте?

Жената се прокашля, но гласът ѝ не стана по-силен.

— Още една минутка, ако обичате.

Радиостанцията в Кънектикът обяви, че пуска „Мека музика през цялото време“. Мека музика за меки мозъци, каза си Рей Уиър и заслуша следващото парче.

— Сър?

— Да, слушам ви.

— Трябва да е станала някаква грешка. Изпратили сме чек за цялата сума, осемдесет и пет хиляди долара, преди десет дни с

препоръчана поща и обратна разписка, доставка до два дни. Подписът на разписката е на... — направи пауза — ... на Максин Уиър.

Рей изведнъж усети, че му се вие свят и му се наложи да седне.

— Какво искате да кажете? — успя да попита.

— Сър?

— Кога е станало това?

След малко жената отговори:

— Изпратили сме чека в петък, така че вероятно... да, получен е в понеделник миналата седмица. Точно преди седем дни.

— От Максин Уиър?

— Да, сър. Подписът е много ясен. Желаете ли да ви изпратя копие от разписката?

Рей беше готов да се разсмее. Затвори.

Е, възможно бе чекът все още да е някъде в апартамента ѝ. Полицата беше на името на двамата — би могъл да я подпише всеки от тях. Може би полицията го бе намерила и не го бе уведомила.

А може би го беше депозирала в банката? Общата им сметка все още съществуваше — не че в нея имаше кой знае какво. Трябваше да се обади по телефона, за да провери.

Запали цигара марихуана и набра номера. В сметката не беше внасяно нищо. Би ли искал да говори с шефа?

Рей не знаеше дали иска. Светът се въртеше като побеснял.

Макар и да беше в Съдебната палата, Ейб Глицки не се отби в отдел „Убийства“. Ако случайно се натъкнеше на Батист или някой друг от колегите, щеше да каже, че се е почувствал по-добре и е решил да дойде. Иначе нямаше нужда да се показва. Така би могъл да свърши малко работа. Все още мислеше за Лос Анджелис, но преди това трябваше да приключи някои неща тук, а освен това баща му беше прав — ако се захванеш с нещо, не го прави наполовина.

Филипинецът от лабораторията, който му бе помогнал в събота, донесе доклада за пистолета на Рей Уиър веднага и изчака, докато Ейб го прегледа.

— Не трябва да се забравя, сър, че беше намерен в тинята на около пет метра под водата.

— Значи е логично да няма отпечатъци?

— Отпечатъците са странна работа. Образуват се на мазна основа. Не толкова, че е логично да няма. По-скоро обратното...

Ейб вдигна очи от доклада. Момчето имаше да каже още нещо.

— Е?

— Не открихме абсолютно никакви отпечатъци.

Глицки се опита да скрие разочарованието си.

— Но това ме накара да се замисля.

Ейб започваше да харесва това момче. Усмихна му се.

— И какво измисли?

— Както казах, по оръжието нямаше абсолютно никакви отпечатъци, но нямаше и следи от мазнина. Като че ли не го е държала човешка ръка.

— Но с него е стреляно, нали?

— Да, в това няма съмнение. Така или иначе, въпреки тинята и солената вода, би трябвало по повърхността да останат поне петна.

— Е?

— Нямаше нищо. Това може би означава нещо, не знам. Проверих за „Армър Ол“.

— За какво?

— Знаете го... това е препарат за автомобили. „Ангелите на ада“ първи го надушиха... Ако избършеш метална повърхност добре и след това я напръскаш с „Армър Ол“, по нея не остават никакви отпечатъци.

— И пистолетът е бил напръскан с този препарат?

— Да.

— Е, и?

— Това означава, че този, който го е използвал, е знаел за свойствата на „Армър Ол“.

— Аха.

Момчето се наведе напред, с блеснали от възбуда очи.

— Убиецът е бил професионалист. Всеки друг просто би избърсал оръжието с парцал и толкова.

Глицки кимна.

— Добре.

— Значи стрелецът е в бранша. Разбира се, това не е някаква новост, но пък не е и нещо общоизвестно. Така че ако имате двама заподозрени и единият от тях е цивилен, по-вероятно е да не е бил той.

— Рей Уиър, съпругът — измърмори Глицки. — До този момент се изплъзва.

— Казах само, че си струва да се помисли върху това, нищо повече.

Драйсдейл отново повтаряше основните правила. Трафикът навън започваше да сменя посоката назад към залива. Губиша погледна часовника си — пет без двацет. Денят бе отишъл по дяволите с тази идиотщина, а тя още не бе приключила.

Фред, все още ентузиазирани, се бе оставил в ръцете на униформената техничка, която прикрепяше по него електродите на полиграфа. Само тя и Драйсдейл щяха да присъстват на разпита. Това бе голямата грижа на Мани. Полиграфът не работеше добре, ако нещо отвличаше вниманието на разпитвания и изобщо не работеше, ако разпитваният беше обучен. В стаята нямаше да има никой — нито съдебни репортери, нито други юристи, никой, освен Драйсдейл и техничката, която вероятно щеше да остане извън полезрението на Фред.

Положението не беше толкова лошо, колкото изглеждаше на пръв поглед, защото Драйсдейл бе представил на Мани и Фред пълен списък на въпросите, които щеше да зададе и те двамата бяха обмисляли отговорите в продължение на половин час, за да са сигурни, че Фред няма да каже нищо излишно.

Мани слушаше с половин ухо и си мислеше, че ако Драйсдейл бе решил да атакува на сляпо, възможността да го направи сега почти не съществуваше.

— Както вече обясних — продължаваше да говори Драйсдейл, — тази процедура не е официална, но показанията ти са... — усмихна се на Тредуел и Губиша — ... толкова необикновени, че струва ми се, в общи линии, моята служба ще се отнесе с... — Млъкна, сякаш търсеше подходящата дума. — С пълно разбиране... — Разпери ръце и се усмихна дружелюбно. — Идеята не е моя, господа... Ще изпратя резултатите на шефа си и на подчинените си, защото съществуват известни притеснения, боя се, че са оправдани на този етап, че... е, добре, Мани, нека кажем, че днешният експеримент ще затвърди доверието в клиента ти.

— Не ми вярвате, така ли? — намеси се Тредуел.

— Фред, моля те! — Губиша нямаше намерение да остави клиента си да води неофициални беседи с Арт Драйсдейл, защото зад добродушната му външност се криеше един от най-хитрите прокурори, с които си бе имал работа.

— Аз?! — възкликна Драйсдейл и се престори на шокиран. — Напълно ти вярвам. Затова правя този тест. — Качи единия си крак на бюрото, върху което беше полиграфът. На лицето му нямаше коварство, не се опитваше да го измами, само го уведомяваше. — Разбира се, Мани е прав да гледа на мен като на противник, но, без да споменавам имена, няма да разкрия никаква тайна, ако кажа, че доста от колегите ми гледат скептично. Това, което правим днес, е оръжието, което ще използваме срещу тези колеги, така че в действителност в момента сме от една и съща страна. Ти ще ми кажеш какво е направил Хектор Медина, полиграфът ще го потвърди и толкова. Вярно е, че данните няма да са приемливи за съда, но пък ще наклонят везните силно в твоя полза. Това искаме и двамата, нали? Така работата ми ще се улесни.

Драйсдейл разпери отново ръце и се усмихна приветливо и искрено.

Техничката приключи с подготовката. Мани се приближи до Фред, наведе се и прошепна в ухото му да отговаря само на зададените му въпроси и най-вече да запази спокойствие. След това излезе от стаята.

— Можеш да се облегнеш, ако искаш — каза Драйсдейл. Самият той дръпна един стар канцеларски стол, тапициран с жълтеникава кожа, седна и кръстоса крака. — Както вече знаеш, ще задаваме въпроси, на които ще отговаряш само с „да“ или „не“. Ще започнем с лесните неща, за да настроим апарата. Името ти е Фред Тредуел, нали?

Фред кимна.

— Отговаряй с „да“ или „не“, ако обичаш.

— Съжалявам. Да.

— Името ти е Фред Тредуел, нали?

— Да.

Продължиха с обичайните въпроси — име, адрес, датата — за да свикне с драскането на писеца върху хартията, с жуженето на машината.

— Не е лошо, нали? — попита Драйсдейл.

— Не е — отговори Фред и писецът трепна. Апаратът реагираше. Всъщност, не беше нужно изследваният да казва каквото и да било. Тялото реагираше и без да са произнесени думите. Драйсдейл знаеше това, разчиташе на това и се надяваше Тредуел да не разбере.

— Добре, а сега да кажем една-две лъжи.

— Но ако знам, че не се опитвам да излъжа, когато дам неправилен отговор, апаратът няма да регистрира отговора като лъжа, нали?

Драйсдейл се усмихна широко.

— Схванал си за какво става дума, а? Прав си. Така че опитай се да ме излъжеш при следващия отговор, става ли? — Наведе се напред и добави: — Все още настройваме апарата, нали?

Фред кимна и облиза устни. Погледна към вратата зад Драйсдейл, сякаш искаше да се увери, че Мани е там и ще му помогне, ако се наложи.

— На сегашната си работа си от осем години, така ли е?

— Да. — Истина.

— В апартамента си живееш от две години, така ли е?

— Да. — Лъжа.

— Две години? — Продължавай с лъжите. Виж как ще реагира. — През това време боядисвал ли си го?

— Кога? Откакто живея там или през последните две години?

Много добре, Фред, помисли си Драйсдейл.

— Извинявай, боядисвал ли си апартамента си през последните две години?

— Не. — Истина.

— Апартаментът ти на втория етаж ли е?

— Не. — Лъжа.

— Значи е на третия?

Пауза.

— Да. — Лъжа.

— Но ако беше паднал от третия етаж, нямаше да си навехнеш само глезена, нали?

— Този въпрос го нямаше — възрази Тредуел. По челото му изби пот.

Драйсдейл вдигна ръце — самата невинност.

— Хрумна ми случайно във връзка с предния въпрос — оправда се той и погледна полиграфа. — Във всеки случай, апаратът изглежда работи както трябва. — Обърна се към Фред. — Не си живял в апартамента си две години и той не е на третия етаж. Верни ли са тези две твърдения?

— Да.

Драйсдейл погледна отново апарата, пое дъх, задържа го за миг и каза:

— Добре, пробата свърши. Можем да започваме.

Пред него бяха написаните въпроси, които трябваше да задава, както и писмените показания на Фред Тредуел за деянието на Медина, върху които бе съставил въпросите. Започна от началото и задаваше въпросите поред. Постепенно Фред се успокои и самоувереността му нарасна, с помощта на полиграфа, почти до степен вече да не обръща внимание на електродите. Водеха съвсем обикновен разговор, независимо че се налагаше да отговаря само с „да“ или „не“.

Драйсдейл направи пауза в разпита.

— Добре — въздъхна той, — стигнахме до момента, в който Медина заговори за нападението на Валенти и Рейнс над теб, нали?

Въпросът не беше в списъка, но пък изглеждаше толкова нормален, че Тредуел дори не забеляза.

— Да. — Истина.

— И господин Медина заяви, че представлява господин Рейнс?

Фред не отговори.

— Фред?

— Въпросът не е в списъка.

Драйсдейл се облегна на стола си. Не искаше да прекалява.

— Фред, опитваме се да потвърдим събитията от миналия петък, нали? Искаш ли да прегледаш показанията си? Там споменаващ Валенти и Рейнс. — Самата логика. — Не променям темата и не те разпитвам за другото дело, а само потвърждавам фактите, изложени в показанията ти.

— Този въпрос го нямаше.

Драйсдейл се усмихна.

— Стига, Фред. Пропуснал съм го. Сгрешил съм, това е. Ако искаш, можем да прекратим веднага. Ако не отговориш на въпроса, не виждам как бихме могли да продължим.

По челото на Тредуел отново изби пот.

— Добре — кимна той накрая. — Какъв беше въпросът?

— Медина каза ли, че представлява Рейнс? Да или не?

— Да. — Истина.

— Но също така ти каза, че не е свързан с делото официално? — Драйсдейл престана да задава предварително записаните въпроси. — Каза ти, че иска да си наясно колко можеш да навредиш на даден човек, ако го обвиниш, нали?

— Да. — Истина.

— И искаше да си наясно с това, защото смяташе, че обвиняваш Валенти и Рейнс в побой над теб, без да са виновни?

— Да.

— След това взе кучето ти... Попи, ако не се лъжа?

— Да. Започна да го гали и...

— И му счупи врата?

— Да. Да. Той...

Фред наведе глава. Още страдаше.

— Счупи врата на кучето ти, защото смяташе, че обвиняваш Валенти и Рейнс без основание?

— Не! Искам да кажа, да!

— Да, така е смятал, или да, обвинил си ги без основание?

Тредуел се озърна. Обземаше го паника.

— Направи го, за да ме сплаши — отговори той. — За да ми покаже, че може да убие и мен.

— Но ти не оттегли показанията си?

— Да. — Истина.

— Показанията си. Верните показания за Валенти и Рейнс?

— Да, той само...

— Значи показанията ти за Валенти и Рейнс са верни, така ли е?

— Да! Верни са! Това е истина.

Лъжа. Лъжа. Лъжа.

— Те те биха?

— Да. — Лъжа. — Медина уби Попи, а те ме биха. — Лъжа. — Защо не ми вярвате? Той уби моя Попи! — Фред опря ръце на масата.

Вдигна глава. — Той уби моя Попи.

Драйсдейл се протегна и го потупа по ръката.

— Вярвам ти, Фред. Той наистина е убил твоя Попи.

Фред отново отпусна глава надолу. Драйсдейл продължи да го тупа по ръката. Чувстваше се омерзен и тъжен.

— Мисля, че приключихме — каза той на техничката. — Можеш да махнеш електродите.

Оранжевото небе вещаеше бурна нощ.

Лейс, с военно яке, от разпродажбите на армейски излишъци, вдигнал яка, за да се пази от студа, обикаляше периферията на Холи Парк сам. От време на време кимаше на групите младежи, които висяха по ъглите, но никъде не го повикаха — кимваха хладно и само толкова. Скокльо беше в къщата на Лорета, с нея, майка ѝ и малките. Лейс бе отишъл при Мама, но тя се бе върнала от болницата с бутилка и бе доста пияна.

Мина покрай някогашния дял на Дидо — своя някогашен дял — и мина на отсрещния тротоар, отдалечи се, за да покаже, че разбира чия е сега територията. Бръкна в джобовете си и в този момент го стресна ръка, която го улови за рамото. Обърна се.

— Спокойно, мой човек.

Самсън направи няколко крачки назад. Тънките му плитчици се спускаха като паяжина около каменното безизразно лице с малки очички. Сърцето на Лейс се разтуптя доста бързо. Сякаш бяха разговаряли през цялото време, Самсън подхвърли:

— Три неща. Иначе работата няма да потръгне.

Лейс отпусна рамене, придаде си небрежен вид.

Познаваше Самсън. Беше като животно — ако разбере, че те е страх, веднага ще те нападне.

— Какви? — попита Лейс.

— Идва ченгето, разпитва наоколо и научава каквото не трябва. Лошо.

— Нямам какво да говоря.

— Нямаш? Видя ли? Това е първото. Ако си мълчиш, може би ще останеш в дяла. Ще бачкаш с мен. — Самсън показва пожълтелите си зъби. — Както преди.

Приближи се. Малките му очички блестяха, като че ли се е друсал. Дидо не правеше така, докато работеше, но Самсън не беше Дидо и Лейс трябваше вече да свикне с тази мисъл.

— Другото... — продължи Самсън. — Ще казваш, че затворникът е искал да пипне дяла. Приказвал е, че Дидо трябва да се махне. Стигнало се е до кръв.

Лейс смяташе, че ако Луис Бейкър искаше дяла и беше убил Дидо, за да го вземе, досега щеше да се е разбрало.

— Какво е третото?

Зад гърба на Лейс духна студен вятър и понесе сухите листа и боклуците. Самсън примига заради прахоляка, очите му станаха още по-малки, заблестяха по-силно.

— Няма трето — каза той. — Само две са. Третото е никой да не говори друго, това е.

Лейс се питаше дали пистолетът, с който беше застрелян Дидо и за който в началото си мислеше, че е на Луис Бейкър, дали този пистолет, на Самсън, все още не е някъде в дяла и дали не би могъл да го намери. Стисна юмруци в джобовете на якето, отпусна ги. Иначе щеше да се разтрепери.

— Добре, чух те. Всичко е нормално.

Снимката на Еди все още стоеше на тоалетката на Франи. Тя се върна от работа, облече си памучна фланелка и джинси и за първи път забеляза, че нещата не са както преди. Посегна към парфюма си и видя снимката на Еди.

Ръката ѝ увисна във въздуха. Стомахът ѝ се сви. Еди бе сниман както се качваше на пикапа на един приятел. Бе стъпил с единия крак в каросерията и се бе обърнал, за да отговори на Франи — тя му бе извикала нещо. Усмиваше се лъчезарно, вятърът бе разрошил косата му във всички посоки, яката на якето му бе вдигната. Тя беше увеличила снимката — не бе добре фокусирана, личеше зърнистата фактура на материала и това, поради някаква причина, още повече засилваше усещането за преходност.

Франи забрави за парфюма. Взе рамката, седна на леглото и я стисна в скута си.

На снимката Еди приличаше на осемнайсетгодишен — невъзможно млад. Тя затвори очи.

Беше ѝ трудно да си представи, че бяха връстници. Еди бе престанал да старее шест месеца след като бе направена снимката. Франи имаше чувството, че е остаряла колкото цял живот.

Все пак бременността я връщаше към реалното време. Бебето, бебето на Еди, растеше толкова бавно в нея, че още не я бе променило.

Ето го него — нейният мъж — отново ѝ махаше с ръка. Осмеляваше се да поиска малко място, очароваше я, за да го допусне отново в себе си.

Скръбта заради смъртта на Еди не ѝ се бе отразила така, както бе предполагала. Бе разбрала, че единственият начин да живее, без да плаче през цялото време, бе да не мисли за него, да го отстрани от живота си изцяло. Да прогони от паметта си спомена за миналото. За съвместния им живот. Да се движи напред. Да мисли за бъдещето.

Няколкото пъти, когато не бе издържала и бе допуснала спомените да я завладеят, неизменно я обхващаше гняв — защо му бе

трябвало да се занимава с неща, които не са негова работа? Смяташе, че обича идеализма му, но нали тъкмо заради него се бе простил с живота? Сега се опитваше да убеди сама себе си, че дори го мрази заради този идеализъм, защото тъкмо той ѝ го бе отнел. Струваше ѝ се нечестно.

Усмивката на Еди не се променяше, не изчезваше. Беше зърниста, като стара фотография, която остарява още повече с всеки изминат ден. Усмивнат, чаровен, добър. Още съм тук, Франи, сякаш ѝ казваше. Не можеш да го отричаш вечно. Обзалагам се, че хлапето ще прилича на мен.

Върху стъклото, покриващо снимката, капна сълза.

Хлапето.

С едната ръка стискаше снимката. Другата се мушна под фланелката и притисна корема.

Боже, Еди, помисли си. Това просто не е честно!

Кое не е честно, попита той. Че съм в теб? Че стремежът ти да гледаш към бъдещето и да забравиш каквото е било, отношенията ти с Диз... добре, това го разбирам, мен вече ме няма... че всичко това е само подготовка за новата катастрофа, която те очаква? Трябва да намериш място за мен. Аз бях твоят мъж. Аз съм бащата на малкия човек, който ще се появи. Не ме крий. Не ме гони. Не го заслужавам. Вероятно това ти причинява болка, съжалявам. Аз също тъгувам за теб. Не смяташ ли, че и на мен ми се иска да съм при теб?

— Да, смятам.

Тогава?

Харди дойде и седна до нея на леглото. Франи притискаше към гърдите си снимката на Еди Кокрън. Косата ѝ беше разпиляна по възглавницата, лицето ѝ бе леко подпухнало.

— Какво? — попита той.

— Твърде бързо.

— Знам. Мислех същото.

Тя остави снимката на Еди на пода, прегърна го през кръста, притисна се в него. Той погали гърба ѝ, под фланелката.

— Ти си единственият приятел мъж, който имам, Диз.

— Да, така е.

— Не знам какво да правя. Не знам какво съм направила с Еди.
Харди сложи ръка на корема ѝ.

— Еди е тук.

— Точно това имам предвид. Аз не съм просто самотна. —
Замисли се за миг. — Проблемът дори не е в самотата. Опитвам се да
открия Еди и това не е честно. Към теб.

— Направи ми място — каза Харди.

Тя се дръпна и той легна до нея — Франи сложи глава на рамото
му и мушна длан между копчетата на ризата му.

— Защото част от мен те обича — добави тя. — Много.

— Но има и друго.

— Има.

Харди въздъхна.

— Това е съвсем естествено. Скоро ще родиш. Искаш край теб да
има мъж. Имаш ми доверие, а аз неочаквано дойдох при теб, защото
нямаше къде да отида. Нещата се подредиха като в сън.

— Не е само това.

Той се обърна към нея и разкопча копчето на джинсите ѝ, ципа.

— Вече ти стягат — отбеляза той.

Франи ухапа леко долната му устна и го целуна. Той мушна
ръката си в панталоните ѝ и я притисна.

— Виждаш ли — каза Франи. — И това е истинско.

Целуна го, разкопча панталоните му, освободи го.

Още една целувка, по-бавна и дълбока този път, после махнаха
дрехите, той проникна в нея, усещаше аромата ѝ, без да се движи.
Франи го притисна към себе си и го задържа, дълбоко, целия.

Къщата беше студена. Погледна термостата в дългия коридор и
видя, че е поставен на петнайсет градуса. Когато стигна до кухнята,
шест стъпала по-надолу, чу пукането на климатика. Влезе в спалнята и
си спомни, че не е хранил рибките няколко дни. Лошо. Изсипа малко
храна в аквариума и този път не се наложи да чука с нокът по
стъклото.

— Съжалявам, милички.

Дръпна плътната завеса от прозореца в кабинета си и се загледа
към блещукащите светлини на града. Луната бе високо, почти пълна.

Замисли се за промяната във възприятията си — вслуша се в шумоленето на климатика, докато къщата се изпълваше с топлина. Сега звукът не му се струваше зловец.

След като огънят в камината се разгоря, след като стана топло и след като прочете пощата на светлината на настолната лампа — освен една картичка — стана, запали голямата лампа и извади стреличките от мишената край камината.

Бяха тези, които носеше почти навсякъде. Не беше играл откакто бе решил да не се прибира, но не бе загубил форма — почти всички попаднаха в средата.

Взе картичката. Изглед от Хонконг нощем.

Бившата му жена.

Мина през спалнята си и отиде в кухнята. Не държеше концентриран алкохол у дома си, но в хладилника бяха останали четири бутилки бира. В камерата намери пакет замразени пилешки гърдички, а от шкафа извади кутия консервирани гъби и буркан грах. Сложи гърдичките в тежкия чугунен тиган, изсипа вътре граха и гъбите, добави малко бира, сложи капака и пусна котлона съвсем слабо. Джейн се ужасяваше от готвенето му.

Докато беше при Франи, готвеше само тя.

Седна на масата с бутилката бира и прочете картичката. Къде си? Ще си бъдеш ли у дома, за да прочетеш това? Щяла да разбере следващата седмица. Всичко това не беше игра в точния смисъл на думата, но не беше и прекалено сериозно.

Джейн беше такава. Може би положението бе сериозно, но тя нямаше да го признае. Може би след края на брака им и подновената им връзка, започнала преди по-малко от два месеца, не искаше да допусне да премине известна граница... Когато синът им, Майкъл, умря, бе преминала през нещо подобно. Понякога в онези дни му се струваше, че е сам, но си даваше сметка, че това не се дължи на отсъствието на Джейн. Просто самият той беше сляп за всичко останало.

Не я измъчвай, Диз.

Усети аромата от тигана и отиде да провери дали не загаря. Разбърка съдържанието му и намали котлона още малко. Отвори си нова бира.

И за каква сериозност изобщо можеше да става дума? Джейн се справяше с работата си много добре и си я харесваше. Харесваше и него. Поне това. Знаеше коя е. Помисли си с болка, макар и да не бе ставало дума за това, че все още му бе вярна.

Проблемът не беше само в това, че е спал с Франи. Франи му бе казала — тази вечер, преди и след като правиха любов — че и двамата имат нужда от малко време. Че трябва да се прибере у дома.

Той също искаше да се прибере. Не за да не е с нея. Не за да премисли нещата. Просто за да си е у дома. Какво, по дяволите, означаваше това? Че не обича Франи? Или Джейн?

Разликата беше там, че Франи го оставяше да види колко се нуждае от него. Може би не във всичко, може би само заради физическата близост, заради познатата топлина, но така или иначе вратата беше отворена. Джейн може би го обичаше, но той имаше чувството, че вече няма нужда от никого.

Харди чудовището? Нима имаше нужда единствено да се нуждаят от него? А би ли могло всичко това да е истинско, ако няма поне мъничко нужда? Добре, ами ако Франи чисто и просто се нуждаеше от баща за детето си, не непременно от Дизмъс Харди? В тези неща не трябваше да допускат грешка.

Когато с Джейн започнаха да се виждат отново, бяха припламнали доста силни искри. Да, привличането помежду им все още съществуваше, не беше изчезнало, но може би Джейн искаше просто да успокои призраците от миналото, сянката на проваления им брак, да докаже, че единствено смъртта на сина им, Майкъл, е унищожила мъжа ѝ, а не тя самата, с някакви свои недостатъци.

Сега, след като го бе постигнала, след като това бе изяснено, може би отново бе време за свободно падане?

Проблемът беше в това, че допреди да започне отново да се среща с Джейн, Харди бе падал свободно в продължение на близо десет години. Сега бе включил на скорост, беше готов да се изкачва.

Замисли се дали да не изпие още една бира, реши, че нищо не пречи и напълни чинията си с пиле а ла Харди. Беше дяволски вкусно.

В целия отдел „Убийства“ единствено Франк Батист имаше истински кабинет, с врата. Сега тя бе открехната, той седеше зад

бюрото си и за първи път от месеци чувстваше някакво задоволство от постигнатото, от отдела, от развитието на нещата. Може би този път, мислеше си, ще надделеят свестните.

Новината за отпадналите обвинения към Рейнс и Валенти вече се бе разнесла — хората му се обаждяха на колегите си по телефона, за да им я съобщят. Франк лично бе позвънил на двамата, за да им каже, че се връщат на работа и могат да получат заплатата за пропуснатото време незабавно.

По предложение на Кларънс Рейнс бе направил и друго, което също бе източник на удовлетворение. Бе отишъл при съдия Лайънс, бе му обяснил връзката между разследването спрямо Рейнс и Валенти и това спрямо Тредуел и веднага бе получил заповед за арестуването на Фред Тредуел.

Бе я изпълнил, докато Тредуел чакаше потресен, със зачервена физиономия в кабинета на Арт Драйсдейл. Адвокатът на Тредуел бе изпаднал в истеричен пристъп, което също се отрази добре на душевното състояние на Батист, и оставаше простият факт, че сега, в девет и половина вечерта, Фред Тредуел беше в кошарата и щеше да остане там поне до сутринта, когато вероятно щяха да го пуснат под гаранция.

За бързата реакция на Батист бяха научили и хората му, които сега се връщаха в службата един по един, за да довършат изостаналото. Батист лично ги бе уверил, че ще получат пари за извънредния труд, необходим им, за да разнасят призовките и да пишат докладите си. Ако изгубеше работата си заради това, така да бъде. Това тук не беше детска градина и той предпочиташе да запази тези специално подбирани специалисти, защото без тях все едно не би могъл да свърши нищо.

Седеше и се наслаждаваше на трудовия ентузиазъм — хората от дневните смени, останали вечерта, подрънкването на чашите кафе, шегите, шумоленето на документите. Денят днес беше добър — ареста на Тредуел, няколко истински решения за управлението на отдела — а сега бе дошло времето да опише всичко това в доклада си за шефа Ригби. Беше убеден, че през следващата седмица градът и областта ще намерят пари за извънредния труд. Ако не в бюджета за полицията, щяха да вземат от някое друго перо. Според Батист, дори и най-смахнатите и откачени началници би трябвало да схващат, че

прибирането на убийците от улиците би трябвало да е абсолютен приоритет за всяка полиция и че работата на детективите, занимаващи се с това, не би могла да се вмести в някакво си точно определено работно време. Разбира се, властниците в този смахнат град като нищо можеха да го изритат по задника за решението му.

— По дяволите! — изруга.

— Кое по дяволите?

На прага стоеше Ейб Глицки, без изобщо да има вид на болен. Батист нямаше намерение да споменава този факт.

— Не знам. Всичко и всички. Шефовете, Ригби и кокошкарските му истории. — Мушна химикалката в устата си. — Като се замисля, след като за тях има пари, ще трябва да намерят и за извънредния труд.

— Точно така — кимна Глицки и придърпа един стол. — Слушай, Франк, искам да знаеш, че изпратих документите в Лос Анджелис.

Лейтенантът остави химикалката.

— Не го прави.

Глицки се намести на стола.

— Вече е направено.

— Имах предвид да не заминаваш. Какво ще правиш в Лос Анджелис?

— Какво правя тук?

— Знаеш какво правиш тук. Тук си ни нужен. — Глицки се усмихна и белегът през устните му се разтегна. — Не се шегувам, Ейб. Знаеш, че не аз дърпам конците. Трябваш ми тук.

— Благодаря, Франк, приятно ми е да го чуя. Така или иначе, ако ти се обадят за препоръка, кажи някоя добра дума за мен, става ли?

Батист кимна.

— Разбира се, че ще кажа. Слушай, защо не си вземеш два-три дни отпуска, за да премислиш добре? Може би си прегрял и ти трябва малко почивка.

— Взех си един ден и премислих, Франк. Не съм прегрял. Все още искам да съм ченге. Дори по-лошо, аз съм ченге, независимо дали ти харесва, или не. Просто искам да си върша работата.

Батист изреди победите от деня.

— Да, чух за това. Чудесно е, но пак не решава големите проблеми.

— Хайде, Ейб, тук не е чак толкова лошо. Дразни те бюрокрацията, но тя е еднаква навсякъде. Мислиш, че в Лос Анджелис ще е по-добре? Градът е много по-голям, значи ще е по-зле.

— Да, но не мога да си представя, че шефът там ще отнема времето на лабораторията, за да разследва някакви лайна в кабинета си.

— Курешки — поправи го Батист и Ейб се усмихна.

— Франк, тук е вмирисана главата на рибата и не съм сигурен, че само бюрокрацията е виновна.

— Каквото и да е, вече свърши. — Батист стана от бюрото, отиде до вратата и я отвори. — Забрави за миналата седмица и погледни какво става. Хората работят както обикновено.

Ейб се обърна нататък.

— Все едно жена ти да е имала любовник и когато го е зарязала, ти да се преструваш, че нищо не се е случило.

— Да, може би си прав. — Затвори вратата. — Ти обаче не дойде при мен, само за да ми кажеш за препоръката. Има и нещо друго, прави съм?

— Би трябвало да станеш детектив, Франк. Как успя да се досетиш?

Батист отново седна зад бюрото, разви един бонбон и го пхна в устата си.

— Значи все пак си работил — отбеляза той доволно.

— Ръсти Ингреъм — намръщи се Глицки. — Говоря като Харди, но Максин Уиър...

— Да? Нали арестувахме евентуален извършител?

— Арестувахме, да.

— Е?

— Опитвам се да вържа нещата. Непрекъснато изникват нови и нови подробности.

Разказа на Батист за срещата си с Джони Лагуардия и за това, че убиецът на Максин вероятно е професионалист — може би Медина или самият Лагуардия, но едва ли съпругът ѝ.

— Един момент, един момент — прекъсна го Батист и вдигна ръка. — Всичко това е много интересно, но какво ще кажеш за задържания... как му беше името?

— Бейкър.

— Да, Бейкър. Какво ще кажеш за него? Номерът с „Армър Ол“ може да се научи и в затвора, не смяташ ли?

Глицки се замисли за миг.

— Да, може би. Но проблемите според мен си остават. Това са липсващият труп на Ръсти Ингреъм, калпавото алиби на Рей Уиър... макар че едва ли е имал възможност да научи за този препарат... Днес, поправи ме, ако греша, научихме, че Хектор Медина е извършил и друго насилие... какво става изобщо?

Батист премести бонбона в устата си.

— Ако питаш мен, струва ми се, че сте пипнали когото трябва. По дяволите, Ейб, винаги остава по някоя и друга свободна нишка.

— Това не е една нишка, Франк. Имаме цяло кълбо.

Луис Бейкър нямаше да се върне там отново.

Бяха го пипнали. Първо мислеше, че ще успее да се измъкне, но след стрелбата просто нямаше начин. Само това, дори и без нещата, за които говореха Харди и Ингреъм, щеше да е достатъчно, за да го тикнат пак зад решетките. Нямаше да отиде.

Нямаше да се примири с театъра на още едно съдебно дело. Всичко беше срещу него още от първия ден. А този път, както бе казал Харди, може би го чакаше газовата камера.

Нямаше начин.

Болничната стая беше тъмна. През отворената врата към коридора се процеждаше малко светлина. Там беше полицаят, който го пазеше.

Съвсем тихо започна да трие ръба на чаршафа във винта, който стърчеше от пружината на кревата. Мина някаква сестра, размени няколко думи с полицая. Видя силуета ѝ пред вратата и притихна.

Отиде си. Изчака минута, послуша се. Столът в коридора изскърца — полицаят изглежда се раздвижи.

Най-накрая успя да скъса ръба на чаршафа и продължи още малко надолу, по дължината. Стремеше се да движи само ръцете си.

Трябваша му само три ивици. Искеше най-напред да скъса ръба — това бе най-трудното — после да довърши. Отново се зае със стърчащия винт, успя да скъса ръба на още едно място. После на още едно. Продължи надолу — безшумно, само с ръце.

За да направиш въже са достатъчни само три ивици.

От трите дълги по един и осемдесет ивици можеше да стане около метър и петдесет въже. След това правиш примка в единия край, а другия завързваш за пружината — там, където е винтът. Слагаш примката на врата си и падаш на пода от другата страна на леглото.

Не, нямаше да се върне там.

Кевин Дрискол беше на четирийсет и две. Брактът му с Мей бе преминал през сътресенията около придобиването на двете им деца, на една и две годинки. Не беше правил любов от три седмици, беше ужасно недоволен от този факт, а тази сутрин в четири и половина го събуди явно произволният рев на Джейсън. Болеше го гърлото. Непрекъснато, но тази сутрин особено силно.

Като шеф на клон, беше застанал в салона на банка „Уелс Фаргоу“, наблюдаваше клиентите, касиерите и различните помощник вицепрезиденти (всеки над касиер беше помощник вицепрезидент) и се питаше дали светът винаги е бил такъв или той за първи път го вижда ясно. Според народната мъдрост, тъкмо трудностите карат човека да покаже истинския си цвят, но това може би бе вярно и в обратна посока — когато човек има трудности, вижда света в истинските му цветове.

И това, което виждаше, го потискаше още повече.

На опашката чакаха седем души. Досега не се бе замислял за това, но се зачуди колко от тях са родители. Поне трима, може би четирима. Бяха ли спали нормално през последните месеци? Нищо чудно, че клиентите пред гишетата почти винаги бяха заядливи.

Гишетата... работеха само две. Четирима други касиери се бяха събрали демонстративно около бюрото на главната касиерка Мариан, за да научат последните клюки.

Влезе някакъв мъж. Осем души на опашката.

Кевин се прокашля многозначително, с надеждата Мариан или някой друг да схване намека! Не обичаше да влиза в основната си роля, но понякога, за да накараш тези хора да се размърдат, трябваше да прибегнеш към преки действия. Проблемът беше, че при днешното си настроение щеше да изглежда толкова ядосан, колкото бе в действителност, а това трябваше да се избягва. Шефовете на банкови клонове не можеха да имат човешки слабости — те бяха непоклатими.

Все пак тръгна натам. Долови погледите на клиентите — отегчени или безпомощни физиономии. Добитък в обор.

— Някой няма ли да отвори още едно гише? Какво правите там всички вие?

Кевин изруга мислено. Вдигна ръка, за да спре човека от охраната, който направи крачка напред. Не можеше да обвини клиента, който се бе развикал. На него също му се щеше да извика.

Отиде до бюрото на Мариан.

— Мариан — каза тихо.

Тя вдигна очи — неизменно улегнала, безмерно спокойна, главна касиерка от седем години. Осемдесет килограма месо, също като говеждото. Но любезна. Толкова любезна, мътните я взели! Усмихна му се.

— Да, Кевин?

Той посочи опашката и се насили да се усмихне търпеливо — имаше чувството, че мускулите на лицето му ще се схванат от напрежението.

Мариан въздъхна и изпрати едно от миньончетата. Едно. И момичето не бързаше. Седна и започна внимателно да брои касата си, когато нетърпеливият клиент извика: „Вървете по дяволите!“ и излезе от опашката.

Още един доволен клиент.

— Мариан — повтори Кевин.

Тя махна с ръка и промърмори:

— Ще чакат. — Но все пак изпрати още едно подкрепление.

— Вие ли сте шефът?

Беше едва десет и петнайсет. Кевин се обърна, овладя се. Каквото и да се случи, каза си, не посягай на клиент.

— Да? — отговори той. — С какво мога да ви бъда полезен?

Мъжът не си бе направил труда да изчака опашката. Може би искаше да си открие сметка и Кевин би могъл да го препрати при някоя от служителките, които пиеха кафе около бюрото с клюките. Не смяташе, че е в състояние лично да разговаря с когото и да било. Може би трябваше да обяви, че е болен, да отиде в някой мотел и да спи поне шестнайсет часа.

Клиентът определено се стремеше да си придаде някакъв вид, но Кевин не беше сигурен какъв. Опитваше се да прилича на бизнесмен?

Или на пародия на такъв, със заявка за артистичност — неподходящи си със самото панталони, зелена вратовръзка, която бе твърде широка, светлосиня риза, ботуши. Въздългата му коса бе намазана с много брилянтин или чисто и просто мазна. Във всеки случай изглеждаше разтревожен — говореше за някакви осемдесет и пет хиляди долара.

Цифрата прогони част от умората на Кевин и той прекъсна мъжа по средата на изречението:

— Да, сър, желаете ли да седнем да поговорим на по-спокойно място? Кафе?

Скандалът с клиента преди малко бе предостатъчен за един ден. Трябваше да заведе този човек в някоя от приемните.

Кевин тръгна и ако искаше да говори с него, клиентът нямаше друг избор, освен да го последва. Самият Кевин по този начин спечели минутка, за да подреди мислите си.

Разбира се, че помнеше Максин Уиър. Кой не би я запомнил? Дори и да пренебрегнеш осемдесет и петте хиляди долара (разбира се, той не би го направил), ако не си спал с жена цели три седмици, няма как да не запомниш прилепналия черен клин и високите токчета. Дори и да си го правил преди пет минути, пак би настръхнал при вида на щръкналите под рехавата плетка на пуловера с телесен цвят зърна на гърдите ѝ.

Кевин задържа вратата отворена, за да мине мъжът и затвори тихо. Онзи не показва желание да седне.

— Е, с какво мога да ви бъда полезен?

Уединението в приемната повлия на посетителя. Все още изглеждаше разтревожен, но вече не говореше като насън.

— Казвам се Рей Уиър и с жена ми имаме... имаме... сметка при вас.

— Имали сте сметка при нас?

— Не. Още имаме. Искам да кажа, аз имам... жена ми... — Замълча. — Жена ми... хм... почина миналата седмица. Убиха я.

Кевин въздъхна.

— Много съжалявам, господин Уиър. Значи желаете да уредите...

— Нищо не желая да уреждам. Дойдох, за да разбера какво е станало с един чек за осемдесет и пет хиляди долара. От застрахователна компания. Оттам ми казаха, че жена ми се е подписала

за него миналата седмица, но аз се обадох във вашата банка и научих, че не го е депозирала. Обадох се и в полицията, за да попитам дали не е бил сред вещите ѝ, но до този момент не се е появил.

— Да, боя се, че няма да се появи. Тя го осребри.

— Как така го е осребрила?

Кевин се прокашля, за да печели време. Гърлото го болеше страшно. Може би отново щеше да се превърне във възпаление на сливиците.

— Тя, съпругата ви, дойде тук миналата седмица с чека. Придружаваше я адвокатът ѝ.

— И вие го осребрихте? Просто така?

Кевин отстъпи крачка назад.

— Не просто така. Предложих ѝ да депозира парите и да ги задържим в сметката ви, докато потвърдим редовността на чека, но адвокатът настоя да се обадя по телефона веднага, което всъщност не беше необходимо, защото чекът бе заверен от банката на застрахователите. Нямахме как да откажа.

— И го осребрихте веднага?

Нямахме как да отрече.

— Да. Осребрихме го.

— Тук?

— Тук. Тя взе една трета от сумата и я даде на адвоката. Явно той бе уредил получаването на парите, защото, струва ми се, това е нормалният хонорар. Една трета от издействаната сума.

— В брой?

Рей Уиър трябваше да седне. Силите сякаш го бяха напуснали.

— Обясних ѝ, насаме, че подобен акт е много необичаен и че съм длъжен да съобщя за него в полицията... щом става дума за повече от десет хиляди долара. Заради наркотиците, разбирате... Тя обаче бе решила твърдо. Имаше нужда от парите веднага. Бяха нейни. Чекът беше редовен, с покритие. Тя беше наш клиент. Какво бих могъл да направя?

— Но половината от тези пари бяха мои! Половината бяха мои!

— Съжалявам, но чекът беше само на нейно име, не на името на двамата.

— Искам да кажа... бяхме женени. Разделени, но женени. Когато стана катастрофата, бяхме женени.

Какво би могъл да му каже? Мъжът продължаваше да говори:

— Разделихме се приятелски. Споразумяхме се да делим всичко. Досега не сме подали документи за развод. Имаше шанс нещата да се оправят.

Кевин си спомни как съпругата на този човек се бе лепнала за адвокатката си и с каква радост му бе връчила близо 30 000 долара в брой. Освен когато бе разговарял с нея насаме, тя нито за миг не се бе отделила от ръката му. Рей Уиър нямаше никакъв шанс да я върне при себе си. Тя имаше нов мъж, адвокат, и май нямаше намерение да го изпуска.

Кевин почувства, че му се гади, после умората отново го обзе. Седна през два стола от Рей Уиър. Рей го погледна и попита:

— Какво мога да направя сега?

Слънцето, дневната светлина се отразяваше от махагоновата маса и блестеше в зениците на Кевин. Той затвори натежалите си клепачи, за да предпази очите си, после се застави да ги отвори.

— Не мога да ви помогна — отговори.

Харди бе излязъл да направи кроса си и при първото си обаждане Глицки не бе успял да го намери. Сега му се скара, че обикаля толкова много и човек не може да го открие, после му каза за опита на Бейкър да се самоубие.

Беше в кабинета си, запотен, все още по къси гащета и фланелка. Времето отново се бе затоплило.

Защо Бейкър беше опитал да се самоубие?

Първото, което му мина през ум — признаване на вината, още един пирон в ковчега. Продължаваше, както и Ейб, да изпитва смесени чувства към стария Луис. След като бе говорил с него в болницата онзи ден, след като се бе запознал с Рей Уиър и Хектор Медина бе започнал да убива кучета, Харди бе стигнал до убеждението, че каквото и да е направил — а то не бе никак малко — Луис Бейкър не е убил Максин Уиър.

Фактът, че Бейкър отричаше, не беше съществен — лесно биха могли да го хванат в лъжа. Далеч по-убедителен бе фактът, че явно не знаеше за нея. Колкото и закоравял убиец да си, няма как поне да не забележиш, че си убил някого.

Разбира се, това, че не е убил Максин, не означаваше непременно, че не е убил и Ръсти Ингреъм, но според Харди подобни логически съждения бяха прекалени за реалния свят.

Оставаше въпросът защо Бейкър изобщо е ходил при Ръсти. Доста прозрачно. Опита се да си представи възможността Ръсти да е завел Бейкър на баржата си. С пистолет в ръка. Малко вероятно...

А защо не? В края на краищата, доколко познаваше Ръсти? Сторило му се бе, че е като самия него — бивш прокурор, човек от неговата среда, който е преминал през всевъзможни гадости и сега иска да го оставят на спокойствие. Нали затова бе дошъл в бара, за да се срещне с него? От страх. Или поне се държеше така, че да убеди Харди, че го е страх, а самият Харди не бе имал причина да се усъмни в това. Всъщност, дори бе успял да зарази и него с този страх. В такъв случай...?

Но дали Ръсти наистина приличаше на него чак толкова? На пръв поглед да, но имаше и друго. Например, описанието на Карън Мур — според нея, той беше болен, вманиачен човек, пропаднал комарджия, използвач на жени.

Следователно въпросът опираше до това, на кого вярва — на Луис Бейкър или на Ръсти Ингреъм. Никак не беше лесно. Вече не. Не вярваше, че Ръсти е имал пистолет — иначе защо му е било да си поръчва друг, който би могъл да получи чак след три дни? Оставаше възможността разказът на Луис за събитията през деня да не е съвсем измислен. Донякъде всичко това изглеждаше невероятно, за да е плод на фантазията. Поне не изцяло. Ръсти изчаква Бейкър на автобусната спирка, за да го закара...

Охо!

С какво да го закара? Ръсти бе дошъл до бара с автобуса. Колата му беше открадната, нали?

Харди седна на ъгъла на бюрото си. Колата беше важен елемент. Може би ключът бе в нея?

Какво би станало, ако попита Луис и той му каже, че са отишли до баржата със стар фолксваген „Джета“? Това би било интересно.

Без да си дава сметка как, стреличките се оказаха в ръцете му и той започна да цели с тях мишената. Една, две, три... Отиваше, вадеше ги, пак ги хвърляше. Без да се цели, без да мисли. Дзен и стрелички.

Ами ако знаеше само цвета? Или само марката?

Добре, щеше да попита Бейкър с каква кола са отишли до баржата. Цвят, всичко останало. За да види докъде ще го доведе.

Взе телефона, намери номера на болницата и започна да набира, но спря. Миналия път, за да се добере до Бейкър, се бе наложило да се обърне към Глицки.

Ейб обаче не беше в службата. Не се бе появявал, нямаше никакви признаци да се появи сега. Харди се зачуди откъде му се бе обадил и с какво ли се занимаваше в момента, после поговори с Фло и разбра, че Ейб не ходи на работа и избягва отдела. Двамата продължавали да говорят за Лос Анджелис и мъжът й искал да се държи на разстояние — по-голямо от обикновеното — от колегите си. Фло обеща, ако й се обади, да му предаде, че Харди го е търсил.

Колата не излизаше от ума му. След като взе душ и изяде кутия сардини, отново отиде в кабинета си и прегледа нещата, които бе записал пред компютърния терминал. Тази почва не беше особено благодатна както за анализи, така и за въображението.

Взе химикалка и се зае да запише всичко, което успя да си спомни за миналата сряда, когато Ръсти бе дошъл в бара. Слезе от автобуса. Влезе. Спомни си какво пи — „Уайлд търки“. Каза му, че Луис Бейкър е излязъл и че е проверил в „Сан Куентин“ в колко часа са го пуснали. След това предложи да се чуват по телефона. Най-накрая спомена, че може би ще си купи пистолет и попита какъв би бил подходящ.

Това ли бе всичко?

Харди стана, заобиколи бюрото и отвори прозореца. Минаваше един и лекият ветреца освежи кабинета му. Показа глава навън, за да вдъхне аромата на розите, само дето наоколо нямаше никакви рози.

Седна пак и прочете какво беше написал. Добре тогава. Впечатленията. Ръсти изпаднал. Използва обществения транспорт. Твърди, че се обадил в затвора и директорът му казал, че Бейкър е излежал наказанието си и че не може да предприеме нищо спрямо него. Пистолетите били за „ченгетата“ като Харди. След това бе заявил, че иска да си купи оръжие.

Дали му бе хрумнало в момента? Така внезапно да реши, че пистолетите не са само за ченгетата и че самият той трябва да се

въоръжи?

Харди се замисли. Ръсти бе взел автобуса. Представи си как е замислил да се чуват по телефона, като предпазна мярка, как е разпитвал стари общи познати, които и да са те, къде работи в момента. Това обаче не беше поведение на изплашен човек — по-скоро беше предпазливост. Ръсти всъщност не бе обзет от страх. Намерението му беше да се прибере у дома. Беше се прибрал у дома.

Обаждането в „Сан Куентин“, за да разбере точно в колко часа излиза Бейкър, според Харди, говореше за нещо повече от предпазливост. Може би наистина беше страх? Или?

Вдигна очи към прозореца, после пак се вгледа в бележките си. Ръсти бе научил от директора на затвора „Сан Куентин“ две неща, които споменаваше на два пъти — обстоятелствата, при които Луис е бил освободен и факта, че е бил образцов затворник. Ако Ръсти се бе обадил от страх, за да разбере точно кога трябва да започне да се страхува още повече, би ли се впуснал в разговор за това какъв човек е станал Луис Бейкър? Ако са те завързали за релсите, не мислиш дали приближаващият влак е товарен или пътнически.

Вероятно или може би се бе обаждал в „Сан Куентин“ два пъти. Какво от това?

Харди погледна притихналия телефон. Напоследък го правеше доста често.

Преди да го свържат с директора на затвора, Джак Айзенкамп, трябваше да разговаря с четирима дежурни, може би затворници. Като прокурор Харди се бе срещал с Айзенкамп, бе го слушал да изнася данни за условията в затвора, за процента на рецидивистите и други подобни. Приличаше на човек, прекарал доста време в армията, но въпреки това при разговорите им се бе показал удивително... не точно либерален, но поне изпълнен със съчувствие. За него затворниците бяха отговорност и при все че не ги глезеше, гледаше на тях като на хора, а не като на статистика.

Успя да се свърже с него, като обясни поред на всички дежурни, с които го свързаха, че е адвокат (не беше лъжа) и че става дума за Луис Бейкър. Седеше зад бюрото си, бе отворил бележника на нова страница.

Гласът на директора прозвуча грубо, нетърпеливо:
— Айзенкамп.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса за Луис Бейкър...

— Толкова скоро? Какво е направил?

Харди смяташе да му разкаже накратко всичко, до опита за самоубийство, но щом като чу името на Ръсти Ингреъм, директорът го прекъсна:

— Ингреъм мъртъв ли е?

Харди разказа с две думи.

— Ето това се казва грешка.

— Защо?

— Миналия месец Ингреъм ми се обади един-два пъти.

— Два пъти? — попита Харди.

— Да, два, струва ми се. Стори ми се уплашен. Сега излиза, че е имало защо. Аз му казах, че няма защо да се безпокои, че Бейкър не го заплашва с нищо. — Айзенкамп изруга тихо. — Трябва да ви кажа, че всичко това ме изненадва, а аз не съм човек, който храни илюзии по отношение на затворниците.

— В смисъл?

— В смисъл че повечето се връщат или ги убиват, докато опитват да се върнат.

Харди изчака.

— Луис Бейкър обаче... е, да, понякога човек възлага надежди на някои от тях, макар и да са малцина. Иначе може да полудее.

— И Бейкър беше един от тях?

— Или вярваш, че престъпниците могат да се поправят, или не.

— Вие вярвате, така ли?

— Е, не чак толкова. Понякога обаче усещам интуитивно. Никога не пускаме затворник веднага след изтичане на минималния срок, освен ако не сме уверени, че наистина ще положат усилия да се поправят.

— Значи познавахте Бейкър лично?

— Познавам лично повечето от тях. Имаме достатъчно време, за да са опознаем, нали? Това е целта.

— А Бейкър?

Харди чуваше дишането му от другата страна на линията.

— Бейкър беше закоравял. Когато дойде тук, в главата му свиреше лоша музика. Както казах обаче, ако човек се е занимавал с такива като тях достатъчно дълго, започва да усеща нещата

интуитивно, а в случая с Бейкър наистина вярвах, че може да влезе в правия път. Не беше психопат. Не казвам често такива неща, но той беше станал зъл и безскрупулен, за да оцелее.

— Познавах го в онези дни — отбеляза Харди. — Беше изпечен престъпник.

Знаеше какво е правил Луис Бейкър и не беше склонен да приеме теорията за лошата среда.

— Това е факт и не го отричам. Бейкър никога няма да стане... републиканец, например, но... — Гласът му леко се повиши, отново се появи нотка на надежда. — Не беше наркоман, мозъкът му не беше изгнил, разбираше се с останалите, беше в баскетболния отбор, даваше уроци по бокс... Беше единак, наистина, но хората се привързваха към него. В никакъв случай не е убиец. Поне аз мисля така...

— Може и да не е — съгласи се Харди.

— Но нали казахте, че...

Продължи с историята — Максин Уиър, човекът от Холи Парк, престрелката с ченгетата, опитът за самоубийство...

— Въпросът ми е — завърши, — можете ли да си обясните всичко това? Преди да го освободите нямаше ли някакви изследвания, разговори?

— Разбира се, че имаше. И експертите препоръчаха да...

— Да бъде освободен?

— Иначе нямаше да излезе.

— Често ли допускате грешки?

Харди съжали в момента, в който зададе въпроса. Спокойствието — резултат на отегчение или нещо друго — изчезна от гласа на директора и Харди отново разговаряше със сержант строевак, който при това се защитаваше.

— Рецидивизмът, сигурен съм, че си давате сметка за това, е много сериозен проблем. Ако обаче искате да освободите някои от затворниците предварително, ако вярвате, че човек може да поправи грешките си, тогава трябва да се съобразявате с данните, които...

— Разбирам всичко това — каза Харди. — Просто ми се стори, че в случая с Бейкър сте имали и някакви лични мотиви.

Последва доста дълга пауза. Харди погледна навън през прозореца. Може би, помисли си, и Айзенкамп прави същото в момента.

— Господин Харди, в морската пехота познавах страшно много момчета като Бейкър. Идваха озлобени, надъхани, млади и от живота искаха единствено да са отгоре, да са на върха и да ритат задници, да не показват никаква слабост, защото там, откъдето идваха, слабостта е причина да те смачкат. Бели, черни... това е без значение. Големият проблем е бедността. Няма избор. Така че в продължение на известно време ние... началниците, решихме да им отделим известно внимание. Разбивахме ги на пух и прах, за да можем да ги изградим отново.

— Аз също съм бил в морската пехота, сър — обади се Харди.

Последва още една пауза, този път по-кратка.

— В такъв случай помните. Кучетата от индустриалните квартали. След това с тях нещо се случва — поне от време на време. Научават се да работят в екип, някой спасява задника им или те спасяват някой друг.

Харди си спомняше какво се бе случило със самия него, след смъртта на родителите му, когато бе постъпил в морската пехота. Неговият собствен характер бе подложен на доста солидно дялкане, после бе заминал за Виетнам и бе спасил живота на Моузес Макгуайър, който и до днес си оставаше най-добрият му приятел. Може би Айзенкамп имаше право — тези неща променяха човек.

— И това ли стана с Бейкър?

— Струва ми се... струваше ми се. Знаете ли, Харди, има образцови затворници, както ги наричат, има и такива, за които си готов да се закълнеш пред Бога, че са променили цялостното си отношение към нещата. Те не са само образцови затворници... просто забравяш, че са затворници, това е. Бейкър беше точно такъв. Не че изведнъж стана кротък като агне... но престана да е жесток, стига да не го закачаш. Вече нямаше нужда от това. Разбирате ли какво имам предвид? Същото казах и на Ингреъм... остави го на мира и няма да имаш никакви проблеми.

— Да, но Ингреъм не го е оставил на мира.

— Все пак имам чувството, че Луис би изтърпял доста, преди да реши, че няма друг изход.

— А ако границата е била премината?

— Тогаваш би реагирал. Ако те притиснат в ъгъла, трябва да се отбраняваш, нали?

Харди разбираше това. Всеки би се почувствал притиснат в ъгъла, ако го обвинят в три убийства, които не е извършил, още на третия ден след излежаването на дълга присъда в „Сан Куентин“. При подобни обстоятелства човек би опитал да се отърве, да отмъсти на тези, които според него са виновни за всичко — в случая това бе Харди. След това Бейкър бе допуснал грешка, защото не е бил във форма. Всичко градено в продължение на девет години бе рухнало, всякакви надежди за нов живот се бяха изпарили. Бе се опитал да се самоубие. Може би истината беше такава?

Харди погледна бележника си. В горния край на страницата бе записал числото 2 с удивителен знак и го бе оградил с кръгче.

— Още един въпрос, ако имате секунда, сър. Двете обаждания на Ингреъм за едно и също ли бяха?

— Да. Първият път се интересуваше от по-общи неща... дали имало основания да се безпокои, как се е държал Бейкър в затвора и така нататък.

— А втория път?

— Това беше миналата седмица. Искаше да знае някои подробности. В колко часа ще го пуснем, къде щял да отиде. Реших, че няма проблем да му кажа. Стори ми се доста изнервен и опитах да го успокоя. Пак го уверих, че Бейкър не би се занимавал с него. — Въздъхна. — Но съм се заблуждавал.

— Случайно да водите дневник с телефонните обаждания? Знаете ли на коя дата Ингреъм ви се обади първия път?

— Защо?

— Искам да попълня всички бели полета — отговори Харди и чу в слушалката шумолене на хартия.

— Да, ето го. Обадил се е на двайсет и шести август. Това върши ли работа?

Харди затършува по бюрото — преспапието, бележника, листчетата, на които бе записвал разни неща предните дни. На жицата пред прозореца му зачуруликаха две птички. Намери каквото търсеше.

Колата на Ингреъм бе обявена за открадната три дни след първото обаждане в „Сан Куентин“.

— Възможно е да свърши — отговори той.

Благодари на Айзенкамп и затвори. Значи... Ръсти научава от свой приятел, инспектор по изпитателните срокове, че Луис Бейкър

излиза от затвора. По същото време той е наясно, че ще получи една трета от осемдесет и пет хиляди долара от застраховката на Максин Уиър. Три дни след това колата му е открадната. Ръсти не наема друга, макар че има възможност.

Бейкър твърдеше, че Ръсти го е взел и го е закарал на баржата същия ден, в който Ръсти бе пристигнал до бара с автобус, така че всички да видят.

Харди се зачуди колко ли коли се обявяват за откраднати, без в действителност да са — коли, които са захвърлени някъде, скрити, смачкани. Би могло да има много причини за подобно нещо, но най-очевидната беше застраховката. Другите биха осигурили обилна храна — или по-скоро цял неделен обяд — за мисълта.

Телефонът, тази неслужлива играчка, която бе мълчала през цялото време, докато си бе у дома, най-накрая издрънча пронизително и поиска да ѝ обърне внимание. Харди, верен неин роб, вдигна слушалката.

21

Ейб Глицки седеше край прозореца на „Дейвидс“ на улица „Тиъри“ и дъвчеше бучка лед. Пред театъра отсреща се вееше транспарант, който рекламираше евтини сезонни билети за всички представления. Ейб си спомни първите години с Фло, когато ходеха на театър редовно, за да „оползотворят“ факта, че живеят в града. Сега отглеждаха децата си и от време на време излизаха да вечерят. Миналата година бяха ходили на кино има-няма три пъти.

В тях ли беше причината? Или театърът умираше? Мисълта го накара да се усмихне. Променил ли се бе градът? В Лос Анджелис щеше ли да е по-различно?

Вдигна ръка — Харди стоеше на входа — и дръпна съседния стол назад.

Бе се свързал с него при второто обаждане. Преди това се бе занимавал със свои неща — не искаше да ходи в отдела, за да достави удоволствие на Батист. Харди се интересувахе дали Бейкър е жив. Бил научил някакви неща за Ингреъм, на пръв поглед несвързани помежду си. Най-накрая бе споменал хазартната му страст, за която предния ден му бе говорил Джони Лагуардия.

Когато чу това, Глицки реши, че трябва да се срещнат, да поговорят с някои хора. Може би някои от тях познаваха някого, може би знаеха нещо. Харди се зарадва на предложението и... ето го.

— Ейбрахам! Как е? Какво става? — Беше в приповдигнато настроение.

Ейб продължаваше да дъвче бучката лед.

— Не знам защо сме се захванали с всичко това — каза той. Сега, когато видя приятеля си, при собственото си мрачно настроение, идеята да се срещнат му се стори аматьорска и глупава.

Харди протегна ръка, взе останалата половина от кифличката със сирене от чинията на Глицки и отхапа.

— Нали няма да ядеш повече?

— Да, сега вече няма.

— Ситуацията смърди — отбеляза Харди между две хапки. — Бейкър не го е направил. — Вдигна ръка, за да попречи на Глицки да го прекъсне. — Не забравяй, че ми се искаше да е той, само че просто не виждам как би било възможно.

— Наистина ли смяташ, че Бейкър е невинен?

— Смятам. Както и ти, защото иначе през този приятен следобед нямаше да седим тук.

Глицки си поръча още един чай с лед, а Харди — кафе.

— Добре, слушам те — кимна Ейб.

— Бил е на баржата, нали?

— Ала-бала — усмихна се Глицки.

Харди не му обърна внимание.

— Ако е отишъл при Ръсти, за да го убие, щеше да носи пистолет, така ли е? Така е. Не е възможно да е отишъл при него с надеждата Ръсти да има патлак и да му услужи с него, за да го застреля.

— Все още не е ясно дали Ръсти е мъртъв.

— Добре, почакай малко. На мен пък не ми е ясно как е възможно старият Луис да не знае, че на борда е имало жена, при това гола, и че я е надупчил с три куршума от упор.

— Да — съгласи се Ейб. — Това наистина не е ясно.

— Е? — подкани го Харди.

— Е, какво?

— Какво остава?

— Да видим кой друг е бил там.

— Браво, Ейб.

— Бил е Лагуардия.

— Защо?

— За да прибере лихвата от Ръсти. Но, както твърди, когато отишъл там, жената вече била мъртва. Освен това няма начин Джони Лагуардия да стреля с дващест и втори калибър.

— Какъвто е пистолетът на Рей Уиър.

— Да.

— Тогава Рей бил ли е там?

— Дали е знаел за „Армър Ол“? — Глицки обясни за какво става дума.

— Добре, бил ли е на баржата? Не знаем къде е бил в нощта на убийството, нали? Само знаем, че не си е бил у дома, макар и да твърди обратното.

— Откъде знаем това?

Харди му разказа за Уорън, който бе чакал Рей на стълбите с кашонче бира, за да го утеши и да му помогне да прогони тъгата по Максин.

Ейб пресуши чашата и изчака последния остатък от леда да се плъзне в устата му.

— Можем ли да наречем това „пробив“ в разследването? — попита накрая.

Очите на Рей Уиър, в огледалото в банята, изглеждаха още по-зачервени.

Вероятно се дължеше на комбинацията от сълзи и хашиш, но все едно — как би могъл да се покаже пред някого в този вид? Особено пък пред ченгетата!

Вън на стълбите. Чакат.

Беше им казал, че ще отвори след минута. Капки в очите. Вдигна щорите, отвори прозореца. Яркото следобедно слънце огря стаята, димът започна да излиза.

Позвъниха пак.

— Хайде, Рей! Отвори!

Изведнъж се отпусна на пода. Половината снимки на Максин бяха откъснати от стената и се търкаляха наоколо.

— Не мога — каза той. — Не мога.

— Какво? — долетя от другата страна на вратата.

— Просто не мога.

Мърморене. Чукане, блъскане...

— ... веднага или ще разбием вратата.

— Оставете ме на мира! — изкрещя той, падна по очи и скри главата си с ръце. Яркото слънце изчезна. — Моля ви! Моля ви! Оставете ме!

— Какво прави? — попита Харди.

На площадката, на която Уорън твърдеше, че е чакал Рей Уиър онази вечер и на която Къртни се бе нахвърлила на Харди, нямаше прозорци. Долу от входа достигаше малко отразена светлина, а под вратата се виждаше ярка ивица. Дървените стълби бяха покрити с пътека, долавяше се миризма на мухъл и марихуана.

— Рей, отвори. — Харди често изненадваше Глицки, но най-вече с търпението си. — Дошли сме само да поговорим.

Ейб сложи ръка на рамото му и кимна окуражително.

След още двама секунди чува шум, после веригата на вратата издрънча.

Рей отвори и тръгна назад, към задимената стая и канапето. Харди и Глицки го последваха, стъпвайки по скъсаните снимки на Максин, които се търкаляха по пода като паднали листа.

Рей се сви странично в единия край на канапето и обви коленете си с ръце. Глицки кимна на Харди да седне на едно от креслата, а самият той се настани на канапето, на метър от Уиър и скръсти ръце.

Едната от лампите бе паднала на пода. Напомняше нещо. Пръснати снимки, счупени лампи... нима това беше хоби на някого?

— Тя взе всичко.

Рей най-накрая вдигна глава. Някои манекени от магазините за облекла изглеждаха по-живи от него. А очите му... Боже!

— Какво взе, Рей? — попита Ейб тихо.

Рей отново се наведе. Харди видя как ръцете му се стягат около коленете. Опитваше се да се съвземе. Пак се изправи. Погледна към Харди. Не се изненада — познаваше го, но като че ли не помнеше откъде.

— Какво взе, Рей? — подкани го Глицки.

— Всичко — отвърна Уиър. — Тя взе всичко.

— Парите от застраховката ли? — попита Харди.

Рей кимна, замислено.

— Трябваше да ги поделим. Така се бяхме разбрали. Щяхме да си останем приятели.

Харди и Глицки се спогледаха.

Ейб се отпусна на облегалката.

— Какво стана с парите, Рей?

— Осребрила е чека. — Очите му се плъзнаха по стената с изпокъсаните снимки. — Разделила е парите с Ингреъм. Просто са ги

отмъкнали.

— С това стигаме до въпроса за... — заговори Харди, но Глицки го спря с жест.

— Къде ги отмъкнаха, Рей? — Повтаряше малкото му име като някаква мантра, за да го предразположи.

— Сигурно са били при Ингреъм. — Рей срещна погледа на Глицки. — Нали не сте ги намерили в апартамента й?

— Искаш да кажеш на баржата, нали?

Уиър кимна.

— Там ли бяха, Рей?

Мълчеше.

— Какво ще кажеш, Рей? Ти ходи ли там?

— Не. Не съм. Дори не знам къде е.

— Може да са ги внесли в банката.

Рей се обърна към Харди.

— Не са. Ходих до банката. Взели са ги в брой.

Глицки изгледа Харди, за да го накара да мълчи.

— Значи миналата седмица изобщо не си ходил до баржата на Ингреъм? Имам предвид, когато беше убита Максин.

— Не съм, казах ви вече. Изобщо не съм стъпвал там.

— Но пистолетът ти беше там. Максин е била убита с него.

— И това ви казах. Дадох й го преди време.

Глицки се наведе и го потупа по коляното.

— Знам, Рей. Помня какво ми каза. Каза ми, че онази нощ си бил тук, а ние срещнахме човек, който твърди обратното. Това е проблемът.

— Приятелят ти Уорън — обади се Харди.

Рей се обърна към него и започна да си припомня.

— Миналия път ти не беше ченге. Беше от съда.

— Това е без значение, Рей — намеси се Глицки. — Важното е какво си правил ти. Не си бил тук.

— Тук бях!

— Може би трябва да посетим Уорън заедно, какво ще кажеш?

— Не можем да направим това!

— Защо, Рей? Нали лъже?

— Не знам. Не мога да мисля. — Пак зарови глава в коленете си.

— Трябва да мислиш, Рей — каза Глицки. — Уорън лъже ли, или не? Ако искаш, ще съберем всички ви в една стая и ще ви накараме да

дадете показания под клетва.

Погледна като обезумял — Харди, Глицки, към вратата, сякаш искаше да избяга.

— Хайде, Рей. Кажни ни. Или ти си бил тук, или Уорън. Кое е истината?

— Не можете да му кажете.

— На кого, Рей?

— На Уорън. — Поклати глава. — Не... Обещах да не казвам. Не мога.

Харди изведнъж се сети.

— И двамата сте били тук — каза той. — В леглото, с Къртни. Не е имало как да отвориш на Уорън, защото е щял да разбере.

Рей кимна.

— Можеше да не довърши филма. Щеше да си помисли, че и двамата сме го предали.

— Точно това сте направили — отбеляза Харди.

— Не! Не беше така! Къртни дойде да види как съм. Безпокоеше се, че толкова страдам заради Максин. Изпихме по чаша вино, взехме малко трева и... знаете как става. — Погледна Глицки, после Харди. — Няма да кажете на Уорън, нали?

— Да вървим, Диз — кимна Глицки, стана и тръгна като отнесен от пролетния вятър. Харди го настигна почти до вратата.

— Обещах на Къртни — скимтеше Рей Уиър. — Няма да кажете на Уорън, нали?

Глицки се обърна.

— Няма. Освен ако не стане дума.

— Ако е бил той, забрави глупостите за Уорън и Къртни... Щеше да претършува баржата, за да намери парите. Струва ми се, че не ги е намерил.

— И на мен — отвърна Ейб, без да сваля поглед от пътя. Връщаха се към центъра.

— А къде смяташ, че са парите?

— Този въпрос ми хрумна и на мен — каза Глицки. — Парите са нещо ново.

— Убийствата за пари са нещо обичайно, нали?

Глицки спря на поредния светофар.

— Да, чувал съм подобно нещо — отговори той. Светна зелено, но колата остана на място.

— Зеленото значи, че можеш да минеш — обади се Харди.

Глицки включи на скорост и потегли. Харди заобяснява, че според него трябвало да отидат при Луис Бейкър в болницата, да поговорят. Нещо за някаква кола... Глицки обаче все още мислеше за парите.

— Парите не са у Бейкър — измърмори той. — Той никога не е имал пари.

— Може би ще ни каже обаче с каква кола е бил Ръсти Ингреъм.

Ейб не отговори.

— Може би ще ни каже обаче с каква кола е бил...

— Чух те — прекъсна го Ейб и спря на следващия светофар. — Ето какво, Диз. Интересувам се от хората, които са били там. Бейкър, добре. В момента обаче той е при нас, поне временно. Помислихме си, че може да е бил Рей, но аз му вярвам. Ръсти е чукал Максин, убеден ли си в това?

Харди кимна.

— Добре. Остават Хектор Медина и Джони Лагуардия.

— Хектор бил ли е на баржата?

— Твърди, че не. Бил работил две смени. Добре де, след като сме решили да проверим всичко и след като и без това ни е на път, защо да не се отбием при него?

„Сър Франсис Дрейк“ не се бе променил никак през седмицата след последното посещение на Харди. В края на един дълъг коридор на третия етаж намериха вратата, на която имаше метална табела с надпис „Охрана“.

Хектор седеше зад бюрото и четеше вестник.

Нямаше приемна, да не говорим за секретарка. Глицки и Харди взеха по един от дървените столове и седнаха.

— Не знам дали си чул — заговори Ейб. — Тредуел е на топло или поне беше до тази сутрин.

Хектор скръсти ръце върху вестника.

— Да, Кларънс ми се обади, за да ми съобщи добрата новина. — Погледна Харди и добави: — Мислех си, че не си в полицията.

— Не съм. Само правя компания на стария приятел Ейб.

— Странно е — продължи Ейб, без да обръща внимание на репликите им, — но не можеш да познаеш какво излезе найаве при оправдаването на Кларънс и Марио.

Хектор погледна ръцете си.

— Няма нужда да познава — обади се Харди.

— Да не би да сте дошли за това? Заради историята с кучето? — Вдигна ръце. — Хайде, хайде... Исках да му вдъхна малко страх от Бога и толкова. Имаше полза, нали? Какъв е проблемът?

— Проблемът — обясни Ейб — е в това, че с приятеля ми Харди разговаряхме за Ръсти Ингреъм и си спомнихме как се отнасяш с хората, които не ти допадат. Ръсти не ти допадаше, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не подхожда на характера ти, на манталитета ти да се обадиш на Ръсти Ингреъм, да се уплашиш и да затвориш телефона. По-вероятно е, ако си имал какво да му кажеш, да отидеш направо при него и да му го кажеш, както си постъпил с Тредуел.

Медина се отдръпна назад.

— Нямаше какво да говоря с него. Не беше като с Тредуел. Разбрах го, когато му се обадох.

— Още ли твърдиш, че не си го виждал напоследък?

— От много години. Не че ако го бях видял, нямаше да го сритам по задника. — Отдръпна се още по назад, кръстоса крака върху бюрото и сплете пръсти на корема си. — Ако сте дошли заради това, че Ръсти си го получи, вече ви казах. Онази вечер бях на работа. Можете да видите дневника.

— Не, благодаря. Сигурен съм, че в него е записано.

— Тогава ме оставете на мира. Какво искате?

— Познаваш Джони Лагуардия, нали, Хектор?

— Разбира се. Всеки го познава. Какво общо има това?

Харди се наведе напред. Ейб стана, разкърши рамене и попита дали може да си налее кафе от кафеварката край прозореца. Наля си и се обърна към Харди:

— Как ти звучи, Диз? Хектор се обажда на Ръсти и му урежда среща, за да може да го срита по задника. Ръсти току-що е получил големите мангизи от застраховката и е на седмото небе. Показва ги на Хектор, за да му натрие носа.

— Какви ги дрънкаш! — извика Медина и спусна краката си на пода. — Какви големи мангизи!?

Ейб продължи:

— Хектор се обажда на добрия си приятел Джони Лагуардия...

— Не съм казал, че ми е добър приятел, а че само го познавам...

— ... и му казва, че ако отиде и пречука Ръсти, може да пипне дебела пачка пари. Как ти се струва?

— Харесва ми — отвърна Харди. — Музика за ушите. Звучи великолепно.

Глицки отново се обърна към Медина.

— А ти какво ще кажеш, Хектор? Така ли беше?

Медина отново седна както в началото, с ръце върху вестника.

— Имаш ли заповед за арест, сержант?

Ейб погледна Харди.

— Ти имаш ли заповед? Аз нямам.

— Ето какво — каза Медина. — Ще дойдете при мен, когато имате заповед. Тогава ще ви покажа дневника, в който пише, че съм работил тук цяла нощ. Не съм виждал Джони Лагуардия и не съм разговарял с него поне от шест месеца. И не съм го изпращал никъде. — Кимна и добави: — Вървете да си търсите друга риба. Приятно ми беше.

— Според мен, излъга — каза Харди.

— За кое?

— Че му е било приятно.

Глицки затръшна вратата на колата и мушна ключа в стартера.

— Някои хора нямат чувство за хумор.

— Е, а сега накъде?

Следобедният трафик не се движеше добре. Зачакаха пролука, за да потеглят, но такава нямаше, докато светофарът зад тях не светна червено.

— Познаваш ли Джони Лагуардия? — попита Ейб.

— Не.

— Работи за Анджели Тортони.

— Не познавам и Тортони.

Ейб потегли рязко и гумите изсвириха.

— Възможно е и да е Лагуардия, макар че при нормални обстоятелства не би използвал такъв малък калибър. Не е изключено да е видял патлака на Уиър там и да е решил, че с него ще насочи някой като мен по фалшива следа.

— Някой като теб?

— Да. Печен детектив с дългогодишен опит.

— А, да, трябваше да се досетя.

Глицки гледаше напред.

— Къде отиваме тогава? Този Лагуардия има ли офис или нещо подобно?

— Не, но Тортони има. Макар че сигурно вече се е прибрал у дома. Мисля, че ще го навестя утре. Няма смисъл да ходя у дома му, ако нямам заповед.

— Всички искат заповед.

— В придирчив свят живеем.

Пресякоха „Маркет“, тръгнаха по „Саут“. Харди долови полъх на китайска кухня, видя как някакви келнери я предлагаха на минувачите. Слънцето се бе спуснало ниско, но все още беше топло и хвърляше дълги сенки.

— Нали разбираш, че нещата може би опират до рекета.

Харди примижа срещу слънцето, обърна се към Ейб.

— Не е изключено. Смяташ ли, че Ръсти може да е хлътнал в клопката?

Глицки кимна.

— Какво ще кажеш за това? Ръсти не си плаща известно време, а Джони търпи няколко седмици и дава парите вместо него, защото знае, че скоро ще дойдат мангизите от застраховката. Не е изключено да му е наложил и наказателна лихва в своя полза. Джони отива там, но нещо се обърква... може би Максин е отказала да му играе по свирката, може би Ръсти вече е профукал парите на хиподрума, каквото и да е...

— Или — каза Харди — Джони е видял пачката и е намерил лесен начин да не я дели с никого.

Ейб кимна.

— Да. Това е още по-правдоподобно. Джони отива, прибира каквото трябва, а Ръсти се е похвалил, че може да плати и че е фрашкан с пари. От нещата, които чу за него, можеш да стигнеш до извода, че подобно поведение е типично за Ръсти, нали?

— Да — съгласи се Харди. — Когато е печелел, се е хвалел.

— В този случай също е спечелил и вероятно е разказал на Джони всичко. Платил му е в брой, онзи е видял парите или е предположил, че другите са някъде на баржата. Излязъл е, за да почака Ръсти да излезе, за да претърси. Вместо това обаче се появява Максин. Дава им половин час, лампата загасва, после пак светва. Може да е надникнал и да е видял как броят парите, нахълтал е и... бам, бам, бам... адио.

— Ами шината? — попита Харди. Обяснението от нощта у Уиър не го удовлетворяваше.

— Може да са празнували. Може би си я е сложила за последен път, докато са броили парите, които им е донесла. — Погледна Харди и добави: — Казах „може би“.

— При това много пъти — отвърна Харди.

— Така е.

— А Хектор?

Глицки поклати глава.

— Това беше лов на риба в мътна вода. Хектор е прав. Джони обикаля доста, всички го познават.

— А Луис?

Влязоха в паркинга на болницата.

— Луис вероятно не е наясно какво знае, но ми се струва, че другото сериозно предположение е той. — Ейб дръпна ръчната спирачка и се обърна към Харди. — Бил е там, има мотив, имало е и оръжие. Опитният детектив се опитва да си спомни тези неща. Мотив, средство, възможност. Както е по учебника.

Въздухът над паркинга силно миришеше на разтопен асфалт.

— Тогава с какви глупости се занимаваме цял ден?

Ейб спря.

— Това не са глупости. Това се нарича покриване на тила. Уточняваме всичко. Разбираме къде е бил и какво е правил всеки по това време. Елиминираме разумните съмнения...

— Значи още смяташ, че е Бейкър?

— Смятам, че има сериозни основания да го подозирам. Ти би ли го освободил веднага?

— Не.

— Виждаш ли?

— Защото искаше да пипне мен. Това не означава, че е убил Ръсти.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Ако искаш да си стриктен докрай, все още не знаем дали Ръсти е мъртъв.

Луис Бейкър се зачуди за миг дали е мъртъв. Ако беше, то със сигурност се намираше в ада.

През полуотворените си очи виждаше *онзи* човек и Харди, застанали край леглото, със скръстени ръце, вторачени в него. Някъде в тялото му забоботи къртеца се кашлица, полупотисната, сякаш щеше да разкъса дроба му — този, който куршумът вече бе разкъсал. Гърлото му гореше, а при най-малкото движение усещаше протритото място на шията си. Опита се да вдигне длан към лицето си, но разбра, че двете му ръце са завързани с ремъци за леглото.

— Луис, чуваш ли ме? — попита онзи.

Опита се да отвори очи малко повече. Върху тях имаше нещо като кора и усилието му се стори прекалено.

— Мисля, че е в безсъзнание.

— Луис — повтори онзи. Същият тих глас. Какво още щяха да правят с него? Не направиха ли всичко, което им дойде наум? Отново опита да отвори очи.

Стори му се, че се приближиха още повече — Харди крачка назад, онзи, със зловещия белег през устната, като самия дявол.

— Искаш ли малко вода?

Приблужи чаша до устните му и я надигна.

— Бавно — каза.

Огън. Всичко там някъде вътре гореше. После още един удар, този път беше малко по-добре. Задържа водата в устата си, остави я да се изцеди в гърлото му. От гълтането, болката идваше от гълтането.

— Можеш ли да говориш?

Надигна се някакъв смях, но секна от болка, преди да се разрази. Опита се да тръсне глава.

— Но ме чуваш, нали?

Отвори и затвори очи. Онези искат да говорят през цялото време, но Луис нямаше какво да им каже. Искаше само да се махне, да се прибере на своя територия.

Друг звук, той пак отвори очи. Жена в бяло каза, че са му дали много успокоителни, било по-добре да дойдат утре.

Може би стоеше при него през цялото време, от другата страна на леглото. Усети нещо хладно на челото — приятно. Бяла жена в бяло. Ръцете ѝ бяха приятни, като мека кърпа.

Онзи се дръпна назад.

— Има ли шансове?

— Ако няма усложнения, ще се оправи след няколко седмици. След ден-два ще може да говори нормално, не като сега.

— Ще трябва да почакаме.

Друг глас, после Харди:

— Може ли да говори изобщо? — Надигна се, погледна го над рамото на жената. — Трябва да каже само една-две думи.

После се приближи, както преди.

— Луис — каза, — не съм ти симпатичен, ти също не си ми симпатичен. Така или иначе, не смятам, че ти си убил Ръсти Ингреъм, чу ли ме?

Да, чу го. Това пък сега откъде дойде? Защо мислят това, когато той е в болницата? Откога си го мислят?

Отвори очи доколкото можа и го погледна. Поне не приличаше на дявола, на онзи.

— Ка... — опита се да отговори, но се задави.

— Иска вода — обади се сестрата. Наблюдаваше го.

Не, не, искаше да попита „какво“. Но преглътна водата.

Пак Харди:

— Каза ми, че Ръсти те е закарал до баржата си с кола, помниш ли?

Полуотворени очи. Помръдна — можеше да мине за кимване.

— Помниш ли какъв цвят беше колата, с която те закара?

До тези глупости ли опряха? Какви игри играеха тези розови задници?

Отвори очи. Всичко беше като в мъгла. Гърдите го боляха, гърлото пареше. Физиономията на Харди обаче изглеждаше фокусирана, надвесена над него.

Луис пое мъчително дъх. Да върви по дяволите. Нямахме какво да губи.

— Синя — отговори.

И пак се разкашля.

Онзи каза:

— Хайде, да вървим.

И си тръгнаха.

Възможно бе да се окаже и случайност...

За да достигнеш онова чисто съзерцание, като при дзен, би могъл да хвърляш стрелички или да седнеш с неколцина редовни клиенти в бара и да изпиеш четири ирландски уискита. Налети от Лин, после от Моузес, което значи, че всъщност са шест.

Когато Харди пристигна, в шест и половина, нещата още не бяха набрали скорост. Лин Лийш още не си беше тръгнала — работеше извънредно заради отпуската на Харди и той се бе видял принуден да изслуша няколко добронамерени, както се надяваше, укора заради начина си на живот, почивките, гоненето на личните интереси.

После, в два без седем дойде Моузес Макгуайър и заговори за нещо друго.

Двамата — близки приятели, съсобственици на бара — седнаха на малката масичка в задната част, до мишените. Харди се зае с първото ирландско, а Моузес, както винаги, взе единичен малц — „Маккалън“.

— Трябва ли да питам?

Харди отново си припомни как бе измъкнал Моузес, чиито крака бяха надупчени, от обстрела на вьетнамците и как самият той бе получил парче олово в рамото, докато го правеше. Как Моузес го бе взел в бара си, когато напусна работа след смъртта на сина си.

— Не играя никакви играчки с нея, ако това имаш предвид.

— Ако смятах, че играеш, досега да съм ти счупил главата.

Моузес не се страхуваше от юмруци. Когато държиш ирландски бар, дори и да си доктор по философия, като него, поемаш цялата

територия. Носът му, както обичаше да казва, трябвало да бъде наместван поне веднъж годишно — с нужда или без.

— Не знам. Нещо става. Струва ми се, че и тя не знае какво. Обаждала ли ти се е?

— Не. Аз ѝ се обадох. Ако не я чуя три-четири дни, започвам да се безпокоя.

Моузес се грижеше за сестра си, откакто тя бе навършила десет. Харди знаеше, че приятелят му се безпокои само за десет неща в цялата вселена и осем от тях бяха Франи.

— Какво ти каза тя?

— Че се криеш от известно време. — Моузес се наведе напред и опря лакти на малката масичка. — Не знам... нещо в тона ѝ...

Харди пресуши чашата си, реши, че тази нощ няма да е подчинена на чистия разум и махна на Лин да му донесе ново питие. Бръкна с пръст в него и го разбърка.

— Както и да е — продължи Моузес. — Научих всичко.

— Какво искаш да кажа?

— Не знам, Диз. Тя ми е като дете. Още ми е трудно да я възприема като възрастен човек, макар и да знам, че е. — Бръчките около и без това хлътналите му очи станаха още по-дълбоки. С вече прошарената си черна брада, Моузес напълно се покриваше с представата на Харди за Господ, преди да остарее. Сви рамене. — Безпокоя се, това е. Не искам да страда повече.

— Няма да ѝ причиня болка, Моузес. Каквото и да стане, няма да го допусна.

— Имам предвид... вероятно иска да живее както с Еди... семейство, планове, такива неща. Един мъж трябва да се прибира у дома всяка вечер.

— Може би си прав. Според мен, самата тя не е много наясно какво иска.

— Иска детето. Мисля, че иска то да има баща.

— Баща на това дете е Еди, Моузес. Нищо не може да промени този факт.

— Разбра какво искам да кажа.

Да, разбра. Отпи малко уиски.

— Когато е наясно със самата себе си, ще ми се обади.

— И какво ще стане после?

— Тогава и аз ще съм наясно. Нещата или ще продължат нататък, или няма, това е. Не сме планирали нищо, Моузес. Просто се случи. Засега всичко е чудесно, но не знам накъде Франи иска да върви оттук нататък. Аз също не съм сигурен за себе си. Не знам къде е мястото и на Джейн в цялата работа. Чувствам се ужасно объркан. Какво повече мога да ти кажа?

Моузес пресуши чашата си. Наближаваше седем и той знаеше, че Лин иска да си върви.

— Можеш да ми кажеш кога ще се върнеш на работа. — Стана, за да отиде зад бара. — Повече те харесвах, когато не ухажваше...

Сега, три часа по-късно, сериозно затънал в мозъчна гимнастика, Харди почука по бара с поредната празна чаша. Бе се преместил там, а когато нямаше поръчки, Моузес сядаше на стола пред него.

— Може да е било случайно.

— Да, предполагам, че изборът на цветове не е чак толкова голям.

Моузес напълни чашата му, сложи много лед, разклати я.

— Харди — каза той тихо и се наведе напред, — знам със сигурност, че хората най-често споменават само три цвята. Гледай.

Моузес премина по цялата дължина на бара, пред десетината клиенти, които пиеха, разговаряха и жестикулираха на високите столчета. Сложи по една чиста салфетка и молив пред всеки един от тях и каза силно, тържествено:

— Уважаеми клиенти, обявявам състезание за безплатно питие. Моля за малко тишина. Състезание за безплатно питие. — Разбира се, това прикова вниманието им. — Бързо, без да мислите, запишете на салфетката първия цвят, който ви дойде наум. Бързо!

Започна да събира първите салфетки.

— Кой печели?

— Чакайте, чакайте.

Върна се при Харди и му каза:

— Ти ще си безпристрастен съдия.

— Макгуайър, за какво се състезаваме? Кой печели питието? Всякакво питие ли?

— Седем синьо, четири зелено, две червено — обяви Харди.

Моузес разпери ръце.

— Съжалявам. Някой не печели, но все пак ви благодаря за участието.

— Не е коректно — обади се една от жените. — Не знаехме каква е целта.

— Всеки, който беше написал друг цвят, освен синьо, червено или зелено, щеше да спечели — отвърна Моузес.

Някой се обади, че се канел да избере жълто. Моузес каза на Харди, че понякога, макар и рядко, хората споменават и жълтото.

— Добре — отвърна Харди, — позабавлявахме се. Каква обаче е целта на всичко това?

— Целта е да ти покажа, че има голям шанс приятелчето ти Бейкър да каже, че колата на Ингреъм е била синя, без дори да я е виждал.

— Но тя е била синя.

— Е, и?

— Тогава Ръсти ме е излъгал, че е била открадната.

Някой поиска питие и Моузес отиде да налее.

Защо му е на човек, когото не си виждал от години, да се появи изневиделица при теб и да те излъже? Започваше да чувства мускулна болка в мозъка. Бутна чашата си до другия ръб на бара.

Чакай малко, каза си. Ами ако е намерил колата си по някакъв начин онзи следобед? Оттук се качи на автобуса и се е отбил в магазин за оръжие, за да поръча пистолет, който е щял да получи след три дни.

Според компютъра, колата все още беше открадната, но данните в него закъсняваха с няколко дни. След като Луис Бейкър все още се водеше затворник, едва ли някой щеше да отрази връщането на колата толкова скоро. Може би трябваше да провери, утре, за всеки случай.

Моузес отново се върна на стола пред него. Харди вдигна поглед.

— Хрумна ми една идея — каза той.

— Внимавай някой да не ти я открадне. И стените имат уши.

Харди вдигна чашата си с две ръце.

— Ръсти е имал огромен заем, нали?

Моузес кимна.

— Добре. Получава парите от застраховката, знае, че Луис Бейкър излиза от затвора и че е заплашил да го убие. Не е изключено дотолкова да му е писнало, че да му се е струвало, че предпочита

наистина да го убие... защото само така може да се отърве от рекетъорите.

— И прави така, че да му видят сметката? Говори сериозно.

Харди поклати глава.

— Не да му видят сметката, а да изглежда, че са му видели сметката. Цялата работа е измама. За да го оставят на мира е трябвало да го обявят за мъртвец.

— А защо просто не се е чупил? Защо не е заминал някъде?

— Защото не можеш да се измъкнеш от мафията просто така. Рано или късно те намират, където и да си. Това е въпрос на чест. Ако обаче си умрял...

— Не те търсят.

— Точно така. Налей ми малко кафе, моля те. И махни това.

Моузес се отдалечи, за да изпълни няколко други поръчки, после му наля кафето. Харди извади от джоба си кожената кутия със стреличките, сложи я пред себе си на бара и я отвори. Докосна с пръсти мекото кадифе вътре.

Едно от нещата, които се правеха както трябва в „Шамрок“, беше кафето. Деветдесет процента от него се влагаше в така нареченото „ирландско кафе“^[1], от което на Харди му се гадеше. Три добри сами по себе си питиета смесени, за да се получи едно лошо. Нормалното кафе обаче наистина бе ненадминато.

— Не знам, Диз, но ми се струва, че има доста неясни неща. Защо например е дошъл при теб?

— Защото аз съм връзката с Бейкър. Без мен никой не би научил за някогашната заплаха.

— Нали при Ръсти е имало негови отпечатьци?

— Не знам, Моузес. Във всеки случай бивш прокурор, като мен, не би трябвало да се заблуди толкова лесно... надлежно да уведоми всички, че Бейкър има мотив, че е излязъл от затвора, всичко останало. Освен това, понеже реших, че гони и мен, направих всичко възможно да го приберат. И го прибраха.

— Но той наистина те бе подгонил.

— Не казвам, че не е. Ето какво, ако Ръсти е искал да се отърве от плащането, трябвало е да го обявят за мъртъв, а не за безследно изчезнал. Потвърждение за смъртта му е трябвало да бъда аз. Без

някогашната заплаха, щяха да го броят изчезнал и толкова. След моите показания се предполага, че е убит.

— По леглото е имало негова кръв. Защо е платил онзи пистолет, след като е знаел, че няма да го вземе?

Харди се наведе напред и опря лакти на бара.

— Ръсти беше сериозен юрист. Никога не е губил дело. Сто на сто е взел всички мерки измамата му да изглежда истина. И... знаеш ли какво е гений, Моузес? Човек с неограничен усет за детайлите.

Моузес се отдалечи, за да изпълни поръчка.

Харди опипа стреличките, отпи глътка кафе. Опита се да си представи Ръсти Ингреъм на дъното на океана.

Не успя. Вече не беше в състояние.

---

[1] Кафе, ирландско уиски и бита сметана, подсладени със захар.
— Б.пр. ↑

Лейс махна една странична дъска от верандата, край която най-много киснеше Самсън. Слънцето още не бе изгряло както трябва, но той и без това не бе спал миналата нощ, а тъмнината му бе нужна.

Сколко бе отишъл при братовчедите си в Хънтърс Пойнт, докато нещата се успокоят, но Лейс живееше тук и нямаше намерение да ходи другаде. Това беше неговото свърталище и, както вече си мислеше, тежко на този, който се осмели да не се съобрази с това.

Преодоля страха си от плъховете или каквото друго живееше в пространството под стълбите и протегна ръка в отвора между дъските. Заопипва земята отдолу и зъбите му се разтракаха. Надяваше се никой вътре да не чуе.

Нищо.

Седна, сложи длани под мишниците си, за да се стоплят, изчака страхът да намалее.

Беше сигурен, че не греши. Нямаше как.

Без да престава да трепери, бръкна още веднъж в тъмното, студено пространство. Почувства камъните, парчетата гнило дърво, парче мухлясал плат, който напомняше умряло животно. После заопипва в предния край — затвори очи, представи си черния плъх, готов да захапне, да откъсне пръста му, да го зарази с бяс. Продължи да опипва.

Напипа го — пакет, увит в мазен плат. Пистолетът беше тежък!

Светлината на изток все още не се бе изкачила по-нагоре. Сложи дъската на мястото ѝ, пхна ръце в натежалите си джобове и тръгна. Връзките на маратонките му се влачеха в прахоляка.

Стигна до къщата на Мама, заобиколи до пътната врата, така че никой не можеше да го види откъм дяла. Но нямаше жива душа. Нищо не помръдваше.

Почука няколко пъти и най-накрая отвътре чу шум. Мама откряна вратата на сантиметър, видя, че е той и го пусна да влезе.

— Кое време е, дете? Да не би да си пострадал?

Лейс затвори вратата след себе си, изчака Мама да седне на кушетката до мъждукащата лампа и едва тогава се намести в другия край. Забеляза, че прозорецът над кушетката е покрит с картон. Мама се зави с плетено одеяло и сви крака под гигантските си бедра.

— Е — попита тя, — защо си тук?

Лейс извади от джоба си пистолета, увит в стар ръкав от риза. Започна да го разопакова.

— Трябва да кажем на някого — поклати глава той.

Мама не отделяше очи от оръжието.

— С този е убит Дидо, мамче. Не го е убил Луис. На Самсън е. Мама кимна.

— На кого мислиш да кажем? Защо не го оставиш долу?

Лейс бе махнал ръкава.

— Още е зареден — отбеляза той и обърна цевта към себе си.

— Не!

Лейс замръзна.

— Какво?

— Остави го долу! Остави го веднага! Ако вземе, че гръмне, какво тогава? Остави го. На пода.

Лейс се наведе и го остави.

Мама въздъхна облекчено, после още веднъж.

— Тези неща са опасни. Откъде го взе?

— На Самсън е. Беше на Самсън.

— Това вече ми го каза.

— Значи Луис не е убил Дидо.

— Дете, това си го знам. Луис няма да направи зло на никого. Искаше само да направи къщата. Ако го бяха оставили на мира...

— Но той хукна да бяга.

— И ти ще бягаш, дете, ако те подгонят.

Лейс се облегна на възглавничката. Зачервените му очи изведнъж започнаха да парят — цяла нощ не бе спал, за да издебне удобния момент, да стане достатъчно светло и да вижда какво прави, да бъде достатъчно тъмно, за да може да избяга.

Сега с Мама беше в безопасност, а и Самсън вече нямаше пистолет. Беше у него. Това, както му се струваше, би трябвало да промени усещането за нещата.

— Като бягаш, си мислят, че си ти.

— Така е — поклати глава Мама, увита в одеялото.

— Значи Луис избяга и все едно им каза „аз бях“.

— Ако не беше избягал, щяха да го арестуват.

— Той обаче избяга и пак го арестуваха.

— Често става така, дете. — Нещо в гърлото ѝ избълбука, тя премести тялото си нетърпеливо. — Това не е нищо ново. Ако сбъркаш пред закона, смятат те за лош и толкова. Няма значение какво си направил, най-напред при тебе идват.

— Да, ама пипнаха Луис заради Дидо, а той не го е убил. Този пистолет го доказва.

— Добре — каза Мама. — Какво от това?

— Да го занесем на онези.

Мама напрегна сили, за да се намести по-удобно.

— Ето какво ще стане тогава... Слушай ме добре. Онези ще дойдат и ти ще им кажеш за Луис и за пистолета. Знаеш ли какво ще те попитат? Ще те попитат: „Как така е у тебе този пистолет?“. И докато се усетиш, ще те сложат при Луис. Харесва ли ти?

— Няма да...

Тя се наведе напред и сложи месеста ръка на слабото му бедро.

— Никой не мисли за Луис повече от мен. Не е убил Дидо и един ден това може и да се разбере, само че няма да стане, ако отидеш при полицаите. Само ще се ядосат, че им се бъркаш в работата. Ако имаш проблем, най-добре да си го решиш сам.

— Ами Луис?

— Луис сам ще се грижи за себе си.

— Трябва да поговоря с някой — каза Лейс. — Някой да помогне. Да измъкне Луис.

Тя стисна бедрото му леко.

— Знам какво си мислиш, само че няма да се получи.

Не че Ейб не вярваше в съвпаденията. Можеш да си затананикаш някоя песничка и в този момент да я чуеш по радиото. Тъкмо се каниш да се обадиш на някого и чуваш гласа му по телефона. Такива неща ставаха.

Когато обаче споменеш пред заподозрян в убийство като Хектор Медина името на Джони Лагуардия, а на следващия ден се окажеш

край контейнер за боклук зад Восъчния музей, вторачен в дупките на главата на същия този Джони, няма как да не се зачудиш.

Две дупки. Едната на тила, другата на слепоочието. Която и да е от двете сама би свършила същата работа.

Ейб Глицки се зачуди дали според прословутия си дневник Медина не бе работил две смени и предната вечер. Зачуди се дали някъде около него няма да намери малко пари в повече, ако го завари на работното му място днес.

Проби си път между експертите и излезе от сянката на алеята на осветения от слънцето тротоар. Харди трябваше да дойде всеки момент. Батист знаеше, че Ейб е разпитвал Джони напоследък и му се беше обадил веднага щом бе станало ясно, че мъртвият е той. Ейб на свой ред, от учтивост, се бе обадил на Харди, който пък беше гроги, вероятно от махмурлук, но все пак бе обещал да дойде.

Видя го да приближава — кадифени панталони, ботуши, яке върху поло. Ейб кимна към алеята, двамата вдигнаха жълтата лента и минаха отдолу.

— Джони Лагуардия? — попита Харди.

— Лека му пръст.

Двамата разгледаха трупа, все още непокрит, макар и да бе поставен на носилка. Едната кафява обувка беше на крака му. Спортното му сако бе отворено и отдолу се виждаше сива риза, наполовина извадена от стилните тъмни панталони. Раменният кобур беше празен.

— Оръжието беше на мястото си, когато дойдохме — отбеляза Ейб. — В случай че си задаваш въпроса.

— Значи е знаел кой е.

Ейб кимна.

— Логично предположение.

За изненада на Харди по главата на Джони нямаше следи от излизането на куршумите.

— Малък калибър, а?

— Вероятно — кимна Ейб. — Прилича на двацет и две или двацет и пет.

— Още веднъж — каза Харди.

— Направи ми впечатление. И не е застрелян тук. Хвърлили са го там. — Ейб кимна към контейнера. — Символично, нали?

Харди се огледа още веднъж и попита:

— Пи ли вече кафе?

В алеята зави черен крайслер „Лебарон“ и спря. Униформеният шофьор слезе и заобиколи колата отпред. Ейб го изчака, без да сваля очи от него.

— Кой е това? — попита Харди.

Анджело седеше на задната седалка и държеше ръката на Дорийн Биаджи. Беше останала в една от стаите на горния етаж на къщата му от неделя и се хранеше със семейството му. Сега бе скрила насиненото си око със слънчеви очила, но подутината на бузата ѝ се виждаше. Тортони стисна ръката ѝ.

— *Va bene?*

Дорийн кимна. Матео дойде, отвори вратата и ѝ помогна да излезе. Тортони слезе от другата страна и погледна към ограденото с жълта лента място. Извади тънка пура от вътрешния си джоб, завъртя я между пръстите си и вдъхна стимулиращата миризма на боклук и гнили водорасли. Запали пурата и се зачерви от удоволствието, с което го даряваше тази сутрин. Лицето му обаче остана безизразно. Предполагаше се, че трябва да скърби.

Кимна на Матео, той улови Дорийн за лакътя и я поведе напред. Тримата застанаха пред колата.

Появиха се двама мъже, полицаи. Чернокожият като че ли беше шеф. Тортони го бе виждал и друг път. Повечето чернокожи му се струваха еднакви, но този — с белега на устните, гърбавия нос, сините очи... определено беше по-различен. Другият му бе непознат.

Черният приближи с ръце в джобовете.

— Анджело — заговори той, — как си?

Тортони видя как Матео присвива устни. Синът му държеше хората да наричат баща му „господин Тортони“ или „дон Анджело“. Вдигна ръка, сякаш за да даде команда на добре дресирано куче и Матео се отказа.

— Не съм много добре — отговори Анджело едва чуто, вдигна пурата до устните си и дръпна. — Не съм добре, ако това, което чух, е вярно.

— Ако имаш предвид Джони...

Анджело погледна демонстративно над рамото на полицаия, после наведе глава, разпери ръце.

— Знаем ли кой го е направил? — попита почти шепнешком. Дорийн го улови за лакътя, за да го подкрепи в скръбта му. Той вдигна очи и добави: — Джони ми беше като син.

— Още не знаем нищо, Анджело. Всъщност, мина ми през ум, че скоро ще трябва да поговорим.

— Той е тук сега — намеси се Дорийн. — Говорете с него сега.

Добре, помисли си Анджело, вече ме пази. Потупа я по ръката и каза на италиански:

— Не обръщай внимание на този шут.

— Какво й каза? — попита полицаят.

Анджело се усмихна в скръбта си.

— Че си гледаш работата. — Отново я потупа по ръката. — И тя е разстроена. С Джони бяха много близки. Нямате ли някакви версии?

— Имам версии. Не се е самоубил. Не го е блъснал камион. Такива версии. — Ченгето, името му беше Глицки, се засмя. — Струва ми се обаче, че някой му е видял сметката по вашия начин. — Опря показалец в слепоочието си и вдигна палец нагоре.

Тортони, олицетворение на търпението, поклати глава.

— Аз съм бизнесмен, полицай. Но бизнесът ми не е насилието.

— Твоят човек, Джони, е бил въоръжен.

Тортони вдигна ръце, като всеопрощаващ баща.

— Познаваше ли Джони? Беше като дете. Въобразяваше си, че по този начин ме пази. — Усмихна се. — Можеше ли да навреди някак? Ако не възразяваш, можем ли да го видим?

Тръгнаха по алеята. Тортони клекна на коляно пред трупа и се прекръсти. Остана така трийсет секунди. Добре, чиста работа. Наведе се и целуна Джони по неизцапаната буза.

Когато се изправи, Дорийн бе опряла чело на рамото на Матео. Анджело нямаше нищо против, че не й стигат силите да погледне, но все пак беше важно да й покаже на какво е способен.

Е, стига толкова. С леко кимване нареди на сина си да я отведе в колата. Проследи ги с поглед, докато се отдалечаваха и дръпна от пурата. *Que bello giorno!*

— А ти имаш ли някаква версия, Анджело?

Слънцето се бе издигнало над по-ниските постройките, така че трябваше да примижи, за да види лицето на Глицки. Сви рамене, пак разпери ръце — Джони беше млад, може би малко буен. Иначе обаче беше добро момче.

— Може би имаш представа кои са били враговете му, особено напоследък? Да е влязъл в конфликт с някого, докато те е пазел?

— Не сме имали никакви неприятности. Просто не мога да разбера...

— А нещо лично? Пари? Жени?

Тортони поклати глава.

— Имате ли някакви взаимоотношения с Хектор Медина?

— Кой е Хектор Медина? Не съм чувал това име.

Глицки сви рамене.

— Познаваше Джони, това е всичко. Питам се доколко добре.

— Мислиш, че този... Хектор Медина го е направил?

Бялото ченге, което досега мълчеше, изведнъж се обади:

— Аз знам кой не го е направил.

— Кой? — попита Глицки и го погледна.

— Луис Бейкър.

Тортони изгледа единия, после другия. Трябваше да провери кои са тези двамата... Хектор Медина и Луис Бейкър.

— Работата е в това — продължи Глицки, — че онзи ден говорих с Джони и той спомена, че имало някакви проблеми. Между теб и него.

Тортони не видя смисъл да отговаря.

— Тези проблеми... както изглежда са били свързани с Ръсти Ингреъм. Доколкото разбрах, не бил редовен платец. Медина също е имал проблеми с Ингреъм. Нещо като съвпадение, не мислиш ли?

Тортони кимна.

— На твоето място бих проверил тези неща. Джони обаче ми каза, че Ръсти бил мъртъв.

Двете ченгета се спогледаха. Белият се обади пак:

— Джони е казал това? Видял ли го е? Мъртъв, имам предвид.

Тортони отбеляза, че когато Джони му е съобщавал за някого, че е умрял, обикновено това се е оказвало истина.

— А вие не сте ли го виждали?

— Формално погледнато — обясни Глицки, — Ингреъм не е мъртъв, а само изчезнал. Много пари ли ти дължи?

— Дължи ми известна сума. В бизнеса винаги има риск.

— А чу ли, че миналата седмица са му паднали някъде към трийсет хиляди долара?

Тортони отбеляза мислено, че трябва да изпрати някой да претърси апартамента на Джони, апартамента на майка му, да намине при приятелите му. Кучият му син. Гласно обаче само каза:

— Добре за него.

— Нямахте да разбереш за това, така ли? — попита бялото ченге.

Тортони погледна надолу по алеята. Матео бе качил Дорийн в колата и чакаше, облегнат на предния капак, със скръстени ръце. Направи крачка натам.

— За тези неща се грижи счетоводителят ми. Ако искате да разберете нещо, уговорете си среща. Държа сметка за всеки цент. — Спря и посочи трупа върху носилката на земята. — Разговарям с вас толкова дълго, защото искам да ви помогна да разберете кой кучи син е пречукал моето момче. Ако ви трябва помощ, защото времето си тече, обадете ми се. Имам връзки, може и да помогна с нещо. Хората ме уважават. Говорихте ли вече с този тип... Медина?

Глицки кимна.

— Работи в „Дрейк“. Ще намина натам днес следобед.

— Ако откриете нещо и ми се обадите, за да ме уведомите, ще го смятам за лична услуга.

Тортони се зачуди дали би било пресилено, ако отиде още веднъж до трупа и реши, че ще е. Изправи се, сякаш за да надмогне мъката. Кимна на двамата полицаи и тръгна към колата.

Харди се замисли за разликата между професионалното отношение на Ейб Глицки и неговото собствено — защо Ейб бе тръгнал отново да говори с Хектор Медина, а той ядеше сладолед в „Джелато“ и чакаше да дойде Къртни Морън.

За Глицки бе извършено поредното убийство, може би при това в неговия район, и убиецът се разхождаше на свобода. Работата му, както я разбираше той, беше да тръгне по следите, които тръгват оттам, и да стигне до този убиец. Ако се окажеше свързан със смъртта на Максин — много хубаво. Фактът, че убийството не бе дело на Луис Бейкър, сякаш изобщо не интересуваше Ейб. Някой, в края на

краищата, бе застрелял Джони Лагуардия и той трябваше да го открие. Харди на свой ред трябваше да помни, че Луис Бейкър е арестуван не само заради Максин, но и заради трупа в Холи Парк. На Ейб сякаш му бе все едно.

Колкото повече мислеше, толкова по-вероятно му се струваше да е вярна хипотезата, която бе изложил пред Моузес предишната вечер. Самият той бе въввлечен във всичко това единствено, защото Ръсти бе дошъл при него. Толкова. А защо го бе направил?

Беше го направил — и се бе постарал всичко да изглежда колкото е възможно по-убедително — защото му бе необходимо човек като него, Дизмъс Харди, с безупречна репутация и без свои собствени сметки за уреждане, да проповядва идеята за смъртта, а не за изчезването на Ръсти Ингреъм.

Защото мафията не си правеше труда да издирва мъртъвци.

А накисването на Луис Бейкър? Никакъв проблем. И без това този тип си заслужава доживотната присъда, тогава какво толкова? Пускат го след някакви си девет години... това ако не е подигравка със съдебната система, здраве му кажи. Пада му се, след всички престъпления, които е извършил, без да си получи заслуженото. Не е ли все едно, че влиза за нещо, което не е негово дело?

С помощта на Харди.

Обобщението — обадил се е в „Сан Куентин“, за да се увери, че Бейкър излиза. Три дни след това, след като е съставил плана, зарязва колата някъде и обявява, че е открадната. Един месец се примирява с неудобството да се вози с обществения транспорт, но това се налага, за да не буди съмнение. След това се обажда на бившия колега Харди и му казва, че Бейкър е на свобода и се кани да си разчисти сметките и с двамата. Прави всичко възможно, за да го изплаши и за по-убедително си поръчва пистолет — както постъпват хората, които се страхуват за живота си.

След това взема Бейкър от автобусната спирка и тук допуска единствената си грешка — отива със своята кола. Рискува да го хванат в лъжа, особено ако някой реши да разпита Бейкър за това. Искал е Бейкър да остави физическо доказателство, че е бил на баржата и няколко отпечатъка върху стъклена чаша са достатъчни за полицията, която и без това е склонна да вярва, че бившият затворник е виновен, защото и Харди го твърди.

После?

Застрелва Максин, пуска си малко кръв, за да остави следата по палубата до борда на баржата, хвърля оръжието във водата, превързва раната, качва се на колата и изчезва. Къде?

Хората започват да вярват, че е мъртъв. Разполага с много пари, в брой. В Сан Франциско е загубен. Мафиотите никога няма да престанат да го цедят. Старите му приятели са го отписали. Трябва да замине някъде и да започне отначало...

— Един замислен мъж.

Къртни, облечена в прилепнала ластична рокля в черно и топло розово, беше близо двуметрова впечатляваща жена. Беше казала на Харди, че ще изтича, за да се срещне с него и явно го бе имала предвид буквално, защото лицето ѝ беше зачервено и лъскаво от слоя пот, подчертан от розовата лента на челото. Късо подстриганата ѝ коса на дневната светлина изглеждаше почти бяла.

Дръпна стола срещу него, до прозореца и седна.

— Вече си поръчал — отбеляза тя.

Харди погледна празната купичка.

— Ще изям още един, с теб. Какво искаш?

Отиде до бара и поръча два шоколадови. Когато се върна, тя каза:

— Бях ти много ядосана.

— Не беше длъжна да идваш.

— Трябваше да дойда. Не ми каза, че си ченге.

Харди лапна лъжица сладолед.

— Не съм.

Тя още дишаше тежко от тичането. След малко го погледна и поклати глава:

— Дойдох, за да те помоля да не казвате на Уорън. Рей ми обясни, че...

Харди вдигна ръка.

— Да оставим Рей. Рей не е от значение.

— Ако Уорън разбере, ще бъде от значение.

— Бях останал с впечатлението, че връзката ви с Уорън е свободна.

— Да кажем, че не си искаме разрешение. От време на време единият или другият допуска, че партньорът му изневерява и е по-добре да го допускаш, защото е по-вероятно да е истина. Друго е

обаче, когато го видиш с очите си, особено ако е с най-добрия ти приятел.

— И особено ако с въпросния партньор работите заедно.

— Да, особено тогава. — Тя остави лъжичката. — Виж какво, не се оправдавам. С Рей направихме онова и няма връщане назад. Може би му помогнах малко да се почувства по-добре. Съжалявам, че точно същата нощ са убили Максин, но не забравяй, че тогава не знаехме това.

— Значи всъщност Рей не е твой постоянен любовник.

Леката ѝ усмивка се превърна в смях.

— Защо? Да не би да те интересува? Реших, че си само ченге и си гледаш работата... онази вечер и сега.

Харди сви рамене.

— Казах ти, изобщо не съм ченге. Бях преди време. Сега, когато с Максин и Ръсти Ингреъм стана това...

— Кое?

Харди лапна лъжичка сладолед. Даде си сметка, че ще прозвучи мелодраматично, но това беше истината.

— Умряха. Убиха ги. Мисълта, че аз може да съм следващият, никак не ме радва. Ако съм прав за някои неща, излиза, че не съм в безопасност...

— Защо?

Разказа ѝ какво се беше случило миналата седмица, но се стремеше да не излиза от обсега на фактите.

Тя сложи ръка върху неговата и попита:

— Смяташ ли, че и ние сме в опасност, след като ги познавахме?

— Не знам. Струва ми се все пак, че примката се е насочила в друга посока. Ръсти е дължал на мафията много пари.

— Добре, защо ти? Ти нямаш нищо общо с онези хора, нали?

— Това е големият въпрос. Забърках се в това още в деня, в който всичко започна. Аз съм част от тази игра. — Тя чакаше и Харди реши да откrehне вратата съвсем малко. — Ами... ако приемем, че Ръсти е още жив, ако той е убил Максин и е накиснал Луис за това, смяташ ли, че ще ме остави да се разхождам невредим? Аз съм единственият, който би могъл да подреди цялата мозайка, а това означава, че аз съм единствената заплаха за него. Може да си дава сметка за това или още да не го е осъзнал, но така или иначе един

хубав ден ще разбере, а аз предпочитам да не съм около него, когато това стане.

— Но Ръсти е мъртъв. Ти каза, че...

Харди я спря с жест.

— Трупът му не е намерен. Направих си труд да докажа, че има начин да е изчезнал, защото бях убеден, че е мъртъв. Това изглеждаше възможно, правдоподобно, дори логично, но всъщност вярвах в това, защото бях предубеден благодарение на самия Ръсти.

Къртни облиза сладоледа от лъжичката си съвсем бавно.

— А защо искаше да ме видиш?

— Защото е възможно да знаеш нещо, което да не знаеш, че знаеш.

— Какво?

— Нещо за Максин, за Ръсти. За двамата.

Пак облиза лъжичката. На долната ѝ устна остана капка сладолед. Харди почувства непреодолимо желание да се протегне и да я избърше.

— Ами... не познавах Ръсти чак толкова добре. Отношенията ни бяха доста обтегнати, защото се виждахме с Рей почти непрекъснато. Нали знаеш... важно е кои са ти приятели.

— А Максин идваше с Ръсти, така ли?

— О, да. Разбира се. Участваше във филма и искаше да знае как напредва работата.

— И идваше при вас с Ръсти?

— В началото много често. После някак си охладня. Макси като че ли излезе от унеса. — Усмихна се и опита да се пошегува. — Мечтите, нали се сещаш.

— Не се сещам.

Къртни издаде напред красивата си долна устна.

— По-рано във филмите мечтите винаги са се сбъждали...

Харди се усмихна.

— Значи стана обратното на това, което става във филмите.

— Стоп. — Къртни вдигна пръст заплашително. — Както и да е, след като тръгна с Ръсти, като че ли и двамата решиха, че нищо няма да излезе от това, с което са се занимавали дотогава. Максин беше на трийсет и три или нещо такова, което е доста, за да се надяваш тепърва да започнеш кариера в киното, особено за нейния тип филми, където е

важно да изглеждаш добре. Ръсти пък реши, че вече не иска да е адвокат, че иска да заmine някъде и да започне нов живот, да се освободи от стреса, както сам се изразяваше. Струва ми се, че тъкмо в това двамата се подкрепяха.

— А казвали ли са ти с какво смятат да се занимават?

— О... грабвай парите и бягай. Живей на плажа, не прави нищо, събирай тен.

Харди поклати глава.

— Това е доста нехарактерно за Ръсти. Той беше деен човек. До крайност.

— Е, предполагам, че затова избраха Акапулко. — Къртни изгреба последните остатъци сладолед от купичката си, като им отдели цялото си внимание. — Имам предвид, че и там Ръсти би могъл да е деен в областта на хазарта, който според него му помагал да се отпуска, само дето не му личеше, а Максин би могла да се излежава на плажа по цял ден и да пие коктейли.

— В Акапулко има ли казина?

— Да, струва ми се. Само че той не се интересуваше от този вид хазарт. Говореха за хай алай. Това е някакво състезание на което се залага, като на конните надбягвания, само че участват хора. Ръсти смяташе да изкарва прехраната и на двамата, като залага на хай алай.

— Това ли беше планът им, наистина? Говорели са за това? Защо не го спомена досега?

— Какво има за споменаване? Доколкото аз можех да преценя, и двамата бяха мъртви, а това означаваше, че не могат да заминат за Акапулко. И всъщност планът не беше на двама им. Поне не в началото. Започна Максин. Поредната голяма нейна мечта, която си остана несбъдната.

Харди се чувстваше като конски задник. Какво всъщност правеше тук, в Акапулко, в ресторанта край скалите, в който чакаше момчетата с факли да започнат да скачат от скалите в надигащия се прилив?

Оркестър мариачи правеше серенада на двойка американци на съседната маса. Харди наля бирата си в чаша и изстиска вътре малко лимон. Всъщност, не обичаше кой знае колко „Текате“, но „Корона“ му бе още по-противна, а друг избор нямаше.

Понякога, каза си, човек чисто и просто трябва да прави нещо. А беше смятал, че е сигурен.

Поне достатъчно, за да се осмели да прекоси границата — с револвера, залепен от долната страна на калника. Не искаше да мисли какво би станало, ако на Тихуана бяха решили да проверят колата. Все пак преди това бе пътувал до Мексико поне двайсетина пъти и на границата не му бяха създавали проблеми нито веднъж. На връщане, разбира се, проверяваха по-често и бе стигнал до извода, че ако искаш да внесеш нещо, каквото и да е, в Мексико — бедна страна — ще чуеш единствено официалното *bienvenidos*. Бяха готови да приемат всичко, което решиш да им занесеш.

За двата дни и половина, които бе шофирал почти без прекъсване дотам, с по час-два дрямка в колата, догадката му все повече се превръщаше в убеждение — Ръсти Ингреъм бе жив и се намиреше в Акапулко.

Беше сигурен, че Ръсти е отишъл при него единствено, за да го подтикне да обвини Луис Бейкър и да остави нещата да се развият по своя път. Този път е трябвало да доведе — с помощта на дребни заблуждаващи ходове, като поръчването на пистолета, уж за защита срещу Бейкър, който така и не бе взел — до заключението, че Ръсти е мъртъв, застрелян от Луис Бейкър.

Това на свой ред е трябвало да освободи Ръсти от клещите на изнудването и да вкара Луис там, където му е мястото — зад

решетките. Или в газовата камера. И в двата случая Луис е пионка. Дизмъс Харди е инструмент. След всичко това Ръсти Ингреъм е щял да разполага с нужната свобода, за да изживее мечтата на горката Максин.

Слънцето целуваше Пасифика. Пламтящи червени цветя покриваха оградата, която заобикаляше площадката. Вееше мек бриз. Отпи от бирата.

От другата страна на бездната, която го делеше от скачачите, един от тях, все още без факла, се откъсна от ръба и полетя надолу. Това бе четвъртото момче, което скачаше откакто бе пристигнал. Бе установил, че не събуждат у него обикновеното туристическо любопитство.

Наведе се над парапета и погледна долу, за да се увери, че водата е стигнала достатъчно високо. Според него гледката не беше подходяща за отмора.

Остави бирата и малко бакшиш, после пое по пътя към града. Пред входа на ресторанта се бяха подредили десетина таксита, но той мушна ръце в джобовете си и се запуска надолу пеша.

По шосето все още се търкаляха палмови листа. Ураганът Кармин бе минал отгук преди два дни. Не беше причинил много щети, но разчистването вървеше далеч по-бавно, отколкото в Щатите. Особено, ако не можеш да платиш. Телефонът в хотелската му стая, например, не работеше, но пък и хотелът не беше от най-скъпите.

Бе пристигнал предния ден и бе спал целия следобед и през нощта — общо седемнайсет часа. Сутринта бе излязъл от хотела „Ел Сол“ (осемнайсет долара на вечер — определено евтин), намиращ се в подножието на планините, бе прекосил събуждащия се град, за да стигне до еспланадата. Седна на външна маса с изглед към морето, поръча си сок от ананаси, чаша лошо кафе и порция хуевос ранчерос. Не бързаше, хранеше се бавно, чакаше слънцето да напече, гледаше как делтапланерите се носят над залива като шарени балони.

Неделя сутринта. Църковни камбани.

На път към стадиона за хай алай, закъдето се отправи пеша, за да разгледа града, се отби в една църква, застана отзад и изслуша службата на испански. Ритуалът му хареса, но му се щеше да бе на

латински. В тази служба, помисли си, нямаше нищо универсално, нищо католическо. Това го караше да се чувства още повече чужденец. При участието се измъкна навън.

Слънцето напичаше. Купи си шапка за един долар и продължи пеша.

Харди обичаше Мексико. Всяка година идваше тук да лови риба, да плува или да събира слънце, да се подложи на сух режим или да се налива — мястото беше еднакво подходящо и за двете. С Джейн бяха прекарвали медения си месец край Кабо Сан Лукас, още когато това беше само едно сънливо рибарско село, с летище, чиято сграда имаше сламен покрив. Дълги разходки по писти плажове. Огромни, почти безплатни коктейли във „Финис Тера“, после хвърляха чашите във вълните долу. Любов сутрин, следобед, нощем.

Джейн.

Докато шофираше насам, бе имал време да мисли за нея, за Франи. Част от него признаваше, че се е отправил на това дълго пътуване отчасти и защото Джейн трябваше да се върне от Хонконг. Така щеше да спечели още няколко дни. Разбира се, това признание не беше цялата причина и не се гордееше с него, но то беше факт.

И той, и Джейн бяха предполагали, сякаш се разбираше от само себе си, че в крайна сметка отново ще се оженят. Нямаше да говорят за бъдещи деца — вече бе ставало дума за това и се бяха разбрали, че възрастта на Джейн, кариерата ѝ, както и трагедията с Майкъл, са променили мнението ѝ по въпроса и той вече не подлежи на обсъждане. Тя искаше — и Харди не можеше да я обвини — удобство, уважение, покой, цивилизован живот. Не я обвиняваше, но самият той не искаше същото.

Тя бе споменавала няколко пъти, че по всяка вероятност Харди също щял да се върне към правото, да си купи няколко костюма, отново да стане професионалист. Разбира се, нямало да го принуждавала го прави, но вероятно самият той щял да вземе решението, съвсем естествено. Проблемът бе, че той през цялото време си даваше сметка, че се движи в някаква посока, както сега, знаеше, че отива някъде, че се движи към някаква определена точка след всичките тези години спотайване в бара. Нещо го водеше и подтикваше, но това в никакъв случай не бе никакъв стремеж към пасивност и комфорт, към скъпи костюми или по-добро сирене.

Може би три, четири, пет месеца преди това, когато размишляваше за смъртта на съпруга на Франи, бе започнал да вярва, след години отричане на възможността, че един човек — самият той, Дизмъс Харди — е в състояние да постигне нещо различно. И че то няма да е без значение.

Иначе защо бе тук?

Отново трагичната заблуда на Ейб. Нима смяташе, че е дошъл, за да възстанови порядъка във вселената? Това го караше да се смее. Ръсти Ингреъм обаче бе тук и той щеше да го срита доста зле. И обвиненията срещу Бейкър щяха да паднат — поне тези, които бе предизвикал сам.

Това бе мисията му. За подобно нещо Франи би могла да му вдигне скандал. Би могла дори понякога да го мрази, че е такъв. Тя обаче несъмнено щеше да е наясно откъде идва той. По това, както бе казала, си приличаха с Еди.

За Джейн тази идея би била абсолютно непонятна.

Момент, Диз, честно ли е това? Джейн би го разбрала на теоретично ниво. Би признала, че светът може да бъде по-добър, ако всеки прави каквото трябва. Разбира се. Само че накъдето и да погледнеш, има проблеми и човек трябва да реши кои от тях са неговите. Решението трябва да се основава на някакъв анализ на ползата и цената. Възрастните разбират това. Не можеш цял живот да водиш кръстоносни походи. Ако го правиш, значи си професионален деец на добри дела, а от тях, както всички знаят, няма голяма полза, нали?

Но той нямаше намерение да води кръстоносни походи цял живот. Просто искаше да поправи тази несправедливост. Бяха го въвлекли, без той да го желае — сега това бе неговият проблем.

Сякаш чуваше отговора на Джейн: Защо да поемаш риска? Какво значение би имало, дори и да не направиш нищо? Добре, Луис Бейкър ще влезе в затвора... и какво от това? Той го заслужава. Не влезе ли в къщата ми? Не се ли опитваше да те убие? И ако Ръсти Ингреъм е заминал, какво ти влиза в работата? На кого му пука? Заминал е, край.

Но, Джейн... той уби Максин Уиър.

Съжалявам. Значи е проблем на полицията. Не твой. Остави го...

Стигна до стадиона — празен и заключен — и погледна часовника си. Първото състезание щеше да започне след два часа.

Поклати глава — лошо бе преценил времето — и тръгна назад към града.

Седна под един навес, навън, в заведение, покрай което бе минал на идване. Бирата беше топла и не можеше да се преглътне дори с лимон. Прочете един „Лос Анджелис Таймс“ отпреди два дни до последната буква.

Все още имаше надежда. Беше тук. Щеше да открие Ръсти Ингреъм. Щеше да се върне у дома и да обясни на Джейн. Щеше да каже на Франи, че я обича, да я попита какво смята да прави в тази връзка.

Но всичко това се бе случило преди да стигне до стадиона. Сега, когато следобедът бе отминал, той подритваше падналите палмови листа и се опитваше да си припомни защо бе решил, че ще успее да открие един-единствен човек на място като това.

Стадионът не беше гигантски, но все пак според Харди побираше около хиляда и петстотин души. Мястото определено беше предназначено за забавление и беше чудно, че никой от познатите му още не се е сетил да организира увеселително пътешествие с посещение на хай алай. Навсякъде се лееха бира и текила. Пред вратите имаше скари — разрязани по дължина метални варели, в които горяха дървени въглища, покрити с какво ли не, от метални закачалки за дрехи, до гофрирана ламарина. Бяха отрупани със скариди, риба, някакви тайнствени меса, лук, подправки. Слагаш в хлебчето и какво ти пука? Беше фантастично, невероятно — всевъзможни аромати, дим, виковете... Харди се смеси с тълпата, купи си сандвич със скариди, потъна в шумотевицата.

Стадионът беше препълнен. Първото разочарование — и то голямо — беше липсата на гишета за залагане. Наруга сам себе си, че е дошъл неподготвен. Просто бе решил, че...

Е, сега беше късно. Във всеки сектор на стадиона имаше по двама бегачи или букмейкъри, или както там ги наричаха, единият с червена, а другият със зелена шапка, които непрекъснато тичаха нагоре и надолу по трибуните и сменяха съотношенията на залозите, подхвърляха нещо като топки на желаещите да залагат, те мушкаха в

тях парите си през специален процеп и вадеха отвътре купон с текущото съотношение.

Идеята на Харди беше да причака Ръсти край гишетата за залагане, но, разбира се, това бе невъзможно. Огледа стадиона. Навсякъде по трибуните подскачаха и криволичеха напред-назад зелените и червените шапки. Да се движиш дори само след една от тях би било истинско изпитание.

Харди изгледа една-две игри, с надеждата, противно на всякаква логика, късметът да компенсират липсата на разсъдък и Ръсти да се появи ненадейно от тълпата, може би да се сблъска с него.

Установи, че играта му допада. Мъжка работа. Без правила или някакви условности. Двамата играчи, които хвърляха топката със специалните си ръкавици, напомняха гладиатори, сражаващи се на живот и смърт.

Помисли си дали да не извика Ингреъм по радиоуредбата на охраната, но реши, че е глупаво — Ръсти щеше да разбере, че не всички го смятат за мъртвец, да замине някъде и всичко щеше да приключи.

Два часа, пет бутилки портокалов сок и трийсетте и пет долара, които заложи в последната игра, отидоха в небитието. Стадионът започна да се изпразва и той застана край един от изходите. Покрай него се изнизаха много хора. Двама приличаха на Моузес Макгуайър и нито един на Ръсти Ингреъм.

Реши да види прословутите скални скачачи на Акапулко...

Видя ги. А сега какво?

Върна се на еспланадата. Над хоризонта все още висеше тънка ивица коралово небе, но вече се виждаха милиони звезди. Добре облечени американци, предимно семейства — поне така си ги представяше — седяха по масите на заведенията и пиеха коктейли. Вятърът духаше откъм града. Нощта миришеше на машинно масло и урина.

Харди седна на брега, с гръб към светлините. Чувахе плискането на вълните по пясъка. Зад гърба му се чуваха китари, песни — мъжки гласове, далечни, меки.

В Лас Вегас също имаше хай алай. В Тихуана, хиляда и петстотин километра по-близо до дома — също. И пак беше от другата

страна на границата. Може би и в Пуерто Виларта. Оакстака? Икстапа? Кой би могъл да изброи всичките?

Ако Ръсти въпреки всичко беше тук — а Харди вече мислеше, че това „ако“ е доста голямо — за да го открие на стадиона щеше да му е нужен поне по един човек на всеки изход, иначе шансът бе нищожен.

Нямаше начин. Не разполагаше с толкова пари и не познаваше никого. Може би, ако Ейб се обади в местната полиция и изпрати снимка на Ръсти...

Да бе. Как ли пък не.

Легна на пясъка и сложи ръце на тила си. Вгледа се в луната.

„Ел Сол“ не беше никак близо до брега. От главното фоайе към улицата се влизаше в двете странични крила на сградата, а от тях, през плъзгащи се стъклени врати се излизаше на покрита с червени плочки тераса, над плувния басейн. По орнаментите от ковано желязо нагоре към втория етаж пълзяха същите растения с големи червени цветя. Във вътрешния двор имаше множество палми и бананови дръвчета, пощадени от гнева на урагана, благодарение на местоположението си. Имаше и чешмичка, но Харди бе живял в Мексико достатъчно дълго, за да знае, че водата не бива да се пие. От портокалов сок му бе втръснало.

Тъй като сред рекламираните качества на хотела — с неон над входа — беше наличието на телефон във всяка стая, Харди имаше телефон. Имаше и телевизор. Фактът, че и двете не работеха, не го изненада особено. Хрумна му, че може би ще е забавно един ден да дойде в Мексико и да открие луксозен хотел — машини за лед, игрални автомати, кабелна телевизия и, разбира се, телефон. Нямаше да е задължително всичко това да работи. Самият факт, че ги имаш, вече те издигаше над останалите.

Малко по-рано бе имал късмет и бе успял да се свърже от автоматите край пощата. Записа на телефонния секретар на Джейн къде се намира и че може би ще се прибере след седмица. Тайнственият Харди.

Големият син на Ейб Глицки му каза, че майка му и баща му са в Лос Анджелис от петък. Харди реши, че е във връзка с новата работа и че са решили да прекарат там почивните дни. Не беше споменал на

Ейб, че смята да пътува на юг. Не му се щеше да го убеждава, че основанията му не са съвсем безумни, още по-малко пък че се налага да скрие револвера под калника на колата. Ейб щеше да побеснее. Сега обаче синът му бе длъжен да го попита къде е и Харди му каза. Обеща да се обади отново на следващия ден.

Франи не си беше у дома.

От друга тераса долетя приглушен смях. Някой влезе в басейна. Някъде далеч иззвъня телефон. Харди дръпна от пурата и отпи бренди. Телефон!

Беше го изнесъл до себе си на терасата и от време на време вдигаше слушалката, но чуваше само тишината. Сега изведнъж се бе появил сигнал. Набра номера на Франи, зачака. Почака още малко.

— Да?

— Не мога да повярвам.

— Дизмъс?

— *C'est moi*. Не, почакай. Обърках езика, *soy yo*.

— Добре ли си? Обади се Ейб. Не знаеше къде...

— Да, да. Ти знаеше. Тук съм. Добре съм.

Любезностите, осъзнаването на огромното разстояние, раздялата. Пътуването дотук, ураганът, неработещите телефони.

— ... затова не се обадох толкова време. Как се чувстваш?

— Добре.

Не много уверено.

— Добре?

В последвалата тишина се чуваше жуженето на линията.

— Добре съм. В петък бях на лекар и чух пулса. — На бебето. Франи пое дъх. — Тук е и е живо. — Сякаш чу как очите ѝ се наливат със сълзи. — Липсваше ми Еди, липсваше ми ти, прекарах лоша нощ. Мисля, че в момента съм ужасно объркана.

Харди отпи глътка бренди.

— Искаш ли да се върна при теб?

— Не мисля, че... Не знам какво да правя с теб точно сега. Знаем само, че искам да внимаваш.

— Винаги внимавам. Пускам завесите, ходя с шапка, не пия водата и така нататък.

— Знаеш ли какво исках да правиш, когато се върнеш?

Имаше чувството, че е пред него. Поклати глава.

— Не. В момента се опитвам да отгатна какво безумие ме накара да дойда тук, за да търся Ръсти Ингреъм. Ако е жив, ако е в Акапулко.

— Може би Ейб ще успее да се свърже с местната полиция, за да ти помогнат.

— Кой ще се занимава с цивилен, който търси смятан за мъртъв човек, без да има никакви доказателства? Ейб със сигурност няма.

— Не знам. Когато се обади... — Пауза. — Той ти е приятел, Диз. Стори ми се наистина разтревожен. Искаше да знае къде си отишъл, защо не си му се обадил и така нататък.

— И да му бях казал, това не е едно от нещата, които би разбрал. В противен случай не биха му давали заплатата.

— Добре... освен това ми каза да ти кажа да се прибиращ. Делото е приключено.

От върха на една палма изкряска папагал. Стомахът на Харди се сви.

— Намерили са трупа на Ръсти?

— Не, не това. Чакай малко, накара ме да запиша точно какво да ти кажа.

Пурата изгасна. От басейна долиташе пликането на вълничките, които правеше плуващият. Харди усети, че се облива в пот, ръката, стиснала слушалката, бе побеляла.

— Ало? Чуваш ли ме? — обади се Франи след миг.

Разказа му, че Глицки разпитал някой си Хектор Медина, както възнамерявал. На следващия ден, когато Харди заминал за Мексико, Медина се хвърлил, както се предполагало, от покрива на „Сър Франсис Дрейк“ и паднал върху един от съседните покриви долу. У него намерили между две и три хиляди долара в брой.

— Според Ейб, той е убил онзи... Джони Лагуардия. От това следвало, че той е платил на Джони, за да убие Ръсти Ингреъм.

— А жената, която е била с него?

— Смята, че е станало случайно, защото е била там. Такова е мнението му. Хектор Медина си дал сметка, че ще го хванат и предпочел да се самоубие.

— Оставил ли е писмо? Нали е имал дъщеря?

— Не знам. Май няма писмо, иначе Ейб щеше да ми каже, предполагам. Нали информацията е за теб?

— Значи Ейб е сигурен, че е станало така?

— Каза, че всичко съвпада.

Плискане на вода, кръсък на папагал, жужене на телефонна линия.

— Диз?

— Сега той е в Лос Анджелис, защото иска да се мести там. Питам се дали не му се иска преди да замине всичките му дела тук да са приключени успешно?

— Ти не смяташ ли, че е прав?

— Не. Не смятам.

— Според Ейб, твоята версия, че Ръсти е мъртъв, е добра.

— Знам. Така изглежда.

— Но сега вече не вярваш, че това е истината?

— Преди четири дни и преди да измина две хиляди и петстотин километра не бях много убеден, че е така. Сега, след като съм тук, бих могъл да отделя още ден-два, но трябва да ти кажа, след днешния ден, че дори и да е жив, няма да е никак лесно да го открия.

— А какво ще правиш, ако го откриеш?

— Не знам. Зависи. Ще си направим парти, ще се напием, ще го завържа и ще го откарам в Сан Франциско. Мога да се обърна и към тукашната полиция с молба да го екстрадират.

— А ще направиш ли усилие да си спомниш, че може да е опасен?

— Да, разбира се. Вече ми мина през ума.

— Говоря сериозно, Диз.

— И аз, Франи. Какво повече искаш да ти кажа?

Тя замълча за секунда.

— Искам да ми кажеш, че се прибираш и че ще те видя отново.

— Добре, казвам ти го.

Още секунда.

— Наистина ли?

— С Божията помощ и ако хората не попречат...

Отвори очи. Тъмнина. Там, където беше прозорецът, където трябваше да се появи светлина, нямаше нищо. Постепенно, докато се взираше, тъмнината придоби няколко различни оттенъка на черното и сивото — силуетът на бюрото, един плакат, прозореца, стола. По мастиленото небе блестяха звезди.

Ръсти Ингреъм седна на коравото легло. Момичето до него спеше. Дългата му коса беше разпиляна върху възглавницата. Той потупа матрака със здравата си ръка, сякаш го укоряваше, че е толкова безсърдечен. Стана и отиде в банята пипнешком, защото все още не познаваше обстановката. Затвори вратата, запали лампата и видя как хлебарките се разбягаха.

Отвън не се чуваха никакви звуци — дори не и птиците, които предизвестяваха настъпването на зората. Значи беше много рано или може би много късно? Колко време бе спал?

Изведнъж угаси лампата, замря и се послуша внимателно. Винаги се послушваше, държеше очите си отворени. Ставаше му навик.

Чуваше шума на водата в залива — плисканото в колоните на кея, разлетия грохот на вълните върху пясъка. Къщата беше в северната част на града, край океана.

Нещо — гушер, дървесен плъх? — издраска по покрива. Някъде далече изръмжа мотор — кола или рибарска лодка — задави се, пак утихна. Запали лампата. Върху порцелановата тоалетна чиния нямаше дъска за сядане. По огледалото над умивалника беше избила ръжда. Душът не бе ограден със завеса.

Е, кой би могъл да очаква нещо по-добро при такава бърза обява? Имаше време, имаше и пари, можеше да чака, докато намери каквото искаше.

Раната на ръката му запулсира и той се опита да си припомни дали си е взел антибиотика, преди да легне с... все едно как се казваше.

Все едно как се казваше, тя беше точно това, което харесваше — хубава, ентузиазизирана, приятна компания в забавленията. Днес си заминаваше у дома, в Атланта. Щеше да пристигне друга. Или вече бе пристигнала и го очакваше. Тези компаньонки за почивните дни... в тях беше истината. Никакви обещания, никакви преструвки. Нищо общо с проблемите, които би ти създала постоянната връзка.

Докосна превръзката боязливо, за да провери дали пулсирането е начало на инфекция — а това би могло да се превърне в проблем — или е нормалната болка при заздравяването на тъканите. Опита се да сгъне лявата си ръка, но все още не можеше.

Не, изпитваше нормалната здрава, тъпа болка. Нямаше температура, следователно нямаше и инфекция.

Върна се в стаята и се излегна до момичето. Прозорецът продължаваше да прилича на черна дупка към още по-голяма тъмнина. Някакво изпрацяване, като чупене на клонка, го накара да подскочи и момичето се размърда. Пак тишина.

Нищо особено — обикновените домашни звуци.

Унесе се и скоро заспа.

Надеждата не беше голяма, но все пак бе по-добре, отколкото да дебне пред дванайсет изхода едновременно.

Реши да остане още два дни и след това да се отправи по дългия път към дома. Сутринта, все още доста уморен от шофирането, се бе успал, но утре смяташе да излезе на риболов. Би могъл да се снима с някоя голяма риба, за да има с какво да се хвали в бара при Музес.

Стигна до стадиона доста след началото на игрите. От края на паркинга се чуваха високоговорителите и аплодисментите. По улиците към стадиона не бе видял нито един син фолксваген „Джета“. Утре, ако днес не откриеше нищо, щеше да наеме някое такси, за късмет на шофьора, и с него да обиколи всички улици в околността. Днес обаче щеше да започне с паркинга.

Нямаше бетон или асфалт. Мястото беше прашно, без трева и се простираше около целия стадион. Хората бяха оставили колите си повече или по-малко хаотично. Ако си спрял близо до стадиона, прецени Харди, ще ти трябва поне час, докато се освободи достатъчно място, за да се измъкнеш. Нямаше никакво подобие на обозначени

изходи или места за паркиране — ако колата ти може да се напъха някъде, напъхваш я и толкова.

Двайсетте и пет минути обикаляне под палецото мексиканско слънце се оказаха доста потискащи. Фолксваген се оказваше популярна марка в Мексико. Старият „бръмбар“ се срещаше толкова често, колкото през шейсетте в Щатите. Имаше обаче и други разновидности, сред които, за нещастие, и „Джета“. Две от тях пък бяха светлосини и ги видя, при първата обиколка, извън оградата.

Чудесно, помисли си. Дузина изходи от стадиона, може би дузина сини „Джети“ на паркинга. Щяха да са му необходими поне два̀сет души, седмица време и цял тон късмет. Но дори и в такъв случай...

Облегна се на нечий калник, недалеч от входа на паркинга, купи си леденостудена „Фанта“ и докато я пиеше, се опита да измисли някакъв реалистичен план. Автомобилният пейзаж блестеше и се мержелееше в горещината.

Калифорнийски номера!

Акапулко беше далече от Калифорния и само някой пълен откаченяк — бе започнал да брой и себе си в тази група — би дошъл оттам с кола. Едва ли на този паркинг имаше повече от десетина калифорнийски коли, а синя „Джета“ с калифорнийски номер... едва ли би срещнал повече от една.

— Ау-у-у! Зави ми се свят!

Тя притисна тялото си към здравата му страна.

Беше фантастична. Висока, с дълги бедра и физиономия като за кино. Тъмнокестенява коса, зелени очи. Беше секретарка от Вашингтон и носеше бяла фланелка от кафене „Трудни времена“, на която пишеше: „Обичам ги мокри“. Беше доста малка — гърдите ѝ повдигаха предната част така, че се виждаше тънката ѝ талия. Каза, че е на два̀сет и две и вече бе погълнала две „маргарити“. Отваряй си очите.

— Внимавай с дупките — предупреди Ръсти. — Облегни се на мен.

— Можеш ли да повярваш, че има такива тела!?

— Изумително.

— Искам да кажа... виждала съм типове и друг път, но чак такива...

Остави я да бърбори, помисли си. Фантазирай колкото искаш. Той също бе забелязал играчите. Започваше да ги опознава полека-лека, да разбира на какво трябва да залага. И имаше късмет — бе спечелил два, после три, след това четири пъти един след друг. Над хиляда долара, което бе повече от компенсация за катастрофата от миналата седмица.

Беше доволен, че ураганът го бе принудил да прекъсне за малко. Започнал бе да става нервен и нетърпелив. Едва дошъл, вече смяташе, че всичко трябва да се уреди веднага. Грешка. Имаше време. Непрекъснато си повтаряше, че не бърза за никъде. Времето беше негово. Няколко дни си наложи да стои настрана, запозна се с момичето от Атланта, не излизаше много. Бе му се отразило добре. Сега започваше новата седмица на чисто и още в началото спечели — това е.

Повечето коли бяха излезли от паркинга. С момичето от Вашингтон се смееха и гледаха да не стъпят в някоя дупка. Канеха се да отидат до еспланадата, да хапнат супа от костенурки и нещо с омари, да похарчат пачка пари, а след това може би да отидат на бой с петли. Или сами да си устроят нещо, подобно на борбата.

Усмихна се. Все едно какво ще правят. Беше добре подплатен. След десет дни тук, имаше повече пари, отколкото в началото. Така щеше да е и занапред. Вече нямаше да прави глупости. Щеше да изучава играта, да залага предпазливо, докато дойде каквото очаква. След това, както днес, щеше да живее.

И, струваше му се, че вече вижда новия живот. Както преди. Начин да си осигури стабилни приходи. Нещата тук не бяха като при конете, където имаше толкова много неизвестни. Конете са животни. В хай алай участват хора, има устрем, неща, които можеш да разбереш, да предвидиш.

Беше късен следобед. През прахоляка на паркинга зеления хълм отгатык се виждаше в сепия. Запътиха се към колата и чуха стъпки. Някой приближаваше отзад.

— Ей! Ръсти! Ръсти! — Харди стигна до тях и свали слънчевите си очила. — Ти ли си!?

Ръсти си го биваше, нямаше как да не му го признае. Нито следа от смущение.

— Диз! — Протегна здравата си ръка и го дръпна, за да го прегърне. — Радвам се да те видя!

— Ти? Аз се радвам да те видя! Боже, мислех, че си умрял!

— Умрял? — обади се момичето.

— О... извинявай, това е една приятелка от Вашингтон. Старият ми приятел Дизмъс Харди.

Тя кимна.

— Как така умрял?

Ръсти се засмя.

— Жив съм, слава богу.

— И аз.

— Виждам. Какво правиш тук?

— Може би големите умове работят еднакво. Чаках да ми се обадиш за първи път, гледах новините и изведнъж видях, че някаква жена била убита на баржа в Чайна Бейсън и...

— Какво? Каква жена?

Харди сви рамене.

— Нямам представа. Знаех обаче, че живееш там, така че се отбих, за да проверя и се оказа, че мястото е същото. Не исках да чакам Луис Бейкър да ме намери, прибрах се у дома, взех някои неща и се чупих.

— Била е Максин... — Ръсти се отпусна на калника на колата. Вдигна ръка и засенчи очите си.

— Коя е Максин? — попита момичето.

— Една приятелка... само приятелка. — Очите му заблестяха наистина, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Боже мой, Диз... сигурно се е отбила да ме види и е попаднала на Бейкър.

— И аз предположих същото. Направо се чупих. Особено след като не ми се обади, реших, че...

— Знам. И аз се изплаших. Като теб. След като се прибрах у дома онзи ден, когато те видях, мина един час и си дадох сметка, че просто не мога да стоя там и да чакам Бейкър да ми види сметката. Нямаше смисъл. Може би трябваше да ти се обадя. Съжалявам.

— За какво говорите? — попита момичето.

Ръсти демонстрираше съвземане от вестта за смъртта на Максин. Разказа чудесна история, а Харди и секретарката слушаха. Звучеше романтично, страховито, някак хладно.

— И какво стана с този тип, Бейкър? — попита момичето.

Харди погледна Ръсти и сви рамене.

— Не знам. Надявам се вече да са го прибрали отново. Вероятно е оставил отпечатъци, не смяташ ли, Ръсти? Или нещо друго. — Обърна се към нея. — Обикновено оставят следи. Аз имах малко отпуска и реших да се махна, докато ченгетата си вършат работата. Ако не успеят, когато се върна, ще им кажа какво мисля и те ще го спипат. Все пак за по-сигурно реших да не съм там в началото. От две седмици лентяйствам из Мексико.

— На мен ми е втори ден — каза тя.

— Искаш ли да хапнем, Диз? Ние смятаме да излезем, за да профукаме част от печалбата ми. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Спечелил си от залозите? На тази игра?

Ръсти се ухили и отвори вратата на колата.

— Много при това.

Потеглиха към изхода на паркинга, през дупките.

— А какво е станало с ръката ти? — попита Харди.

След като бе намерил колата, Харди бе имал достатъчно време, за да обмисли плана си. Макар и да беше достатъчно рано, за да може да отиде до „Ел Сол“ и да се върне с револвера, реши, че няма да има смисъл. Нямаше намерение да отвлича Ръсти. Пътят до Сан Франциско беше дълъг и трябваше да се върнат с колата — нямаше начин да се качи на самолет с оръжието.

Нямаше начин и да се обърне към местната полиция. Ръсти не бе обвинен в нищо — нито тук, нито в Щатите. Дори и да беше, Харди не бе представител на закона. Единственият начин, даде си сметка, бе да ангажира Ейб и нещата да минат по официалния път.

Преди да му се обади обаче, искаше да се увери, че Ръсти няма да прегърне идеята и да реши да се върне у дома, за да реши проблема. Не биваше да вика Ейб, само за да чуе, че Ингреъм е съгласен да се върне доброволно. За да се измъкне впоследствие. Трябваше да се увери, че отрича — едва тогава щеше да има нужда от Ейб.

Щеше да намали риска да се издаде с театъра, който смяташе да изиграе. Смяташе, че ще успее да изкара ден-два с Ръсти, докато Ейб успее да дойде, и след това да го пипнат.

Усмивката на Ръсти беше чаровна.

— Не мога да се оплача от скучен живот — отвърна той. — Това с ръката ми стана на третия ден след като пристигнах. Излязох за риба с една лодка. Беше горещо и се потях като прасе. Скочих във водата, за да се поразхладя и като се качвах обратно, един ми подаде канджа, за да ме изтегли, но се подхлъзнах и проклетата кука проби ръката ми.

— Цялата? Показа се от другата страна!?

— Аха.

— Ах! — изпъшка момичето.

Харди се радваше на представлението. Опитваше се да гледа на ситуацията през очите на Ръсти и всичко се подреждаше точно както очакваше. Ако не знаеше истината, самият той би повярвал — бягството от отмъстителния Луис Бейкър, парите, в брой, от издействаната застраховка, злополуката с рибарската кука. По време на вечерята имаше още една съзливлива сцена във връзка със смъртта на Максин.

Налице беше и усилието да се сдържа, да внимава какво говори. Трябваше да помни, че не се е качвал на баржата, не е виждал кръвта на Ръсти върху леглото, трупа на Максин, не е говорил с Луис Бейкър, не е и чувал за Джони Лагуардия или Рей Уиър.

Секретарката я нямаше — след вечерята я оставиха мъртво пияна в хотела. Ръсти и Харди отидоха с колата в ресторанта на скалите, за да изпият по чашка за приспиване — текила с лимон. Харди си мислеше, че ще успее да напие Ръсти, да го закара у тях, евентуално да скрие ключовете му. След това би могъл да се обади на Ейб, за да го убеди да дойде.

Заобиколиха до мястото, откъдето скачаха момчетата. Океанът ревеше далече под краката им. Видяха пещера, параклис, посветен на Дева Мария, в който момчетата задължително се молеха, преди да скочат. Морският въздух намирисваше на керосин — за факлите. Скачащите отдавна си бяха отишли.

— Страшно е — отбеляза Харди. Полумесецът бе увиснал над морето вдясно. — Онзи ден бях в един от ресторантите отсреща, но не издържах. Не можех да ги гледам и си тръгнах.

— Това е Мексико. Животът тук е евтин — отвърна Ръсти. Стоеше до него и беше взел бутилка.

— Така или иначе, правят го наистина. Не е зрителна измама.

Ръсти надигна бутилката и сви рамене.

— Няколко тукашни голтаци ще си счупят главите... кой ще обърне внимание?

— Това не са думи на пламенния идеалист, когото познавах от дните в прокуратурата.

— Диз, искам да ти кажа нещо — отвърна Ръсти. Говореше завалено, като че ли питиетата започваха да го хващат. — Тогава исках само да печеля делата. Както всеки друг.

— Не знам — отвърна Харди. — Ще ми се да мисля, че правосъдието не ти е било съвсем безразлично.

— Ти затова ли напусна? От любов към правосъдието?

Харди го погледна косо и реши, че няма да е нужно да полага специални усилия, за да го напие. Ръсти направи още няколко нестабилни крачки напред към ръба, обърна се с гръб към пропастта, отпусна ръката с бутилката. Харди го последва. Ръсти отпи голяма глътка, залитна още малко назад.

— В известен смисъл Бейкър ми направи услуга, като ми осигури тази възможност да се махна.

Харди застана до него.

— Внимавай — каза му. — Доста високо е. — Беше време да го закара обратно при колата. — Значи няма да се връщаш? — Самата невинност.

Ръсти пак се обърна. Като че ли гледаше луната.

— Нали знаеш онази мъдрост... недей да гориш мостовете назад? Е, аз направих точно това. Аз съм труп, Диз. Никой не знае, че съм жив. Освен теб.

— И това ти харесва?

— Това е свобода. Нямах представа колко пречат нещата, които си правил преди. Навиците ти. Очакванията на околните. Не знам кое е по-лошо. Сега обаче не остана нищо от онова. Все едно че получаваш втори шанс, раждаш се отново.

— Много хора отиват да се молят на Бога и казват същото — отбеляза Харди.

Ръсти се засмя.

— Това не е опрощение, Диз. Това е нова, чиста страница. — Пак надигна бутилката. — А ти? Някой знае ли, че си тук?

Харди реши да продължава собствената си игра. Поклати глава.

— Никой. — Излъга. — Но продължавам да се чувствам както преди. Нося си същия багаж.

— Да, ако гледаш на нещата по този начин...

Ръсти отиде до самия ръб на пропастта, стиснал здраво бутилката. Харди запази дистанцията от една крачка помежду им, но все пак беше достатъчно близо, за да види как далече в подножието се разбиват фосфоресциращите вълни, да чува грохота им като далечна буря.

— Може би с миналото ти не те свързват толкова много неща — каза той.

Ръсти се засмя.

— Можеш да се обзаложиш. — Обърна се и го погледна. — Смяташ ли, че трябва да се обвързваш с нещата? Диз, казвам ти, живях така в продължение на... не знам... десетина години. Не става.

— Аз пък се бях отказал от всичко в продължение на толкова... и това не става.

Ръсти отпи от бутилката.

— Е, това е — каза той. Приблужи се до ръба и се наведе, за да погледне надолу. Изправи се и обърна глава назад. — Просто вече не искам да мисля толкова. Или да се мъча да правя каквото и да било. Амбициите ми отдавна се изпариха. Особено, откакто съм в Мексико. Залагам по малко, изкарвам си прехраната, от време на време ми пада по някоя мацка. Ако искаш да разбереш какво е живот, послушай ме и не се връщай в Сан Франциско. Стой настрана.

— Не мисля.

Ръсти сви рамене и пак надигна бутилката. След това рязко седна и спусна крака над пропастта. Потупа земята до себе си и каза:

— Седни, Диз, пийни глътка.

— Добре съм и тук — отвърна Харди. — Хайде да се връщаме, какво ще кажеш?

Започваше да се изкушава. Ръсти бе убил Максин Уиър и бе откраднал парите ѝ. Бе помогнал на Луис Бейкър да се прости със свободата. Даваше си сметка и че докато Ръсти е навън, самият той никога няма да е в безопасност. Всъщност, Ръсти не би могъл да го остави да се върне. В края на краищата, не бе изключено да се появи слух, че може би е там. Това „може би“ бе повече от достатъчно. Ръсти вече бе отнел човешки живот заради живота, който искаше да води, и Харди не се съмняваше, че е готов да го направи отново. Сега седеше на ръба на една пропаст и си люлееше краката, наполовина в чувала. Едно леко бутване и порядъкът във вселената, за който говореше Ейб, щеше да бъде възстановен.

Харди огледа опустялото плато. Нямаше жива душа, освен тях двамата с Ръсти. Пое дъх, наведе се и започна да драска в прахоляка.

— Хайде — каза. — Доспа ми се и искам да си лягам.

Реши да се върне в хотела, да се обади на Ейб, да задържи нещата утре и вдругиден, да измисли как да върнат Ръсти в Щатите.

Но Ръсти не помръдна, не стана. Вместо това отново надигна бутилката, едва накланяйки глава назад, колкото текилата да потече в устата му. Харди се зачуди как успяваше да се крепи след толкова много алкохол. После се зачуди дали наистина се крепи. Направи крачка.

— Ръсти?

Ръсти изведнъж тръсна глава като мокро куче и остави бутилката край себе си. Опита се да се закрепил с помощта на здравата си ръка, да се надигне, но усилието беше прекалено голямо и той отново се отпусна тежко. Изруга.

Харди чакаше.

Ръсти се излегна по гръб и се загледа в звездите.

— Фиркан съм — каза той завалено. — Не мога да помръдна.

Харди се приближи и кимна.

— Аз ще карам.

Обърна се и без да поглежда назад, тръгна.

Стигна до колата в дванайсет и петнайсет. В дванайсет и половина, седнал върху предния капак, с крака върху калника, трябваше да реши дали ще се прибира пеша или нещо друго. Не

знаеше къде живее Ръсти и не искаше да му загуби следите. Разбира се, би могъл да го остави полумъртъв на ръба на пропастта и да се надява, че някакво непредпазливо движение ще реши проблема, но това не му се стори обещаващ план. Не, трябваше да продължи да го държи на прицел, да се преструва на негов приятел, да накара Ейб да дойде, да доведе нещата докрай.

Отново прекоси откритото плато. Ръсти не бе помръднал и на сантиметър от мястото си. Бутилката край него блестеше на лунната светлина. Здравата му ръка бе протегната зад нея, той дишаше шумно, с отворена уста.

— По дяволите, Ръсти! — Приблужи се до главата му и я побутна с върха на обувката си. — Хайде, да се махаме оттук.

Ръсти не помръдна. За миг Харди си помисли, че е мъртъв, после си спомни, че труповете не дишат така.

Поклати глава и се замисли. Едната ръка на Ръсти бе превързана и висеше на врата му, беше пиян като свиня. Нямахше от какво да се страхува, нали?

Би могъл да го улови за здравата ръка, да го изтегли по-далеч от пропастта като чувал с картофи, да го накара да се изправи по някакъв начин и да тръгне. Освен ако не искаше да стои на това място цяла нощ или да си тръгне пеша и да загуби следите му.

Наведе се и улови здравата му китка с две ръце. Беше отпусната. Никаква съпротива. Зае по-добра позиция и започна да тегли. Ръсти най-накрая издаде някакъв звук и се надигна. Харди отстъпи назад и каза:

— Хайде, да тръгваме.

Ръсти отново се отпусна по гръб. Ставаше отегчително, при това много бързо. Харди изруга и го сграбчи под мишниците, наведе се, вън от равновесие за миг, за да го изтегли.

Тогава Ръсти се раздвижи. Двете му ръце се вдигнаха, сграбчиха Харди за раменете и го дръпнаха напред, над тялото на Ръсти, в салто — нямаше къде да стъпи, протегна ръце за да се улови някъде, да сграбчи Ръсти, нещо друго, каквото и да е, но нямаше какво — само нощния въздух и луната.

После под краката му се появи нещо, малка издатина, а единият крак на Ръсти все още висеше над ръба съвсем близо — можеше да го

улови, да го стисне. Но той се раздвижи, ритна го, удари го по рамото, заблъска го към бездната.

Ръсти хареса идеята да вземат бутилката, защото така щеше да му е по-лесно да се преструва, че пие много. Просто от време на време трябваше да надига бутилката и да говори завалено. Във всеки случай, бе успял.

Докато шофираше към дома, не беше сигурен дали случилото се с Дизмъс Харди беше добър или лош жест на съдбата. Идеята му да го подтикне да обвини Бейкър и да убеди всички, че самият той е станал жертва на убийство, изглежда не се бе оказала особено сполучлива. Не си бе давал сметка, че Харди може да е такъв страхливец — помнеше го доста по-смел. Преди време беше готов да се закълне, че бившият му колега ще отиде при ченгетата и ще ги накара да повярват... Но не, вместо това той беше избягал. Е, човек не би могъл да предвиди всичко на този свят. Ако бе научил нещо от хазарта, то беше точно това. Но пък от друга страна появяването на Харди тук беше добро предзнаменование, признак, че както и днес на залаганията, късметът му работи на пълни обороти.

Разбира се, трябваше да се откаже от секретарката, но знаеше кой е хотелът ѝ и можеше да отиде при нея по-късно. Само че я бяха видели с него и Харди заедно и може би идеята не беше много добра — не беше полезно много хора да знаят, че се познават.

Излезе на шосето, което минаваше по залива и сви на север. Жалко — това момиче наистина му допаднаше. Младо, красиво, не особено задълбочено. Беше дошъл, за да се забавлява и щеше да се забавлява. Е, вярно, никак не държеше на пиене, но...

Отби край пътя и си погледна часовника — близо един след полунощ. С Харди бяха занесли момичето почти на ръце до стаята му в „Лас Бризас“ някъде към девет и половина.

Чувстваше се въодушевен. Нещата се развиваха идеално и точно тогава човек трябваше да рискува. Губят тези, които не се възползват от късмета си, когато ги споходи. Нямахше намерение да губи. Беше неуязвим.

Сега отпи истинска глътка от бутилката, сви в обратна посока към града, към хотела на секретарката, и чувстваше, че постъпва правилно.

Утре щеше да научи за трупа под скалите. Щеше да отиде в ресторанта, в който бяха започнали, и щеше да попита дали някой не е виждал приятеля му. Разбира се, водолазите щяха да го открият веднага — ако отливът не го е отнесъл.

Замисли се за Харди. В началото не му бе минало през ума да прави каквото и да било с него, но с напредването на вечерта бе стигнал до извода, че е неизбежно. Рано или късно щеше да се върне в Сан Франциско, щеше да каже на някого, че е виждал Ръсти... дявол да го вземе, та той беше барман и се срещаше с кого ли не! Като нищо мълвата щеше да стигне до Тортони и дори до полицията, а сега това може би беше и по-лошото от двете.

Непрекъснато забравяше, че е убил Максин.

Как бе възможно подобно нещо? Стори му се интересно, защото както и с Харди тази вечер, бе го направил заради благоприятните обстоятелства, бе се поддал на импулса си.

Максин се бе появила след като вече бе изплашил Луис Бейкър до смърт. Бейкър си беше отишъл. Той, Ръсти, бе подсилил куража си с пистолета. Знаеше, че дори и с него няма да е лесно. В куфарчето му имаше негови собствени пари — двайсет и седем хиляди и нещо не бяха никак малко, но останалите шейсет просто се изпречиха на пътя му.

Не. Максин и без това бе започнала да взема нещата прекалено сериозно. Той смяташе чисто и просто да умре — за нея, както и за всеки друг, но глупавата жена се появи с цял ден по-рано от планираното им заминаване, с всичките пари в чантата си...

Паркира пред „Лас Бризас“ — имаше отделни места за всеки гост пред бунгалото ѝ. Отпи още глътка текила и се замисли за случилото се. Стори му се странно, че досега не бе разсъждавал върху всичко това толкова внимателно. Мислеше много добре, когато беше на крака, не можеше да се отрече — затова и толкова го биваше в съда на времето...

Онази сряда вечер Максин бе отишла при него неочаквано. Без да подозира нищо. Щастлива. Най-накрая щяха да се махнат от Сан Франциско и онези мъртви мечти. „Не е ли чудесно, Ръсти?“

Разбира се. Чудесно.

Само че, по дяволите, Джони Лагуардия щеше да се появи след по-малко от два часа, за да си иска парите, а дотогава Ръсти трябваше да е мъртвец, да е оставил кървавата следа до парапета, трупът му да е отнесен в залива.

Максин беше въодушевена, настървена за новия си живот и възбудена. Бе започнала да му прави свирка, е, хубаво, това щеше да сваля малко и от неговото напрежение. Не продължи дълго.

После тя влезе под душа, докато той я чакаше в леглото. След малко водата спря и Максин излезе — танцуваше, позираше със свалената шина, заради която бяха получили толкова много пари, заради която всичко бе станало възможно. Изглежда го удивено — какво прави с пистолета на Рей? Защо?

Отвори вратата на колата. Ако секретарката от Вашингтон все още бе пияна, щеше да е лесно. С Харди я бяха оставили на леглото и бяха излезли, без да заключват вратата. Ако все още беше отключена, щеше да влезе и готово. Дори и да се бе надигнала, за да закачи веригата, което бе малко вероятно, щеше да я убеди да го пусне при себе си между чаршафите за по-малко от две минути. Биваше го, когато е на крака.

По-късно Харди щеше да разказва, че падането му е продължило двайсет и шест минути по най-добрата му преценка.

В морската пехота бе тренирал скокове с парашут, нищо че оттогава бе минало много време. Спаси го фактът, че когато загуби равновесие и си мислеше, че вече е умрял, все пак успя да се отгласне от скалата. Бе забелязал как скачат момчетата — в началото отскачаха с всички сили, за да избегнат камъните в подножието. Разстоянието не беше голямо. Единственото, което впечатляваше след това, бе продължителността на падането.

Не се бе завъртял във въздуха, а бе полетял надолу и макар примрял от страх, бе успял да види как водата се надига към него, как приближава поредната вълна.

Почувства удара с цялото си тяло, от краката до раменете, и вълната веднага го изгъркаля в пясъка край брега. Заразмахва ръце, с надеждата да излезе на повърхността. Там, под водата, не можеше да

се ориентира накъде е тя, нито пък да прецени точно кога да си отвори устата, за да поеме въздух.

Морска вода. Дробовете му се напълниха. Блъсна се в скалата, отново потъна.

След малко беше на пясъка и повръщаше. Струйката, която се стичаше по дясната му ръка, беше топла и на слабата лунна светлина изглеждаше черна. Луната беше на същото място. Оттам не виждаше върха на скалите. Ръката започваше да го боли. Загубил бе дясната си обувка. Посегна надолу и напипа още кръв. Направи опит да стане, но една вълна го събори отново.

Изправи се с мъка. Продължаваше да се задушава. Свали другата, пълна с пясък, обувка. Ръката започваше да го боли жестоко. Страхуваше се да я погледне. При следващата вълна клекна и изми кръвта в солената вода.

Очите му постепенно започнаха да различават хлътнатините по повърхността на скалите. Стъпала. Около петстотин общо, както му се стори. Стъпи в първата хлътнатина. После във втората. Десният му крак изглежда беше изкълчен, но той отпусна тежестта си върху него и издържа, въпреки че дъхът му секна от болката. Зъбите му започнаха да тракат. Опита да се изкачи още едно стъпало нагоре.

— Добре, Ръсти — каза гласно. — Ти предпочете да играем мръсно.

Пристигна в „Ел Сол“ в три и петнайсет сутринта. Рецепцията беше малка стая с плетени мебели и бамбуково бюро със стъклен плот, под който се виждаха брошури с всичко, което можеше да предложи Акапулко. Харди се наведе над него и натисна звънеца. Загледа се в един мъж, който държеше еднометрова риба. Дръпна звънеца и зад него видя чиния миди. Позвъни отново.

Затвори очи и изведнъж почувства, че му се вие свят. Срязаното място на ръката му не беше дълбоко, а по-скоро болезнено и кървящо, но все пак кръвта бе престанала да тече. Въпреки това на пода бяха паднали няколко капки. Имаше чувството, че кракът го боли повече от нетърпимо и че ще куца цял живот.

Отново удари звънеца, отказа се, заобиколи бюрото и видя стара метална кутия с червен кръст на капака. Взе я и закуцук с босите си и

отекли крака между бананите и червените цветя към стаята си.

— Кой е? — Фло Глицки се надигна в леглото. — Колко е часът?
Ейб си обуваше панталона.

— Къде отиваш?

Обикновено Фло не питаше, когато мъжът ѝ излизаше посред нощ, за да арестува някой заподозрян, например. Само че днес се бяха върнали от Лос Анджелис и ѝ се бе сторило, че Ейб е склонен да приеме работата, която му предлагаха там — някаква група за работа с бандите, взаимодействие с обществеността, консултации. Беше ѝ казал, че според него, последните му разследвания тук са приключени. Къде тогава бе тръгнал посред нощ?

— Харди — отговори Ейб.

— Е? Какво става с Харди?

— Харди е в Акапулко. Ръсти Ингреъм току-що се е опитал да го убие.

Докато събираше нещата си в една пътна чанта, ѝ разказа. Фло се наметна със завивката и седна на леглото с кръстосани крака.

— И какво иска да направиш?

— Да отида там.

— Защо?

Ейб седна на леглото и започна да завързва едната си обувка.

— За да прибера Ръсти.

— За да прибереш Ръсти — повтори Фло. — В Акапулко? И как смяташ, че ще стане това? — След това, сякаш изведнъж си спомни, попита: — Дизмъс добре ли е?

— Така ми се стори. — Обърна се към жена си и я помоли: — Би ли се обадила на летището, за да разбереш кога е следващият полет?

Влезе в банята, за да се избърсне. Фло застана на прага, когато бе стигнал до половината.

— Седем и двацет, полет на „Мексикана“.

— Добре. Имам малко време. Какво ще кажеш за една ранна закуска?

— Още не си ми казал как възнамеряваш да арестуваш Ръсти Ингреъм.

Ейб трябваше да внимава, когато се бръснеше около белега на устните и правеше смешни физиономии пред огледалото.

— Деликатен въпрос — каза той най-накрая. Изми лицето си с вода и протегна ръка, без да гледа, към кърпата. Фло я откачи от куката и я мушна в ръката му. — И причината за това е, че не знам. Ще трябва да проявя известна изобретателност.

Върна се в спалнята и извади от чекмеджето на гардероба виолетова памучна фланелка с дълги ръкави.

— Харди ме познава добре — отбеляза той. — Арестът на Ръсти е мой по право.

— Но ти нямаш никаква власт там. Защо не вземеш заповед? Поискай да го екстрадират.

— По какво обвинение?

— Защо не в убийство?

— Би свършило работа — съгласи се Ейб, — само че не е обвинен в това. Бихме могли да кажем, че желаем да го разпитаме във връзка с убийство, но няма да го екстрадират само заради това, да не говорим, че екстрадицията би отнела около година, ако имаме късмет. Остана ли ни от онази риба? Малко риба със сирене и мекица ще свърши работа. Може да изпия и чаша чай.

— Ейб.

Той потупа леглото до себе си.

— Ръсти е моя работа. Той е жив и се е опитал да убие Диз... това е сериозен признак, че е убил и Максин Уиър. Сама го каза току-що... Ако не беше опитал да убие Дизмъс, щях да реша, че няма доказателства. След като обаче го е направил... — Сви рамене. — Най-малкото, за свое собствено успокоение, трябва да поговоря с него.

— Ще вземеш ли пистолета си?

— Харди е взел своя.

— В Мексико? Как е успял да...

Ейб я потупа по рамото.

— Диз е находчив. Това, че се е сетил как да го пренесе през границата, ми спестява разправиите с авиокомпанията, с местните власти и така нататък.

— А ако се наложи да го използваш, как ще го обясниш?

Ейб се изправи.

— Днес не ни липсват умни въпроси, нали?

— Е?

— Е... е... ще трябва да измислим нещо.

Още беше тъмно, но Харди чу някъде в далечината да кукурига петел. Опитваше се да надене чорап върху превързания си крак и задачата не бе никак лесна. В сравнение с раната там — от малкия пръст чак до глезена — онова на ръката му беше драскотина. От дългото ходене го боляха и двете стъпала.

Изпитваше известно неудобство, защото не бе казал на Ейб, че всъщност не знае къде е Ръсти. Беше му се похвалил, че е наел къща на самия бряг на осем километра северно от града. Харди реши, че може да тръгне по шосето, за да потърси синия фолксваген. Разбира се, колата можеше да е в гараж, в някой двор, навсякъде. Можеше отново да го причака и край стадиона за хай алай. Ако Ръсти го смяташе за мъртъв, вероятно би се върнал към навиците си. Ако...

Обу чорапа и се надигна.

Помисли си дали да не позвъни на Ейб пак. Отказа се. Би могъл да отиде в мексиканската полиция и да съобщи за опита за убийство. Да го търсят тукашните ченгета. По дяволите.

Даде си сметка, че проблемът с Ръсти беше до голяма степен личен и че Ръсти бе вдигнал залога поне с хилядарка. Искаше да го пипне заради цялата каша, която бе забъркал, не само заради нарушаването на сухите закони. Ейб също заслужаваше тази възможност, след като толкова бе тичал след Рей Уиър, Джони Лагуардия, Хектор Медина и Луис Бейкър. Трябваше да устроят засадата заедно, да го пипнат и да му дадат нужния урок. Беше казал на Ейб, когато пристигне, да дойде в „Ел Сол“. Ако бе оставил приятеля си с впечатлението, че ще завари Ръсти там, поръсен с подправки и готов за печене на шиш, предполагаше, че ще му прости.

Обу сухи дънки, чифт маратонки, неочаквано станали по-малки, и ризата „Армани“, която му бе подарила Джейн. Вероятно кръвта, която продължаваше да се процежда през превръзката на ръката му щеше да я развали безвъзвратно. Жалко. Усмихна се пред напуканото мътно огледало — добре. Чудесно. Грабна тънкото кожено яке и излезе.

Джипът му беше там, където го бе оставил, зад ъгъла край рецепцията на „Ел Сол“, малко нагоре. Смълчаната тъмна улица му се стори убийствено дълга. Когато най-накрая стигна, бръкна под калника — беше там.

Седна зад волана и напълни барабана с куршумите, които бе залепил под дъното на жабката. Не смяташе, че ще се наложи да стреля по Ръсти веднага, но... търпеливото и снизходително отношение като към добър човек, станал малко лош, едва не му бе коствало живота — нямаше да допусне тази грешка повторно.

Небето над главата му започваше да изсветлява. В горния край на предното стъкло помръдна нещо черно — той замахна, гущерът скочи на улицата и избяга.

Харди потрепери. Тръгвай, каза си, дори и да не знаеш къде да отидеш.

Джипът запали веднага. Включи на скорост и остана за миг неподвижен, за да събере сили. Реши, че е загубил доста кръв, макар и да не му се виеше свят. Умората вероятно се дължеше на часа — бе прекарал тежък ден, наситен с доста премеждия. Все пак, като барман често му се налагаше да не спи по цяла нощ, така че бе свикнал с усещането.

Надяваше се да няма проблеми.

На ъгъла спря и си спомни, че в Акапулко има още една личност, която би трябвало да знае къде живее Ръсти. Той знаеше къде да намери тази личност и щеше да го направи, независимо че можеше да се окаже трудно да я събуди.

Спрете това чукане.

Покрай завесите се процеждаше слаба светлина. Зазоряваше се. Сивата, мътна светлина на много ранната зора. Нямаше усещането, че е спал повече от два часа. Секретарката от Вашингтон, която определено си струваше усилието, лежеше на една страна, с гръб към него, гола и отвита. Той пусна разсеяно ръка по хълбока ѝ. Тя измърка сънливо.

Пак чукане. Ослуша се. Сигурно някой смахнат вече бе станал и играеше тенис — съвсем ясно се чуваше чаткането на топката. Боже! Кое време беше?

— *Si?*

— *Sevicio, senor.*

Момичето се размърда.

— Какво беше това? — попита.

— Обслужване по стаите.

Тя измърмори нещо, в смисъл че са сбъркали номера. Ръсти се опита да го каже на испански, но явно не се справяше. Онзи почука пак.

Секретарката изпъшка и стана от леглото.

— Ще отида да го отпратя — каза тя.

Ръсти я проследи с поглед, докато прекосяваше стаята. Чудеше се как е възможно толкова големи гърди да стоят толкова високо. Достави му истинско удоволствие, когато вдигна ръка към веригата, за да я откачи, когато откряна вратата, за да каже на онзи, че...

Направи крачка назад и закри устата си с длан. Преди Ръсти да успее да реагира, Дизмъс Харди беше в стаята, бе затворил вратата и бе насочил към него голям револвер.

— Спомняш ли си какъв патлак ти препоръчах да си купиш? Реших, че ще е добре да видиш как изглежда.

— Не можеш да ме застреляш!

— Така ли?

— Моля ти се, не ни убивай! — извика секретарката.

Харди дръпна чаршафа, с който се бе завил Ръсти, и ѝ го подхвърли.

— Увий се и седни — нареди ѝ той, посочи един стол с цевта на колта и пак го обърна към Ръсти. — Извинявай, докъде бяхме стигнали?

— Няма как да обясниш, че имаш пистолет.

— Този ли имаш предвид? Нали ми го открадна в Сан Франциско?

— Какви ги говори!?

Двамата не ѝ обърнаха внимание. Харди продължи:

— Или пък имаш предвид патлака, заради който се сбихме и който гръмна случайно? Този ли?

— Няма да ти повярват.

— Мисля, че ще ми повярват, ако дойде ченге от Сан Франциско и им обясни, че си убиец.

— Ръсти, какво говори този човек!?

Харди погледна към нея — беше се свила на стола и трепереше.

— Преди около четири часа приятелят ти Ръсти ме блъсна от една много висока скала.

Тя го изгледа, сякаш беше луд.

— Не е възможно! Беше тук цяла нощ. Спомням си, че двамата ме докарахте дотук с колата и...

— Грещиш — прекъсна я Харди. — Беше пияна и загуби съзнание. След това с Ръсти отидохме да изпием по питие и той се опита да ме убие.

Секретарката погледна към Ръсти.

— Какви ги дрънка?

Ръсти сви рамене.

— Диз, откажи се. Какво смяташ да направиш?

Харди процеждаше думите една по една.

— Смятам да те сритам по задника, Ръсти. — Дръпна петлето на колта. — Не обичам да стигам до мелодраматизъм, но няма как. Обличай се.

— Не можеш да го направиш — обади се момичето. — Това е отвличане или нещо подобно. Знаем, че той беше тук през цялото време.

Харди продължаваше да държи колта насочен към Ръсти. Приблужи се и изрита дрехите, захвърлени край леглото, в средата на стаята.

— Може би ще ти трябва помощ заради превързаната ръка?

Ръсти раздвижи превързаната си ръка и направи болезнена гримаса.

— Трябва да я закача за врата си.

— Първо панталоните — каза Харди. Опипа джобовете, за да се увери, че няма оръжие и ги хвърли на леглото.

Ингреъм мълчеше.

— Спомняш ли си, когато говорихме за онази жена... вчера... Максин. Познатата, само познатата, на Ръсти?

Тя кимна.

— Ръсти я е убил. С три куршума. От упор, с малокалибрен пистолет. Пълзяла е около три метра, преди да умре. Обзалагам се, че разстоянието ѝ се е видяло огромно.

Секретарката мълчеше.

Харди хвърли на Ръсти ризата му.

— Ами тази ужасна рана на ръката му? От рибарска канджа!? Ръсти, качвал ли си се някога на истинска рибарска лодка? Под слънцето няма рибар, който ще реши да подаде на човек зад борда острието на канджата. Все пак е добре за импровизация... трябваше да го измислиш в момента, нали? Бива си те. — Пак се обърна към момичето. — Наложил му се да обясни откъде е раната на ръката му, защото истината е, че я е прострелял... искал е да създаде впечатлението, че някой е убил и него. Беше полял с кръвта си едно легло, после бе оставил кървава диря към борда на баржата, на която живееше, все едно че е паднал във водата.

— Имаш обяснение за всичко, нали? — обади се Ръсти.

— Аха — изсумтя Харди рязко. — Обувките — добави и си спомни собствените си отекли крака. — По-добре без обувки. Ставай.

— Вярно ли е всичко това? — попита секретарката от Вашингтон, качи краката си на стола и ги уви с чаршафа.

— Като Евангелието — отвърна Харди. — Да тръгваме, Ръс.

Ингреъм взе ремъка, с който окачваше ръката си за врата, наведе се и протегна ръка към едната обувка. Харди се прицели внимателно и стреля. В тишината трясъкът отекна като бомба. Двете обувки отлетяха като пометени, от стената падна мазилка, защото куршумът рикошира от пода. Харди вдъхна миризмата на кордит, секретарката изпищя и отново седна.

— По дяволите, Харди, полудя ли?

— Не, но съм малко ядосан. Казах, без обувки.

Отиде до вратата, отвори я и кимна на Ръсти.

— Тръгваме. Предполагам, че сме събудили съседите. — Погледна момичето и се засмя. — Тези тукашни гамени са кошмарни с тъпите си пиратки, нали? Въобще не се съобразяват кое време е. Разбра ли ме?

Тя кимна. Беше ужасена. Харди поклати глава и добави, че се надява да е разбрала.

Ръсти приближи до вратата. Харди отново се обърна към секретарката.

— Това тук не е сън. Искам да седиш на този стол и да не ставаш, докато не преброиш до триста. Много бавно. Не отваряй на никого. Не вдигай никакъв шум. Не прави нищо. Разбра ли ме?

Тя кимна пак и Харди затвори вратата. Наоколо започваха да надничат любопитни съседи. Харди държеше револвера насочен в джоба на якето, така че да не се вижда. Усмиваше се.

— Забавно, нали — каза той. — А сега бързо ще отидем до джипа, който е до твоята кола, ще се качим и ще се повозим към изгрева. Ясен ли е планът? Ако не е, може да стане грешка.

— Диз, слушай, имам пари, бихме могли да...

— Да, но за това ще говорим по-късно. Може би на обяд.

Когато се налага да обикаляш насам-натам, нямаш време да мислиш, а това е лошо. Сега Ейб Глицки не обикаляше, защото повече

от три часа бе сам в самолета. Това бе достатъчно, за да подреди фактите в главата си, без никой да му пречи. Вече се спускаха към Акапулко. Държеше чаша сок от папая с лед и се питаше как е допуснал през последните две седмици да стигне дотук.

Струваше му се, че причината е в глупостите и бюрокрацията, с които ги засипваха в службата. Случаите, с които се занимаваше Лание, бяха свързани с неговите. Щеше му се да приключи всички разследвания, за да не оставя недовършена работа, когато напусне.

Ако изобщо напусне.

Разсъждаваше какво означава фактът, че Ръсти Ингреъм е жив и по какъв начин той би се отразил на елегантното му обяснение за смъртта на Максин Уиър. След самоубийството — или инсценираното самоубийство — на Хектор Медина, всичко му се струваше съвсем ясно. През четирите дни, прекарани в Лос Анджелис, изобщо не бе мислил за това — бе съвсем убеден, че е разнищил случая.

Бе предпочел да мисли, че ядът на Медина спрямо Ингреъм е бил събуден повторно от разследването на Валенти и Рейнс. Че е наел Джони Лагуардия, за да убие Ръсти. Че някак си — колко лесно това „някак си“ се промъкваше в разсъжденията ти, когато искаш да заобиколиш конкретен проблем! — е намерил пистолета на Рей Уиър и с него е видял сметката на Ръсти и Максин, оказала се там съвсем случайно и за лош късмет. И накрая, тъй като Лагуардия е единственият елемент, който свързва Медина с престъплението, Хектор е решил да пречука Джони. В този момент обаче се появява Ейб Глицки, който подозира Медина. Медина разбира, че го очаква ново обвинение, ново разследване за убийство и че ще загуби работата си, репутацията си, отново ще преживее онзи ужас... Не е в състояние да го понесе и скача от покрива на хотел „Сър Франсис Дрейк“.

Ужасно правдоподобно, но сега, когато бе станало ясно, че Ингреъм е жив и че се е опитал да убие Харди, можеше да се окаже, че просто не е истина.

Оставаше реалният факт, че главата на Джони Лагуардия бе пробита от два куршума. Ами Медина? Може би въпреки всичко се бе самоубил, но не бе изключено и да са му помогнали. Самолетът продължи да се спуска и Ейб Глицки мушна бучка лед в устата си.

Самият той бе казал за Хектор Медина на Тортони. Умно, помисли си отвратено, страшно умно. Фактически бе осигурил на един

мафиот начин да прикрие ликвидирането на един от собствените му войници. Беше казал на Тортони, че подозира Медина. Е, Ейб, какво е мнението ти за това? Тортони изпраща някой от синовете си да бутне Медина от покрива и готово — случаят е приключен, благодарности за полицията на Сан Франциско.

И, някак си, пак тази фраза, Глицки бе забравил една много важна психологическа истина за Хектор Медина — той бе единствената опора на умствено недоразвитата си дъщеря и едва ли би посегнал на живота си. Медина би стиснал зъби и би изтърпял всичко, каквото и да е. Ейб не го харесваше — Медина не беше добро ченге — но знаеше, че не е малодушен и не се отказва лесно. Евентуалното разследване не би го уплашило. Щеше да се бори, както се бе борил заради Рейнс и Валенти. Умееше да играе и мръсно. Беше способен да лъже, да мами, да краде, да прибегне до насилие, но не би избягал, не би подвил опашка. Не би се самоубил.

А Ейб бе приел, че е направил точно това — защото беше удобно, защото слагаше край на разследването, защото беше като сладко бонбонче.

Пак разсъждаваше за Сан Франциско.

Неговият град. Неговата територия.

Осъзна защо е тук. Беше ченге от Сан Франциско, а Ръсти Ингреъм бе, както заяви пред Фло, негова работа. Негова. Лична.

— Колко пари? — попита Харди.

Краката на Ръсти Ингреъм бяха завързани с лепенка за крака на леглото в „Ел Сол“. Харди седеше на креслото с колта в ръка и се опитваше да стои буден. Завесите бяха спуснати.

Кракът му пулсираше и долавяше първите признаци на треската. Не му се искаше да го прави, но ако Ейб не се появеше до час, трябваше да измисли начин да уведоми мексиканската полиция, без да го арестуват за незаконно притежание на пистолет. Защото Ръсти щеше да се чупи в мига, в който насочеше оръжието в друга посока.

Самият Ръсти бе спал повече от два часа, след като дойдоха в стаята му — просто се отпусна назад и след пет минути вече хъркаше.

Харди си бе поръчал кафе от рецепцията и бе отворил вратата, колкото да го вземе. Ръсти не бе усетил.

Сега се бе подпрял на лакът на леглото и го гледаше съсредоточено, внимателно.

— Близо петдесет хиляди.

Изумително. Този човек би излъгал и умиращата си майка.

— А какво стана с останалите трийсет и пет?

Ръсти отговори след близо минута.

— Господи, знаеш всичко, нали?

Харди кимна.

— Чекът на Максин е бил за осемдесет и пет бона, а съпругът ѝ не е видял и цент от тях. — Направи си труда да му разкаже другите неща, които знаеше, и какво е правил, след като Ръсти бе изчезнал.

— Впечатлен съм. Наистина ли се пусна по канала, за да видиш къде ще те завлече течението!?

— Доста повече време загубих. Не само за това.

Ръсти вече изглеждаше спокоен, дори сякаш се забавляваше със спомените.

— Може би не трябваше да идвам при теб, но имах нужда от някой страничен човек, който познава ситуацията. След толкова години никой не би могъл да каже, че сме приятелчета, нали? Щяха да ти повярват.

— Струва ми се, че ми повярваха.

— Тогава защо чисто и просто не се отказа?

Харди не можа да измисли отговор. Все едно да се опиташ да обясниш на далтонист какво значи „червено“. Искаше му се да отговори: „Защото не беше истина, защото за малко да застрелям най-добрия си приятел, защото ме накара да умирам от страх цяла седмица, заради Франи и Джейн...“. И Ръсти щеше да попита: „И какво от това?“.

— Не разбирам само едно — каза вместо това. — Имал си парите. Защо просто не плати дълга си на Джони Лагуардия? Максин ти е дала колко? Двайсет и пет хиляди? Защо не върна пет или шест хиляди, колкото си дължал? Толкова. Измъкваш се и край.

Ръсти дори не се замисли.

— Защото тези неща не се забравят, Диз. Няма измъкване. Знаеш ли колко пари съм дал на Анджело Тортони през последните пет-шест години? Можеш ли да пресметнеш колко са по петстотин до хиляда долара всяка седмица в продължение на двеста и петдесет седмици?

Това е само лихвата... близо четвърт милион. А те следяха всичко... всяко дело, което спечелех, всеки кон, от който идваха пари... Джони идваше моментално и протягаше ръка. Знаеш ли какво е това? Всеки месец да хвърляш на вятъра по три-четири хиляди! — Поклати глава. — Нямаше начин да му дам и цент повече. Когато се появи Максин, парите просто се увеличиха. Горката не умееше да подбира подходящия момент.

— Значи стана случайно? Появи се пред очите ти и ти я застреля?

Ръсти сви рамене.

— Нямаше начин да я взема със себе си. Първо, не умееше да държи устата си затворена... щеше да каже нещо на някой от приятелите си, на мъжа си и после... пристига Джони и ме пуска през месомелачката. Освен това, Диз... знаеш.

— Какво знам?

— Жените. Винаги идва един момент, след който...

— Трябва да ги убиеш?

Ръсти се засмя.

— Слушай, важното е, че сме тук. Парите са у мен. Ще получиш може би двайсет и пет...

— Може би ще получа колкото кажа аз. Може би всичките. Къде са?

— Не, не. Виждаш ли, не мога да загубя позицията си.

Харди дръпна петлето. Този тип бе чудовищно дързък.

— Позицията ти в момента е удивително слаба, Ръсти. Къде са парите?

Ръсти поклати глава.

— Не. Ако ме застреляш, няма да разбереш къде са. Ако ме върнеш в Щатите, за да ме съдят, до последния цент ще ми трябва, за да платя на адвокат.

— Адвокат? Ако Тортони разбере, че си жив, ще ти види сметката без да му мигне окото.

— Най-добрата тактика в момента, ако се стигне дотам, е да насъскам кучетата срещу Тортони. Ще дам показания, ще обърна нещата към него.

Харди спусна петлето.

— Ръсти, ти си удивително творение на природата. За Максин имаш гарантирано предумишлено убийство. Освен това опита да убиеш и мен, а аз не съм склонен да се престоря, че не е станало.

— Защо, Диз? Не, говоря сериозно. Нямахте нищо лично. Допадаш ми. Плащам ти за притеснението, което ти причиних, изчезвам някъде и забравяме всичко. Какво ще кажеш?

— Забравяме, че се опита да ми видиш сметката?

— Да.

— Забравяме, че накисна Луис Бейкър, като за целта използва мен, и по този начин провали целия му живот по-нататък?

Ръсти Ингреъм погледна към тавана.

— О, стига вече.

— Той е само някакъв си мръсен негър, бивш затворник и боклук, нали?

— Меко казано. — Ингреъм се надигна и опря ръце на коленете си. — Диз, престани. Той си го заслужаваше и без това. Най-напред трябваше да си излежи тринайсетте години, за които го вкарахме. Пуснаха го след девет, това е техен проблем. Луис Бейкър да върви по дяволите. Дори и тринайсет години му бяха малко. Трябваше да го заключат и да изхвърлят ключа.

— Мисля, че това чака теб, Ръсти. Какво ще кажеш?

Ръсти се усмихна и поклати глава.

— Струва ми се малко вероятно. Слушай, Диз. Кой освен нас двамата знае какво се е случило в действителност? Бейкър е бил там сто процента доказано. Ударил ме е, но съм успял да се чупя. Предложението ми остава. Давам ти половината пари.

— И белия човек си тръгва?

Ръсти вдигна здравата си ръка. Продължаваше да се усмихва заговорнически.

— Въпросът не е до цвета на кожата. Въпросът е в това кой е Бейкър и кой съм аз.

Харди пресуши кафето от чашата на една голяма бавна глътка.

— Точно така, Ръс. Точно в това е въпросът.

След като намери стаята на Харди в „Ел Сол“, Ейб Глицки излезе навън, купи малко въже, чифт евтини сандали за Ръсти и малко

тетрациклин съвсем законно, без рецепта — в това отношение Мексико се отличаваше доста от Щатите.

Харди заяви, че не е в състояние да направи каквото и да било, ако не поспи малко, така че Ейб премести Ръсти — въпреки учтивите му възражения — на стола, сложи му възглавница, зави го с одеяло и го завърза както трябва, а Харди взе лекарството и се строполи върху леглото. Ингреъм почти не говореше — изглеждаше доста уморен. Не прояви желание да отрича, че е убил Максин Уиър. След малко и той се унесе в дрямка.

Ейб се видя принуден да прекара следобеда на терасата. Четеше „Кървави времена“ на Лорън Естълман и се чудеше как шерифът Уайът Ърп е успял да се сдобие с такава добра репутация. Всеки няколко минути поглеждаше през двойната стъклена врата.

Малко след три приключи с книгата и събуди Харди. Имаше треска, но иначе беше добре. Даде му още хапчета. Седнаха един срещу друг на терасата.

— Добре — заговори Ейб. — А сега какво?

— Надявах се ти да ми кажеш.

Глицки се облегна назад и всмукна малко въздух между предните си зъби.

— Искаш да се върнем заедно с колата ти ли?

— Ще отнеме поне три дни, колата е малка. Не знам дали ще издържа — каза Харди. — Не се чувствам особено добре. — Замисли се за миг и добави: — Няма ли начин да го арестуват тук?

Ейб поклати глава.

— Не знам. Не съм дошъл официално. Не мога да го арестувам.

— Но те могат, нали?

Белегът на Ейб се изопна.

— Носи се слух, че тук всеки може да бъде арестуван за всичко. Може би едно смирено и услужливо ченге от Калифорния, като мен, ще успее да поговори с местните и да постигне нещо. — Ейб стана, прозина се и надникна вътре. — Вързан е добре, Диз. Хайде да слезем при басейна.

Бяха глупави и затова още не му бяха видели сметката.

Добре, имаха оръжие, но то е безсмислено, ако не можеш да го използваш. Харди го бе стреснал сутринта, когато стреля, и за момент бе забравил в какво положение се намира. Не изключваше възможността Харди да е достатъчно смахнат, за да го застреля, без да мисли за последствията, но сега, след като бе дошъл Глицки, това нямаше да се случи. Глицки беше съвестно ченге и щеше да се опита да го задържи, докато уредят документите по екстрадирането. Поне така казаха зад отворената врата на терасата, защото си мислеха, че спи. Не много умно.

С възглавницата и одеялото се чувстваше изненадващо удобно. Замисли се за възможните варианти.

След като го развържеха, вероятно щяха да го отведат до колата на Харди и въпреки дългия път, това май беше единственият им изход. Всъщност, на него самия никак не му се искаше да прекара два-три дни, докато стигнат границата, свит на задната седалка със завързани ръце и крака.

От друга страна, би могъл да се държи кротко, да се престори, че се е примирил, да ги остави да го предадат на мексиканската полиция и след това любезно да посочи с пръст господата Харди и Глицки и да каже, че са го отвлекли. И освен това имат незаконно оръжие! Виждате ли?

Мексиканските власти май гледаха доста неприязнено на гражданите, притежаващи оръжие, още повече ако са надуты ченгетата от Съединените щати, които си мислят, че могат да дрънкат глупости за екстрадиция, без дори да си покажат значките, да не говорим да се обадят на шефовете. Всеки уважаващ себе си шеф просто би побеснял от империалистическата арогантност на такова поведение.

Несъмнено. Най-напред щяха да се заемат с Харди и Глицки.

Това беше далеч по-добрата за него възможност от дългото пътуване с кола.

Нямаше да го задържат, само защото Глицки им е казал, че трябва. В Щатите нямаше дори заповед за арест на негово име. Да не би да бяха забравили, че е адвокат и знае за какво става дума? Аз съм адвокат, приятелчета, знам си работата!

Усмихна се под одеялото.

Харди и Глицки се върнаха в стаята.

— Все пак е рисковано — каза Харди.
Глицки побутна Ръсти с върха на обувката си и дръпна одеялото.
Ръсти се размърда и изпъшка — добра демонстрация.
— Добре си починах — отбеляза. — Колко е часът?

Седнаха на една външна маса на еспланадата — трима американски туристи, загледани към брега, към телата по бански костюми, към просяците. Харди носеше револвера си мушнат отзад в колана, под якето. Зареден.

Ядяха салата от скариди и пиеха наливна бира „Хайнекен“. Ръсти бе обещал да плати с парите от печалбата си. Изглеждаше спокоен, дори въодушевен.

Харди се извини и каза, че отива до тоалетната.

— Оценявам жеста да ми предложите последна порция храна — каза Ръсти.

— Ти плащаш — кимна Ейб небрежно.

— Чувал съм разни истории за мексиканските затвори — продължи Ръсти. — Били като хотел. Можеш да си поръчваш храна, жени... зависи колко пари имаш.

Ейб изсмука месото от опашката на една скарида.

— А ти имаш пари, нали? — Отпи глътка бира. — Макар че, честно казано, не мисля, че ще останеш тук дълго.

— Може би. Но човек трябва да използва картите, които са му раздадени по най-добрия начин, нали?

Глицки не му обръщаше особено внимание. Хранеше се както се храни гладен човек. Харди се върна.

— Свърза ли се? — попита Ейб.

Харди кимна и Ейб стана.

— По-късно — каза той.

— Представителен тип — отбеляза Ръсти, като го проследи с поглед. — Много представителен.

Харди взе вилницата си.

— Струва ми се, че не му допадаш.

С двете бири и двете салати от скариди в корема си Ръсти се чувстваше добре, но Харди не беше приятна компания. Ейб го нямаше вече половин час. Ръсти намести стола си под сянката на чадъра, защото слънцето се бе спуснало по-ниско.

— Къде се губи толкова? — попита той.

— Помисли сам — отвърна Харди. — Имаш ли бърза работа?

Ръсти се усмихна.

— Не, нямам. Можеше обаче да ме заведе в полицията веднага.

— Не можеше. Най-напред трябваше да обясни някои неща. — Вдигна поглед към улицата и добави: — Ето ги, идват.

Няколко крачки зад Глицки вървяха двама полицаи със зелени униформи и автомати. До него крачеше много висок, слаб мъж с черен костюм, бяла риза и синя вратовръзка електрик.

— Цяла делегация — изсумтя Ръсти.

Полицаяте спряха на тротоара. Глицки и високият седнаха на масата.

— Това е лейтенант Мантрило — представи го Глицки. — Поприказвахме си добре — каза на Харди.

Отблизо лицето на лейтенанта изглеждаше изпито и грапаво. Той извади от джоба си чифт белезници и ги хвърли на масата. Няколко души от околните маси се обърнаха.

— Говорите ли английски? — попита Ръсти.

Лейтенантът кимна.

— Доста добре, струва ми се.

Ръсти се усмихна, посочи с пръст Харди и каза:

— Този носи пистолет. В момента. Под якето му е.

Очите на високия заблестяха — реакцията, на която се надяваше Ръсти. Мантрило погледна Харди, после Ейб и поклати отегчено глава.

— Дойде с нас доброволно — обясни Ейб. — Както вече ви казах.

Ръсти се намеси в театъра. Поклати глава отрицателно.

— Не! Проверете го! Дойдох с тях, защото само така можех да се измъкна от тях. Държат ме под прицел цял ден. — Срещна погледа на Мантрило. — Лейтенант, пистолетът е у него. Те нарушават законите на страната, не аз!

По дяволите, мислеше си, бива си ме. Точно както в съда. Погледна към Харди и настоя:

— Проверете го, моля ви.

Не се наложи Мантрило да прави каквото и да било. Харди разкопча няколко копчета и вдигна нагоре якето си. Обърна се.

— Лейтенант, не знам за какво говори този човек. — Погледна Ръсти. — Май бирата ти е много, приятел. Нямам никакъв пистолет.

Мантрило се надигна и протегна ръка към белезниците.

— Да вървим — каза той. — Ще говорим после.

Но това бе невъзможно! Пистолетът беше у Харди. Беше с него през цялото време, освен...

— Тоалетната! — извика силно Ингреъм. — Оставил го е в тоалетната!

Харди му се усмихна. Ръсти се извъртя рязко — или поне опита — за да се отскубне, да отиде до тоалетната сам и да докаже измамата на Харди, но Мантрило го улови за здравата китка.

— Горкото момче — отбеляза Глицки. — Колко се е объркало.

Мантрило го обърна, за да хване ранената му ръка.

— Да вървим — каза доста по-грубо.

Ръсти се отскубна.

— Не! Не може да постъпите така!

Блъсна се в съседната маса. Клиентът се обърна и извика:

— Ей, защо не внимаваш?

Харди приближаваше от едната страна, за да препречи пътя му. Ръсти грабна един нож от масата със здравата си ръка. Обърна масата и я блъсна към Глицки и лейтенанта. Замахна с ножа към Харди. Полицайте се приближиха и застанаха зад шефа си. Ръсти можеше да избяга само в една посока и хукна натам — изтича между масите, прескочи ниската ограда и хукна по тротоара.

Суматохата около масите осигури на Ръсти добра преднина. Мантрило наду свирката си. Двамата униформени полицаи хукнаха след Ингреъм. Те също надуваха свирките си и разгонваха хората с жестове. Няколко от минавачите залегнаха.

Харди се опитваше да следва Мантрило и Глицки, макар че кракът го болеше. От тесните улички се появиха още полицаи.

Имаше твърде много хора. Някъде напред се чу пукане като от фойерверки, последваха писъци. Хората от тротоара хукнаха към

пясъка. Напред имаше море от хора, което се разделяше, за да пропусне тичащите.

Харди видя Ръсти на около стотина метра напред — изведнъж бе изскочил на плажа, вероятно заради тълпата. Пясъкът обърка крачките му, забави го. Ръсти се обърна назад през рамо и ги погледна над налягалите.

Глицки и Мантрило, на двайсетина метра зад него, също излязоха на пясъка. Харди скочи долу. Появиха се десетина полицаи и хукнаха през пясъка.

Ръсти излезе на по-твърдия пясък край водата и рязко тръгна в обратна посока, към Харди. Силуетът му се очертаваше на фона на оранжевото вечерно небе и вълните.

Чуха се още гърмежи, от всички посоки. Ръсти сви към водата и продължи да бяга успоредно на брега с високо вдигнати колене.

Следващият откос заора в пясъка недалеч и започна да приближава към него. Ръсти рязко спря и вдигна едната си ръка, здравата, после ранената, заедно с превръзката. Обърна се назад, но няколко куршума го надупчиха.

Ингреъм се свлече. Когато Харди стигна до него, Глицки и Мантрило вече бяха клекнали край Ръсти. Бяха го обърнали по гръб, а вълните, които го заливаха, се отдръпваха порозовели.

— Тъпият му кучи син — изруга Глицки.

Харди освободи ранения крак от тежестта си и приклезна.

Ръсти отвори очи и се загледа в небето. Постепенно съзря Харди и се опита да се усмихне.

— Хей, Диз, не ги слушай, като ти казват, че комарджиите винаги умират разорени. Аз съм богат.

— Къде са, Ръсти? — попита Харди. — Къде са парите?

Ръсти затвори очи, отвори ги пак.

— Ако ти кажа, ще изгубя позицията си.

Засмя се и се разкашля. Лицето му застина с тази гримаса и очите му престанаха да виждат.

ЕПИЛОГ

Марсел Лание качи крака върху бюрото на Ейб Глицки.

— Ще се зарадваш, като ти кажа.

— Какво? — попита Ейб.

— За Луис Бейкър.

Ейб остави химикалката и го погледна.

— Върнали са Луис в „Сан Куентин“.

— Да, така е.

— И това според теб ще ме зарадва?

— Не. Ще те зарадва фактът, че според прокуратурата, няма доказателства, че е убил онзи пласьор в Холи Парк.

Ейб сдържа усмивката си.

— Аха. Справедливостта възтържествува.

— Ти също не мислиш, че е той, нали?

Глицки сви рамене.

— Говорят доказателствата, другото са празни работи. Не че паля свещи на Луис Бейкър, но през цялото време изглеждаше много вероятно да е пречукал Максин Уиър отколкото Дидо.

Лание сякаш се засегна.

— Изглеждаше вероятно и за Дидо.

— Добре, Марсел, тук е Америка. Да кажем, че ако не можеш да го докажеш, значи не го е направил, става ли?

— Работата е, че наистина не е.

— Сериозно? — Ейб се облегна назад.

— Друг пласьор, по прякор Самсън, изглежда е искал да вземе територията му, обаче е ядосал едно от местните момчета... по прякор Лейс. Откъде толкова прякори, Ейб?

— Измислят си ги, Марсел. И?

— Та този Лейс намерил пистолета на Самсън, но онзи го изгонил от територията и Лейс нямало къде да отиде, така че взел пистолета и застрелял Самсън. Никаква мистерия... направил го е пред

около четирийсет души, двама от които си спомнят какво са видели. Е, и двама стигат.

— И?

— Според балистиката, пистолетът е същият, с който е застрелян Дидо. Какво ще кажеш?

— Лейс, хлапето, е убило Дидо?

— Не. Убил го е Самсън. Пистолетът е бил негов. Направил го е, за да вземе територията. Преценил е момента добре, решил е, че ще обвиним Бейкър.

— Което и направихме.

— Да, но не го обвинихме за това, нали? Точка за добрите.

Ейб погледна през прозореца. Октомврийска мъгла. Чукна с химикалката по бюрото.

— Щом ти го казваш, Марсел...

Дърветата отсреща, в края на парка „Голдън Гейт“, се огъваха от вятъра. Харди подаде бутилка бира на един клиент и закуцука към другия край на бара, където седеше Франи пред чаша сода. Седна на стола срещу нея.

Тя си погледна часовника и каза:

— Десет минути. Къде е брат ми?

Харди улови ръката ѝ.

— Ще дойде. Винаги идва.

Беше се върнал преди три седмици. Беше казал на Джейн. Джейн бе срещнала някого в Хонконг и тъкмо се канеше да му каже. Смяха се. Освен това си легнаха заедно, потъгуваха, опитаха се да забравят. Приятели. За вечни времена, несъмнено. Може би.

Стисна ръката на Франи. Вече ѝ личеше. Все още сияеше, разцъфнала. Напоследък Харди се чудеше какво да прави.

— Как се чувстваш? — попита я.

— Добре. Нервно ми е. Мислиш ли, че знае?

Той пак стисна ръката ѝ.

— Струва ми се, че подозира.

— Смяташ ли, че е прекалено скоро?

— Не, а ти?

— Не.

— Радвам се, че си сигурна. Нужно ми е да си сигурна.

Вятърът продължаваше да огъва дърветата и Харди ги погледа още малко. Мъглата се носеше на кълба пред витрината. Бе почти тъмно. Някакъв състав запя песен за „снощи“. Харди помнеше снощи с това, че беше у Франи и се питаше дали тя би искала да се омъжи за него.

Спомни си отговора ѝ, смъкна се от столчето върху здравия си крак, наведе се през бара и я целуна.

— Аз съм сигурен — каза той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.